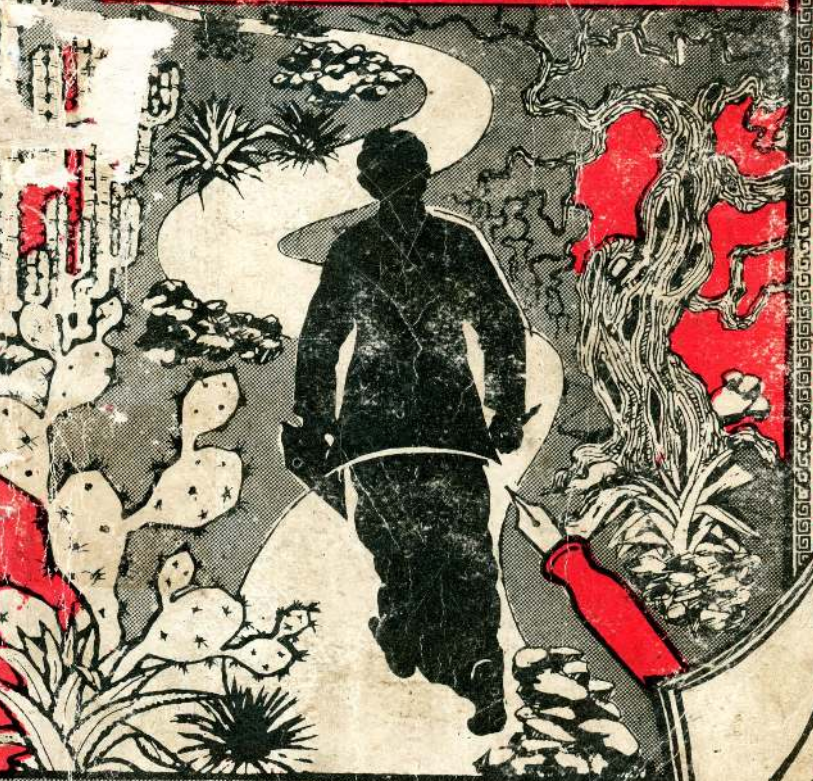

அகஸ்தியர் கதைகள்

எஸ். அகஸ்தியர்

500

T/800/0298(1)

T/800/0298

அகஸ்தியர் கதைகள்

எஸ். அகஸ்தியர்

ஜனிக்ராஜ் வெளியீடு

ஆனைக்கோட்டை.

2220/003/R

Augasthiyar Kathaikal

a collection of short stories by

S. Augasthiyar

Uyarappulam

Anaikoddal,

Jaffna.

Printed at Vijaya Aluthakam

551, K. K. S. Road, Jaffna.

Design by: V. K.

Price Rs.

பொருளடக்கம்

1. கொக்குத் தவம்	1
2. தலீப்பு	1
3. வட்டி	8
4. தனியொருவனுக்கு...	1
5. பிரசாதம்	11
6. பொறி	24
7. மேய்ப்பர்கள்	37
8. பிறழ்வு	57
9. சத்துவக்கேடு	68
10. ஒரு வழி	84
11. ஸ்ரைக்	100
12. சத்தியவேகம்	112
13. தன்டனீ	124
14. நேர்த்திக்கடள்	136

அகஸ்தியர் நூல்கள்

1. இருளினுள்ளே — மூன்று குறுநாவல் தொகுதி
2. நீ — உணர்வுற்றுருவகச் சித்திரம்
3. திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்—நாவல்
4. மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் — நாவல்
(சாகித்தியமண்டல பரிசு பெற்றது)
5. நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி — கையுலகவரலாறு
(சாகித்தியமண்டல பரிசு பெற்றது)
6. கோபுரங்கள் சரிகின்றன — குறுநாவல்
7. அகஸ்தியர் கதைகள் — சிறுகதைத் தொகுப்பு

தயாராகும் நூல்கள்

1. எரிமலை — நாவல்
2. வாக்குத்தத்தம் — சிறுகதைத் தொகுப்பு
3. ஒரு நாற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்
— ஒப்பாய்வு
4. ஒரு குப்பிவிளக்கு எரிகிறது — குறுநாவல்

ஏனைய படைப்புகள்

1. கவரிமான் — குறுநாவல் (தினகரன்)
2. ஊற்றுக்கண் — நாவல் (தினகரன்)
3. உன்னையே காதலித்தேன் — நாவல் (மித்திரன்)
4. ஒளிமயமான இருள்காலம் — நாவல்
5. கடலும் கரையும் — நாவல்
6. ஒரு மனிதனின் மாகாணியம் — விவரணக் கதைகள்
7. ஒரு குப்பி விளக்கு எரிகிறது — நாவல் (சஞ்சீவி)

சமர்ப்பணம்

தோன்றாத துணையான
என் வாழ்க்கைத் துணைவி

அக்சேசம்மா நுவமணிக்கு

வெளியீடு:- ஜனிக்ராஜ்

YANNIKRAJ.

முன்னுரை

சமுதாய ரட்சிப்புக்கான பிசகற்ற கோட்பாட்டியக்கமும் அதனூடாகப் பெறும் போதமும் ஒரு சாதாரண மனிதனை எத்துணை மாபெரும் சிருஷ்டிகர்த்தாவாக்கிவிடுகின்றன என்பதற்கு உதாரணம் மார்சலிம் கார்க்கி.

'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து உள்ளதும் கெட்ட தமிழ் நாடு' என்ற புதுமைப்பித்தன் கூற்று அர்த்தமுள்ளது.

படைப்பிலக்கிய உலகில் என் அனுபவம்-தரிசனம்-நான்கண்டு, கேட்டு, அனுபவித்து, மெளிந்து கருதுவதனடியாக எழும் உரை.

கலை இலக்கியங்கள் சூன்யத்திலிருந்தோ சுயப்புலகவோ ஒரு போதும் உருவாவதில்லை எழுத்தாளன் வாழ்வை மான சீகமாக உருவகப்படுத்தும் அஞ்ஞானிபோலன்றி, வாழ்க்கையை விமர்சித்து உண்மையைதேடும் விஞ்ஞானியாக விளங்குவதால், அவனிடம் உருவாகும் கலை இலக்கியங்களும் கருவூலங்களும் அவன் சிருஷ்டிகளால் புடமிடப்படுகின்றன. வாழ்க்கையின் அவன் பெறுகின்ற அனுபவ போதம் மக்களுக்கரியதால் கலை இலக்கியங்கள் யாவும் மக்களுக்காகவே சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றன மக்களைத் தவிர்த்து, தானறியாத வேறொர் பரம்பொருளுக்காக அவன் எழுவதில்லை. மக்களின் உணர்வுபூர்வமான காரண காரியங்களை எடைபோடத் தவறுபவன் தன் படைப்புகளுக்கு எப்படிச் சிருங்காரஞ் செய்தாலும் அவை மக்கள் இலக்கியங்களாகா. மூகவியல்களில் வெளிவு கொள்வதற்கான உரைகள் அவன் பெறும் அனுபவமே. வாழ்க்கையை அனுபவித்து வெளிப்படுத்தும் உணர்வு ஒன்று, கற்பனாவாயிலாக வாழ்க்கையை உணர்வது வேறொன்று. அனுபவத்தில் பெறும் உணர்வே எழுத்தாளன் நுணுவுகருவி.

வாழ்க்கையும் அதன் வரலாறும், தத்துவம், விஞ்ஞானம் இரண்டையும் இடையாத்திருப்பதால் அவன் கருத்துருவத்தில் போதம் பெறவேண்டியவனாகின்றான். இலக்கிய வளத்துக்கு

வாழ்க்கைக் கருவூலம் தந்தையென்றால், தத்துவக்கருத்துருவம் அதன் தாயாகும். தத்துவம் மனோதர்மத்தாலோ சிந்தனை வயத்தாலோ உருவாகும் கோட்பாடல்ல. அது வாழ்க்கை, இயக்க வளர்ச்சி, தேக்கம் அழிவு என்பனவற்றுலுண்டாகும் கருத்துக் கோவையாகும். பொருளுறுப்புகளில் ஏற்படும் உருவ மாற்றங்கள் குணமாற்றங்களாக உருவாகும் நிலைக்கு இட்டுச் செல்வதால் ஒரு மனோநிலை என்று தோன்றக்கூடும் எனினும், கருத்துருவங்களிலிருந்து உணர்ச்சிகளை நீக்கிவிடின் உருமாற்றத்தை மறுக்கும் கண்ணோட்டமாகும். தத்துவம் சமூகாயத்திலிருந்தோ இயக்க இயற்பரிணாம வடிவத்திலிருந்தோ பிரிபடாமல் பரிசீலிக்கப்படுதல் என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். இவ்வாறாகும் போது இலக்கியங்களில் 'பிரசாரம்' தொனிப்பின் அது இலக்கிபமாகாது' என்பதும் காதித் தொனிக்கிறது.

எந்தவோர் இலக்கியவாதியிடத்தும் ஏதோ ஒரு 'குறிக்கோள்' - கோட்பாடு - நோக்கம் - கருத்து - சித்தாந்தம் - எதைப்பற்றியேனும் ஒரு நிலப்பாடு இருக்கவே செய்கின்றது. அது அவன் சார்பு நிலையாகி அவனை எழுத்தாண்டு கிறது. இதனையே, 'அரசியற்பிரசார இலக்கியம்' என்கின்றனர். இலக்கிபத்தில் அரசியல் என்றோ, அரசியலில் இலக்கிபம் என்றோ பிரிப்பதானது, உயிரும் உடலுமாகச் சமூகாயத்தில் பின்னிவிட்ட வாழ்க்கையையும் அகலுமையும் கருத்துருவத்தையும் பிரித்து நோக்குகின்ற இயக்க இயல் மறுப்புக்கண்ணோட்டமாகும், உயிரை விட்டு உடலைத் தழுவுகின்ற போக்காகும். 'கலை கலைக்காக' என்கிற இலக்கியவாதியும் அந்த ஒரு நோக்கத்திற்காகவே எழுதுகிறான். அவனது இலக்கியங்களு முழுக்க முழுக்கப் பிரசாரக் கருவிகளே. பிரசாரமற்ற - கொள்கையற்ற - நோக்கமற்ற கோட்பாடற்ற இலக்கியம் என்றும் இருந்ததேயில்லை.

வாழ்க்கையனுபவத்தினூடாகச் சமூகாயத்தை விமர்சித்து மக்களுக்கு வழிகாட்டும் பிரபமாவான எழுத்தாளன், வாழ்க்கை நிகழ்வுகளையே கலையுருவில் படைக்கின்றான். அது அவன் சுதந்திரம். அவனுக்கு அரசியற் சித்தாந்தக்கலை இலக்கியம் விருப்பு வெறுப்பாக விருப்பினும் அவன் அரசியல் வர்க்கப் போராட்டங்களின் தாக்கத்தை ஏறகுட்பட்டு அதன்

கருத்துருவத்தோடு இணைந்துகொள்வதை அவனாலும் நிராகரிக்கமுடியாது. வர்க்கப் போராட்டங்களே சமுதாய வரலாற்றைத் தோற்றுவிப்பனவாதலால், இந் நிகழ்வுகளுடாகவே எழுத்தாளனும் இலக்கியங்களை உருவாக்குகின்றான். இதற்குப் புறப்பாண ஒரு கலை இலக்கியப் பிரவேசத்தை எந்தவோர் எழுத்தாளனிடமும் பார்க்கவே முடியாது. மனிதன் சுரண்டுகின்ற சமுதாய அமைப்பை மாற்றாமல்-அதற்கான வழியே சமைக்காமல் என்னகான் நீதி, நியாயம், நேர்மை, தரமம், சத்தியம், பக்தி, உபதேசம் பண்ணினும் மக்களிடையே ஒருபோதும் உண்மையான அன்பு, பாசம், சகோதரத்துவம், சமாதானம், அமைதி, சமத்துவம் நிலைபெறவே மாட்டா. இந்த உண்மையை மறைக்கும் இலக்கியங்கள் அசல் போலியானவை.

இலக்கியங்கள் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக்காட்டுவதிலிருந்து கருத்துருவங்களைத் தாங்கி வாழ்க்கைக் களத்திலே உருவாக்கப்படுவதால் அவை கடந்த கால எச்சரிக்கையாக - நிகழ்கால விமர்சனமாக - எதிர்கால வழிகாட்டலாகத் திகழ்கின்றன.

மக்களின் அவல வாழ்க்கையை நகல் எடுத்து, 'ஜனரஞ்சகம்' என்ற மாயமோகினியில் தஞ்சமாகி, 'வெறுங்கதை'களை ஆபாசமாக 'உற்பத்தி' பண்ணி தனேஸ்வரப் பெருச்சாளிகளால் 'பிரபல்யப்படுத்தல்'யே இலக்கியத்தவமாகக்கருதி, 'இலக்கியத்தரம்' என்ற மேளுண்மையிலிருந்து 'வணிக இலக்கியம்' என்ற படுகுழியில் வீழ்கின்ற பாவாற்றுமாக்களுக்கு இந்த மக்களின் பரிதப வாழ்க்கை ஒரு வேடிக்கையாக - வினோதமாகவிருக்கலாம். ஆனால், என்னைப் பெறுத்தவரை இந்த மக்களே என் ஆத்மா என்பேன். எனது கதைகளில் அத்தகைய ஆத்மாவை மக்கள் எப்போதும் தரிசிப்பார்கள்.

கறைபடிந்த 83 ஜூலைக் கலவரத்தினால் சொந்த மண்ணிலேயே வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்ட என் குடும்பம், தேடற்கரிய எண்ணற்ற இலக்கியப் பொக்கிஷங்களையும், எனது கையெழுத்து - அச்சப் பிரதிகளையும் முற்றாக இழந்த நிலையில், என் அழிமான வாசகர்கள், எழுத்தாளர்

கள். குறிப்பாக மட்டக்களப்பு - தமிழ்நாடு எழுத்தாளர்கள் எனது படைப்புகள் வெளிவந்த சஞ்சிகை - பத்திரிகைகள் சிலவற்றை அலுப்பியுதவினர். தேறிய அக்கதைகளே ௨௩ நூல். அவர்களுக்கும், இக்கதைகள் வந்த பத்திரிகைகள் - சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் - குறிப்பாக 'தாமரை' ஆசிரியர் குழு, சின கரன் ஆசிரியர் ஆர். சிவகுருநாதன், விஜயா அச்சகப் பொறுப்பாளர் மா, குலமணி, அன்பர் கே. லோகராசா, ஓவியர் வி. கே. அனைவர்க்கும் அன்பினைந்த நன்றி.

இந்நூலை வெளியிட ஆதாரசுருதியான என் மகவுச் செல்வங்கள் யோகரட்னம் - நவஜோத் - நவஜீவா - நவ ஜெகா - நவஜெனி. பெருமகர் பொன் - பொன்ராசாவுக்கு இது அர்ச்சிப்பு.

உயரப்பிலம், எஸ். அகஸ்தியர், ஆணைக்கோட்டை, 1-3-1987.

-----இவங்கள் எல்லாரும் போட்டு இழுக்கிற வலைக்கு முன்னால அவன் ஒருத்தன் பெரிய கரவலையைக் கொண்டு வந்து போட்டு எல்லா மச்சங்களையும் பிடிச்சுக் கொண்டானாம். அதால இவங்கள் ஆத்திரப்பட்டு அவன் பாவிக்கு நல்லா அடிச்சுப்போட்டாங்கள் -----

கொக்குத் துவம்

“ஐயா, உங்க இருக்கிறியளோ?”

குரல் கொடுத்துக்கொண்டு விரூந்தைக்கு வெளியே நின்றுகொண்டிருந்தான் சின்னத்துரை.

“என்னடாப்பா?” என்று கேட்டவாறு வெளியே வந்தார், ‘சக்கடந்தார்’ குருகமுத்தர்.

“அவே, உங்களைத்தான் கூட்டியரட்டாம்”

“ஆற்றாப்பா?”

“மரியானண்ணையும் பாக்கியமப்பாவும்”

மதியூகமில்லாதவன் தனது பலவீனத்தைக் காட்டிக் கொள்ளும்போது, அதில் கணை தொடுப்பது எளிது என்பதை அவர் அறிவார். சின்னத்துரையின் பேச்சிலிருந்து அவர்களை முற்றாகப் புரிந்துகொண்ட குருகமுத்தர் அதை வாராகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார். ‘மொக்குக் கழுதை’ என்று பெயரெடுத்த சின்னத்துரையின் ‘திறமை’யையும் அவர் தெரிந்து வைத்திருந்ததால், எல்லாவற்றையும் அனுமானித்துக்கொள்வதில் அவருக்கு ஒன்றும் சிரமம் இருப்பதில்லை.

அவர் இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்துவர ஐந்து நிமிஷங்களாவது பிடிக்கும். இந்த அளவிற்காவது இவரைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் யாராவது இருந்தால், அவர்கள் அசல் ‘மண்டுகங்கள்; அதாவது, ஒன்றுமே தெரியாத கிணற்றுத் தவளைகள்.

சின்னத்துரை 'மொக்குக் கழுதை' என்றாலும் குருசு முத்தரைப்பற்றிய எடுபிடிகள் எல்லாம் தெரிந்துதான் இன்னும் அவர் 'கேற்'றடியில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

'என்ரா'ப்பா, 'நான்' இல்லாட்டி இனி ஊருக்க ஒண்டுமே நடக்காதா?'

'சும்மா' எரிந்து விழுந்துகொண்டே, சின்னத்துரையைப் பார்த்து, "சரி, நீ போ. நான் உனக்குப் பிறகால வாறன். நீ போற கையோட மரியானையும் அங்க கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிடு" என்றார்.

அவர் மனசில் உள்ளூர ஒரு மகிழ்ச்சி. ஊர் விவகாரங்களில் தலையிட்டுத் தீர்ப்பளிக்கக்கூடியளவு 'புரக்கிராசி' வேலையும் தெரியுமாதலால், அதையிட்டும் அவருக்கு ஒரு பெருமை.

ஒருகாலம் அவர் பொடியலய் இருந்தபோது வயிற்றுப்பசி தாங்காது இறங்கிய தரகுத் தொழில் மூலம் ஓரளவு முன்னுக்கு வந்தாரென்றாலும், அதனால் அவர் கடைசியில் வெறுப்பும் விரக்தியும் கொண்டார் ஆயினும், அந்தத் தொழில் மூலம் கிடைத்த அனுபவமே அவரை இந்தளவுக்குக் 'கெட்டிக்காரனா'க்கியும் விட்டது. அவர் எந்தத் தொழில் மூலம் அனுபவம், கெட்டித்தனம், பெண் ஆகியவற்றை அடைந்தாரோ அந்தத் தொழிலே கடைசியில் அவர் மானத்தையும் பறித்து நடு ரோட்டில் விட்டுவிட்டது.

குருசுமுத்தருக்கு அப்போது பத்தொன்பது இருபது வயதிருக்கும். வழக்கம்போல இரணைதீவுக் கடலுக்குச் சென்று மீன்கள் வாங்கிக் 'காவுதடி'யில் போட்டுக் கொண்டு அப்படியே நாச்சிமார் கோயிலடி, சிப்பித்தறை, தட்டாதெருவுக் கூடாக, குருநகரைத் தாண்டி வீட்டுக்குத்திரும்பும்போது, தோளின் பாரம் குறைந்து மடிப் பணம் பாரமாகிவிடும்.

எந்தக் கிராமத்துக்குப் போகாவிட்டாலும் குருநகருக்குள்ளால் செல்லவில்லையென்றால் அன்றைக்கு 'யாவாரம்' நடக்காத மாதிரித்தான். ஆகையால் அந்த ஊருக்குள்ளால் வராமல் யாவாரம் செய்யவேமாட்டார், அவருடைய விடலைப் பருவத்திற்கேற்ப ஒரு 'வாலைக் குமரி' தனது தாயோடு சேர்ந்து நின்று தெருப் படலையோடு ஒட்டிக் கொண்டு அவரைப் பார்த்து வந்தபழக்கம், கடைசியாகக் காதலாக மாறியது. எப்படியும் அவளைக் குருநரிவிருந்து தனது ஊருக்கே 'கிளப்பி'க்கொண்டுவர வேண்டும் என்று அவர் துடித்துக் கொண்டதினால், அவர் தேன் சுணவக்கும் வண்டாக மாறினார்.

காவு கோலுடன் நெடுந்தூரம் நடந்து அலைந்த களைப்பில் வீட்டுக்கு வந்ததும் அவருடைய ஆச்சிக்குப் 'பெற்ற கடமை'க்காக ஏதாவது கொடுத்துவிட்டு, மேல் காலைக் கழுவிக்கொண்டு, 'காத்தான் கொட்டில்' கள்ளுத்தண்ணியையும் 'மண்டி'விட்டு, அப்படியே சிப்பித்தறைப்பக்கம் போய் முஸ்பாத்தி பண்ணிவிட்டு, இரவு பத்துப் பதினொரு மணிக்கே வீடு திரும்புவார்.

எப்போதாவது யாவாரம் நயமில்லாவிட்டால் தனது தம்பி ராசப்புவையும் கூட்டிக்கொண்டு கடலுக்குப் போவார். அங்கே பெரியபாடு, சித்தோடை, அகலமுனை, ஓடத்தலை, சேத்துப்புட்டி, மடத்துக்கரை, வெட்டோடை, கொடுக்கடி ஆகிய கடற் பரப்புக்களில் நீர் வகையைப் பார்த்துப் பத்துப் பதினைந்து பாடுகள் இழுத்துவிட்டு, வெள்ளம் வந்து ஆற்றில் விழுந்தவுடன் தோணியைச் சாய்த்துக் கொண்டு கரைக்கு வந்துவிடுவார்.

ஒருநாள் காற்றும் மழையும் சீறிக்கொண்டதால் யாருமே அன்று கடலுக்குப் பேகவில்லை. இதையறிந்த குருசமுத்து ராசப்புவையும் கூட்டிக்கொண்டு எவருக்கும் தெரியாமல் 'தனித்தோணி' தாங்கிக்கொண்டு போனார்.

தனி உழைப்பில் பிடிக்கும் மச்சங்கள் மறுநாள் துறை முகவாடியில் நல்ல விலைபோகும் என்ற 'வியாபாரமனை' அவருள் ஆசைத் தீயை மூட்டிவிட்டது.

அன்று செக்கல் பொழுதோடு தொழில் செய்யக் கடலுக்குள் இறங்கியவர்கள், நடுச்சாமத்துக்கு மேலாகியும்சோறும் தின்னாமல் 'ஓர்பிடி'யில் நின்று வலை இழுத்தார்கள்.

காற்று அடங்கவில்லை; மழையும் நிற்கவில்லை. தம்பிராசப்புவுக்குச் சலிப்புத் தட்டிவிட்டது. நித்திரையும் வந்து கண்களை மயக்கியது.

கப்பல் களத்தில் ஒருபாடு இழுப்பதென்றால் பெரும் 'பிரசவவேதனை' யாகும், எப்படியோ 'முக்கித்தக்கி' இழுத்துக்கொண்டே பாட்டைக் கூட்டி உமலுக்குள் போடுவதற்குப்பதிலாகக், கை தவறிக் கடலுக்குள் போட்டுவிட்டான், ராசப்பு. குருசமுத்தருக்கு நெருப்புப் போலக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“டேய் சனியனே, இந்தப்பாடுபட்டு ரத்தம் புழிஞ்சு பிடிச்ச மீனை அப்படியே கடலுக்குள்ள போட்டிட்டியேடா மடையா. டேய், கலியாணம் செய்து தந்தால் உன்ர பொஞ்சாதியையும் இப்படித்தான்ரா கை விடுவாய், என்ன?”

வாயில் வந்தபடியே 'புறுபுறு'த்துக்கொண்டு வெற்றிலை வாயைக் குதப்பி, 'பொழிச்' சென்று வலைக்குள் துப்பினார், முத்தர்.

ராசப்பன் இனையவன் என்றாலும் இளந்தாரியல் லவா? 'சுரீர்' என்று அவனுக்கு மூக்கு முட்ட ஏறிவிட்டது.

“சரியன்னை பறஞ்சதுகாணும், இனி பேசாம உன் பாட்டில வலையை இழு. இல்லாட்டி அடி துறைக்குப் போவம்”

சினப்பு மேலிட, சீறிக்கொண்டு சொன்னான், ராசப்பு.

“என்னடா பயலே, என்னோட எதிர்த்துக் கதைக்க வெளிக்கிட்டிட்டியோடா?”

‘உப்பிடிப்பட்ட உனக்கு என்ன மரியாதை செய்யிறது?’

‘‘என்னடா சொன்னனி, இன்னொருக்கா அப்பிடிச் சொல்லடா பாப்பம்’’

‘‘அதுதான் சொல்றன், என்ன மரியாதையெண்டு’’
‘பளார்’

எடுத்த வீச்சில் ராசப்புவின் கன்னத்தில் ஒன்று வீட்டார், முத்தர்.

‘என்ர ஐயோ! என்ர காதுக்குறிஞ்சி வெடிச்சுப்போச்சு தணை, என்ரை ஆச்சியோய்...’’

குழறிக்கொண்டு கடலுக்குள் ‘தொப்’ என்று விழுந்தான், ராசப்பு.

அந்த அடியோடு ராசப்புவின் காது உண்மையில் செவிடாய்த்தான் போய்விட்டது. அதற்குப் பின் ஊரில் எல்லோரும் ‘‘செகிட்டு ராசப்பு, செகிட்டு ராசப்பு’’ என்றுதான் அழைப்பார்கள்.

அன்றையோடு அவர்பாடு தொழில் மந்தம்; பிடிபாடும் அருந்தல்.

குருசமுத்தர் அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின் நாளாவட்டத்தில் தொழிலையும் விட்டு விட்டார். தடி காவுவதையும் நிறுத்திக்கொண்டார்.

அது ஒரு ‘எழியதொழில்’ என்று தனக்குள் தீர்மானித்தே விட்டார்.

கொஞ்ச நாள் கழிய வயிறு சடித்தது. அந்த உபாதையால் ‘சுறுட்டுச் சுத்திப் பாப்பம்’ என்று கொழுப்புத் துறைப்பக்கம் உள்ள சுறுட்டுக் கொட்டில்சளுக்கு ‘விஜயம்’ செய்யத் தொடங்கினார். அவைகூட அவர் வயிற்றை நிரப்பவில்லை. ஆனால் அவர் கண்போட்ட பெண்மணி இருந்தாளே, அந்த ‘வைப்பு’க்கு மட்டும் என்னவோ வயிறு நிரம்பிக்கொண்டு வந்தது.

இந்த விஷயம் வெளிக்குத் தெரிந்து கை காலுக்குப் பொல்லாப்பு வந்து சேரமுன் புத்தி சாவித் தனமாக அவர் தனது ஊருக்கே இரகசியமாக வந்து விட்டார்.

அவளும் 'இதை விட்டால் இனிக் கிட்டாது' என்று ஓடி வந்துவிட்டாள். கூடி வந்தவளை ஊரில் வைத்திருக்கக்கூட அவரால் முடியவில்லை. எனவே, கொழும்பு மா நகருக்குப் புறப்பட ரெயில் ஏறிவிட்டார்.

அதற்குப் பின் அவருக்குக் கைகொடுத்து உதவியது ஓர் 'ஊர்ச்சக்கிடத்தார்' வேலை. அதிலிருந்துகொண்டே அவர் 'ஊர்த்தொண்டு' புரியலானார்.

சக்கடத்தார் குருசமுத்தர் நடுக்குறிச்சிக்கு வந்து விட்டார். கூட்டம் பாக்கியக் கிழவன் வீட்டு முற்றத்தில் 'கலகலப்'பாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

முத்தர் மெதுவாக நாரியை வளைத்துக் கைகளால் பிடித்தக்கொண்டு முன்னே வந்துகொண்டிருந்தார்.

பொறுத்த நேரத்தில் முத்தர் வந்திருக்காவிட்டால் இந்நேரம் மாரியானும் பொன்னுத்துரையும் பொல்லுகளால் மண்டை உடைபட்டிருப்பார்கள். அவரைக் கண்டதும் அமைதி நிலவியது.

"என்னடாப்பா, நீங்கள் மனிசர்களா அல்லது மிருகங்களா?" என்றவர், 'கடல் நனைஞ்ச கால்புத்தி, இவங்களை விட்டுப் போகாது' என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டார்.

யாரும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. இதைக் கண்டதும் அவர் முகம் மகிழ்ச்சிப் பிம்பம் ஆகியது.

தம்முடைய கோட், சூட், ரை, சப்பாத்து ஆகியன அவர்களை ஊமைகளாக்கி விட்டன என்று யூகித்துக்கொண்டபோது அவர் முகத்தில் புன்னகை ஒன்று அரும்பியது.

சுமார் ஒருமணிநேரம் பேசிவிட்டு மரியானுக்கு மட்டும் ஏதோ 'சமிக்ளை' காட்டியபின் எழுந்து சென்றார்.

அன்று இரவு அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. 'ஊர் குழம்பினால் உடையாருக்குத் தாயம்' என்பது அவருக்குத் தெரியும். அவரே ஊர்ப் புரக்கராசி—சக்கடத்தார்.

மரியானைப் புகழ்ந்து பேசிவிட்டால் அவன் தனக்கு உடந்தையாக இருப்பான் என்பதை அவர் அறிவார்.

மரியாளே அவர் புகழ்ந்த பேச்சில் மயங்கி விட்டான்.

“அது உண்மைதானென. இவங்கள் எல்லாரும் போட்டு இழுக்கிற வலைக்கு முன்னால அவன் ஒருத்தன் பெரிய கரவலையைக் கொண்டுவந்து போட்டு எல்லா மச்சங்களையும் பிடிச்சுக்கொண்டானாம். அதால இவங்கள் ஆத்திரப்பட்டு அவன்பாவிக்கு நல்லா அடிச்சுப்போட்டாங்கள்”

“அவன் இவங்களில வழக்கு வச்சிட்டான். வழக்கு இப்ப பெலப்பட்டுப் போச்சு. இந்த வழக்கில கட்டாயம் நாலைஞ்சு பேர் அம்படுவாங்கள் போல கிடக்கு”

“அது சரி, இதில என்ன வில்லங்கம் இருக்கு?”

“இதில ஒரு சங்கடம். இந்த வழக்குக்காகச் சேர்த்த காசு, என்னட்ட இருக்கட்டு உன்னட்ட இருக்கட்டுக்கெண்டு ஒருத்தனை ஒருத்தன் அடிச்சுக்கொண்டு சாகிறாங்கள். அதுக்காகத்தான் சின்னத்துரையை உங்களிட்ட அவசரமாக அனுப்பினாங்கள்”

“ஓகா அப்படியா சங்கதி? ‘பெட்டியையும் திறப்பையும் சக்கடத்தார் குருசமுத்தண்ணையிட்டக் குடுத்துவிடுங்கோ’ வெண்டு நீ சொன்னால், அந்தப் பயல்களில, ஆர் மறுப்பான்?”

“அப்படித்தானண்ணை இப்ப எண்ணியிருக்கிறம்”

குருசமுத்தர் வைத்த கண்ணியில் மீன்கள் சிக்கிவிட்டன.

எப்படியோ வழக்குகள் அமர்க்களமாக நடந்தன. ‘எல்லாம் சக்கடத்தார் குருசமுத்தரின் வாய் வீச்சுத்தான். என்று ஊர்முழுக்கப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

‘இந்த வழக்குககு எப்படியும் பத்துப் பதினையிரமெண்டாலும் கட்டாயம் ரெண்டு’மென்று அவர் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார். அவர்களோ வழிதெரியாது வீழித்தனர்.

ஆனால், இந்த வழக்கிலிருந்து தப்ப வேணுமே?

இப்பொழுது குருசமுத்தர் வீட்டில் ஓரே கும்மாளம்

‘மாதக் கடைசியில் அவருடைய கடைக்குட்டிப் பெண்ணுக்குத் திருமணம்’ என்ற பேச்சு அடிபட்டது.

வழக்கு இறுகவில்லை. எல்லோரும் விடுதலை!

இந்தச் செய்தியால் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் உந்தப்பட்ட அவர்கள் தங்கள் அபிமானத்துக்குப் பாத்திரமான 'சக்கடத்தார்' குருசமுத்தரைச் சூழ்ந்துவிட்டார்கள்.

“சக்கடத்தார் குருசமுத்தருக்கு, ஜே!”

“எங்களுக்கு விடுதலை அளித்த வீரன் வாழ்க!”

தெருவில் ஜனக்கூட்டம் நிறைந்துவிட்டது.

யாரோ சனத்தை முடுகி வருவது தெரிந்தது.

கூட்டத்தை ஊடறுத்துக்கொண்டு ராசதுரை சக்கடத்தார் குருசமுத்தரைத் தேடி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“ராசதுரை, என்னைப் பா சங்கதி?”

ராசதுரை ஒரு வெள்ளைக் காகிதத்தை அவரிடம் நீட்டினான்.

‘வாழ்த்துப் பத்திரங்கூட நேரத்தோடு தயார்பண்ணி வைத்திருக்கிறான். நாலுபேருக்கு முன்னாலயல்லோ தரவேணும்... .. மோட்டுப் பயல்’

அந்த வாழ்த்துப் பத்திரம் ஜனநெரிசலால் கை நழுவிக்கீழே விழுந்தது.

“என்ராப்பா விஷயம்?” என்று மறுபடியும் ராசதுரையைக் கேட்டார், சக்கடத்தார்.

“அதிலதான் அம்மா எல்லாம் எழுதியிருக்கிறா, பாருங்கோ”

“உது கடிதமே? அம்மா என்ன எழுதியிருக்கிறா; வாயாலை சொல்லித் தொலையன்பா”

“அது ஒரு கவலையான சங்கதி”

முத்தர் நெஞ்சு குபீரித்தது.

“அது என்ராப்பா கவலை, எங்க எட்டா கடிதத்தை?”

“அந்தக் கடிதம், அவங்கட கையில் அம்புட்டுப் போச்சது”

சக்கடத்தார் பேச வாய் எடுக்காமல் மௌனியாகினார்.

அந்தக் கடிதத்தை ஒருவன் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வெறி பிடித்தவன்போல் ஆவேசமாக உரக் வாசித்தான்:

பட்சமுள்ள பிராண நாயகருக்கு,

அவசரமாக எழுதுவது. இண்டைக்குக் காலத்தால நீங்கள் கோட்டடிக்குப் போனபிறகு, பெட்டியிலிருந்த பத்தாயிரத்தையும் காணவில்லை. எங்கட வெறிக் குட்டியன்ற பொடியன்தான் களவாண்டிருப்பான். அந்தக் கள்ள வடுவாவை விடப்படாது. உடன பொலிசில 'என்றி' போட்டு அவனைப் பிடிச்சு 'லொக்+ப்'பில போடச் சொல்லுங்கோ. பாவம், பாடுபட்டுழைச்சதுகளிள்ள ரணத்தை அதுகளுக்கே கொடுத்துவிடலாம். நாங்கள் அந்தச் சனங்களை ஏமாத்தினம். இப்ப இவன் எங்களை ஏமாத்திப் போட்டான். கொஞ்சமா, பத்தாயிரம் ரூபாயல்லே?

உங்கள் பட்சமுள்ள
கு. சின்னம்மா

சக்கடத்தார் சதிரம் குல்லிட்டது.

மரியானையும் ராசதுரையையும் தவிர, அவருடன் அப்போது அங்கு எவரையுமே காணவில்லை.

சக்கடத்தாரின் 'பொடிச்சி'க்கு மாதக் கடைசியில் திட்டமிட்டிருந்த கலியாணம் நடக்கவில்லை.

- 1953 வீரகேசரி

தமிழ் ஆக்க இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளில் நீண்டகாலமாக நிறைய எழுதிவரும் எஸ். அகஸ்தியர், மனித வாழ்விற்குப் புகுந்துவிட்ட கொடுமைகள் அலங்கோலங்களைக்கோ, ஆடம்பரங்கள் ஆனந்த லீலைகளையோ 'கதை பண்ணி' மகிழ்விப்பவரல்ல. சமுதாய வாழ்விற்கு காணப்படும் நோய்களையும் அவற்றிற்கான காரணங்களையும் கண்டறிந்து அவற்றை மாற்றும் தம் கருத்துக்கு வாய்த்த ஒரு கருவியாக மனித நேயத்தோடு இலக்கியத்தை வரித்துக்கொண்டவர்.

சாதி பேதங்களைத் தகர்க்க வேண்டியும், உழைத்துவாழ நிலமும் தொழிலும் சமத்துவமும் கோரிப் போராடும் தொழிலாளர் விவசாயிகளின் கண்ணையில் அகஸ்தியர் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு நிற்பது தெரிகிறது. துன்ப துயரப்படுகின்ற மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் அங்குணம் போராடுவோரை எதிர்நோக்கும் இடர்களையும் இன்னல்களையும் இவற்றிற்கான மாற்று வழிகளையும் அகஸ்தியர் இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சி. தில்லைநாதன், எம். ஏ.
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், பேராதிப பஸ்கலைக் கழகம்
(19-8-84 வீரகேசரி)

மாநாடு திங்குரற் பாட்டில், மக்கள் பேசும் மழலை மொழியில், கீதம்பாடும் குயிலின் குரலில், கிளியின் நரலில், பூனில், வீணையின் ஒலியில், பாவலர் உள்ளத்தில், முனிவர்கள் வாக்கில், வேதத்தில், குலவுசித்திரம், கோபுரம், கோயில்-சாதனைத்தின் எழிலுடையாள் இன்பமே வடிவாகிடப் பெற்றாள். இவ்வாறு தாய்மொழியை ஆயிரம் இன்ப வடிவாகக் கண்டு மகிழ்ந்தான் ஒரு தமிழ்க் கவி. அக்கவி போன்றே நமது எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் எமது நாட்டின் கிராமப் பொதுமக்கள் நாவில் வாழும் கிராமிய வடிவங்களைக் கலைப் பொக்கிஷங்களாக மக்கள் நாவில் நர்த்தனம் புரிய வைத்துள்ளார்.

அ. செ. முருகானந்தம்
சுழநாடு ஆசிரியர்
(27-8-63 சுழநாடு)

‘--இன்றைய மேடுபள்ள வாழ்வில் ஏழைகள் வாழ்க்கையின் எதிரிகளுடன் மாத்திரமல்ல, தங்கள் உடல்களில் தோன்றுகிற இயற்கை உணர்ச்சிகளுடனும் போராடவேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் ஏழையின் தலையில் ஒரு தியாக வேள்வியாகிவிட்டது’

கவிப்பு

“விடியுமுதல் வெளியே போன துரையப்பன், மதியமாகும்போது கழுத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வந்து திண்ணையில் சரிந்தான்.

‘இண்டைக்கும் அடுப்பிலை உலை ஏறுதுபோல கிடக்கே’

உள்ளம் வெதும்ப, சின்னத்தங்கம் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் இவளையும், இவள் அவளையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, குழந்தைகள் ‘வழக்கம் போலவே’ ஒப்பாரிவைக்கத் தொடங்கிவிட்டன:

“ஆச்சி பசிக்குதனை. சோறு தானை”

சின்னத்தங்கம் அடுக்களைக்குள் சென்று உறியிலிருந்த பழஞ்சோற்றை இறக்கி வைத்துவிட்டு, அடுக்குப் பெட்டிக்குள் வைத்த பனாட்டுத் தட்டைத் தடவ ஆரம்பித்தாள்.

‘சீமாட்டி’ சின்னத்தங்கம் ‘குபேரன்’ துரையப்பனைக் கைப்பிடித்து மூன்று ஆண்டுகள். ஒரு நான்கூட நல்ல சோறுகறி வாயில் வைத்தறியாத ஒரு ஜீவன் அவன். பிஞ்சு சிப்போனால் நெத்தலிக் கருவாட்டுக்கறியும், அமெரிக்கன் மாப்புட்டும், பனாட்டுத் துண்டுகளும்தான் அவன் கண்ட சொகுசு.

இந்தக் ‘குபேர வாழ்க்கை’ போதாதென்று மூன்று ஆண்டுகளுக்குள்ளே இரண்டு ‘குழந்தைச் செல்வங்’கள்.

கேட்கவேண்டுமா?

யாமும் குழலும் தோற்றுவிடுமளவுக்கு, ‘இன்னிசை’யை ரசித்துக்கொண்டிருந்தது துரையப்பன் குடும்பம்.

இதோ இந்த நாலாவது வருஷம்...

கஞ்சியும் கூழுமாய்க் காலம் கடத்திவந்த துரையப்பன் குடும்பம் இடைப்பட்ட காலங்களில் உப்புக்கஞ்சியோடு படுத்த இரவுகளே அதிகம். அடுப்பே புகையாத நாட்களும் உண்டு.

துரையப்பன் முகத்தில் கண்ணீர்த் துளிகள் ‘பொடுக்’ கிட்டு விழுந்தன. அன்றும் அவன் வேலைக்குப் போக வில்லை.

வேலையே கிடையாத அந்தப் பயங்கர உலகத்தை நினைத்தபோது அவன் நெஞ்சு ஆக்ரோஷித்தது.

அப்படியே அயர்ந்துவிட்டான்.

நள்ளிரவு.

கண்களை அகலத் திறந்து விழித்துப் பார்த்தான். அரிக்கன் லாம்பு மங்கலாய் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

மெதுவாகத் தணித்தான்.

விளக்கின் ஒளி லேசாக மங்கியது. அவனுக்கு ஒரு வித ‘மயக்கம்.’

உலகம் பிரளயம் எடுத்து இரைந்துகொள்வதாக அவனுக்கு ஓர் உணர்வு.

அவன் சடலம் எரிந்தது. இரத்த நாளங்கள் குமுறி, முறுகித் துடித்தன. ‘கிணர் வனறு அனற் காற்று தேகம்

முறம்தும் படர்வதுபோன்ற ஒருவித வீறுணர்வு. உடம்பு துன்னியது.

“தங்கம்...”

வறட்டிய தொண்டை கரகரக்க மெதுவாக அவளை அழைத்தான்.

நெஞ்சில் இடியேறு விழுகிறதாக ஒரு பிரமை.

‘நானும் ஒரு மனுஷனா? ஒரு கவளம் சோற்றுக்கு வழியைக் காணன். அதுக்குள்ளே ‘இது’ என்ன சவத்துக்கு?’

இருந்தும் கெந்தக மேனியை அவன் மனசால் அடக்க முடியவில்லை.

போராட்டம் சினைப்பெடுக்கிறது.

சில விநாடிகள் கழிந்தன.....

மீண்டும் உடல் கெந்தகித்து எழுந்தது.

‘ஈ, நான் ஒரு நாய்ப் பிறவி. இல்லை, ‘ஆட்டுக்கிடாய்’ போலக் காமம் பிடித்தவன்’

அவனின் மனக் குரங்கு கோணிக் குமைந்தது.

பக்கத்தே மூன்று வருஷங்களுக்குள் கிடைத்த ‘செல்வங்கள்’ கந்தைந் துணிகளால் போர்த்தப்பட்டதாக மூடப்பட்டுக் கிடந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தன.

என்றாலும், அவற்றையெல்லாம் அடித்து மீறி எகிறிய உணர்ச்சிகள் மேனியிற் சில்லிட்டன.

‘ஐயோ, எனக்கு இந்த எண்ணம் வரவேண்டாம். தங்கம் விரும்பினாலும்...நான்...ம்கம்...அதுவும் பாவம், வருத்தக்காறி. இந்தச் சண்டாள உறவு இனி வேண்டாம்’ தனக்குள் கறுவிக் கொண்டான்.

அவன் கண்கள் கிறங்கின. உடல் தீய்ந்தது.

கண்கள் அவளை உணர்வூறி வெறித்துப் பார்த்தன. கூணத்தில் வெறித்த அந்தக் கண்கள், மயக்க முற்றுப் பூஞ்சணமடித்துப்போய்விட்டன.

அப்பால் அவனுக்குக் கண்கள் தெரியவில்லை; காது

ஆறு மாதங்களை எப்படியோ இப்படி இறுகப்பிடித்துத் தனது மனசால் இந்தச் சடலத்தைக் கட்டி வைத்தவன் அவன்.

மின்மினி விளக்கொளியில் தங்கச் சரடுபோல் தங்கம் அப்பேது பிரகாசித்தாள்.

கண்களை விழித்துப் பார்த்தான்.

அவள் நிமிர்ந்து மல்லாக்காய்க் கிடந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

கரங்கள், கால்கள், சர்வாங்கம்... எல்லாமே வெறி கொண்டு துடித்தன.

‘தலைக்கு மேல் வந்த வெள்ளம் சாண் ஏறினால் என்ன, முழும் ஏறினால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றுதான்’

ஒரு ‘திடீர் ஞானம்’ அவனுக்கு உதித்தது.

“தங்கம்... ஏய்...”

அவளின் காதோடு வாயை வைத்து மெல்ல அரட்டினான். அந்த ஆளரவம் கேட்டு இந்த அழகொளி வீசும் பொற்சிலை திரும்பியது.

“ஏய், தங்கம்”

“ம்...”

“த்சொ... ஏய், தங்கம்”

உணர்ச்சிப் பிளம்பான அனற்கொதிப்பு அகோரித்துப் பற்றியது.

அடுத்த கணம் கடலில் விழுந்தாயிற்று.

அற நனைந்தவனுக்குக் கூதல் என்ன, கொடுகடி என்ன? நனைந்தவன் நனைந்தவன்தான்.

விடிந்தது.

ஆனால், துரையப்பனுக்கு அந்த விடிவே நெஞ்சில் இடி விழுந்தது போலாயிற்று.

ஒரே ஏக்கம்.

அந்தத் தவிப்பை, அவளுக்கு வரும் ‘அந்த நாளை’ எதிர்பார்த்து மனதிற குமைந்து கொண்டிருந்தான்.

அவளுக்கு அந்த ‘வழக்கமான நாள்’ கூட வந்து

விட்டது.

ஆனால், அவன் எதிர்பார்த்தது வரவில்லை.

“தங்கம்”

ஈனக் கண்களால் துரையப்பன் அவளை அழைத்தான்.

அவன் முகத்தில் திணறடித்த தவிப்பும், நெஞ்சில் விவரிக்கமுடியாத சமையும் கூடின.

“இப்ப எதுக்கு இந்தச் சோகம்? நீங்கள் சரியான அவசரம் பிடிச்ச மனிசனப்பா”

“அது சரி தங்கம், ‘அது’ என்ன மாதிரி இருக்கு?”

“மாதிரி என்ன, இந்தமுறை தப்பாமல் சனிக்கும்”

‘ஆ?’

அவன் விழிகள் பேந்தப் பேந்த முழிசின. அவளுக்கென்ன, அவனல்லவா உழைத்து மாரடிக்கவேணும். அவளுக்கு, ‘பெறுவது’தானே வேலை.

“என்ன தங்கம், நீ உப்பிடிச் சிரிக்கிறாய். வாய் துறந்து சொல்லு..இப்ப என்ன மாதிரிக் கிடக்கு? ஏதாவது மாற்றம் கீற்றம் இருக்கா?”

“என்னத்தைச் சொல்றதாக்கும். இனிமேல் கிட்டா தெண்ட நினைப்பில அவசரப்பட்டு நடந்திட்டு, இப்ப ஏன் உப்பிடி அங்கலாய்ப்பான்? இதோட மூண்டாகிவிட்டால்...?”

“என்ன தங்கம் நீ விளையாடுகிறாய். உண்மையைச் சொல்லு. தேகம் இப்ப எப்படி இருக்கு?”

அவனின் பதைபதைப்பைக் கண்டு அவள் அழுதே விட்டாள்.

“எல்லாம் நாலு அஞ்சு நாளில் தெரிஞ்சிடும். அதுவரை மனத்தை அலட்டிக்கொள்ளாமல் இருங்கோ. ‘கடவுள் தருவதை’ நாங்கள் என்னசெய்ய முடியும்?”

“ஒரு குவளைக் கஞ்சி குடிக்கவே நாய் படாப்பாடு. இந்தக் கஸ்டத்தைப் போக்காத இந்தக் கடவுள் இதை மாந்திரம் அள்ளிக்கொட்ட வந்திட்டாராம். உலகத்துப் பெண்களுக்கெல்லாம் அவர்தான் பிள்ளைகளைக் கொடுத்தாரா?”

சீறிச் சினந்துகொண்டே துரையப்பன் வெளியே கிளம்பினான்.

“வரேக்க பிஞ்சுப் பப்பாளிக்காய் கிடைச்சால்

கொண்டு வாங்கோ. அதையாவது திண்டு பாப்பம்”

அவள் கேட்ட பப்பானிக் காய்களோடு அவன் செக்கல் நேரம் வந்து சேர்ந்தான்.

விடிந்துகொண்டு வந்தது.

ஆனால், அவனுக்கு விடிவதாயில்லை. மனசு குமைந்து கறுவியது. பிரமை பிடித்தவன் போல் எழுந்த அவன் நெஞ்சில் ஒரே இடியேக்கம்.

‘வருகிற நாள்’ போய், நான்காம் நாளும் வந்து விட்டது.

உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை அடக்கிப் பொறுத்துப் பார்த்திருந்த விடிவுநாள் அது. விடிவையும் இரவையும் நிர்ணயிக்கும் சோதனை நாள்.

“தங்கம்”

அவள் கவலை தோய்ந்தபடியே முகத்தைக் கோணிக் கொண்டு அவனைப் பரிதவித்துப் பார்த்தாள்.

“என்ன தங்கம், சரிப்பட்டு வந்துதா?”

“ஒண்டையும் யோசிக்காமல் கண்கடை தெரியாமல் நடந்திட்டு இப்ப விழி பிதுங்க முழித்தால்...?”

“நீ சொல்றது சரிதான் தங்கம். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன...?”

“நான் சொன்னதை மட்டும் நீ கேட்டு நடந்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் நாங்கள் தவிப்பானேன்?”

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் அவன் அவளிடம் ‘கர்ப்பப் பையை ஒப்பரேஷன் செய்யவேண்டும்’ என்று ‘ஆலோசனை’ கூறினான். அவளோ தன்னை ஒரு சோஷலிஸ நாட்டுப் பெண்ணென நினைத்து, ‘பிள்ளைப் பாக்கியம் வேணும்’ என்று ஆசைப்பட்டு அந்த ஆலோசனையை நிராகரித்துவிட்டாள்.

இப்போது இந்தப் ‘பெரும் பாக்கியம்’ கிடைத்திருக்கிறது.

அந்தி பிந்தி இருட்டியது.

அரிக்கன் லாம்பை அவள் கொழுத்தினாள். அவன் மனசிலோ ஒளி இல்லை.

தன்பாட்டில் திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டு பீடித் துண்டைப் பற்றவைத்த வண்ணம் “என ஜென்மம் எடுத்தேன் என் ஐயனே” என்ற சுடலை ஞானப் பாடலை

முனுமுனுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அவன் நெஞ்சு குமுறிக் கலங்கி உருகிக் கண்ணீராய் வழிந்தது.

தங்கம் பதறி, விம்மி, ஊளைக்குரல் எடுத்து அழுதான். தாய் அழ, குழந்தைகளும் கரைந்து அழத் தொடங்கின.

“நீ அழாதை தங்கம். நான் படுபாவி... ஒரு குடும்பத்தை உழைச்சுக் காப்பாத்த வலுவில்லாதவன் ... நீ அழாதை...”

“உதென்ன பேச்சு. ஆகவும் சின்னக் குழந்தை போலப் பேசவேண்டாம். உழைப்பு ஒண்டு இல்லையே தவிர இந்தக் குடிசை வாழ்க்கையில் எங்களுக்கு என்ன குறைஞ்சுபோச்சு?”

“அதுக்கில்லை. நாங்கள் ஏழைகளாய்த்தான் சீவிக்கம். ஆனால், உணர்ச்சி செத்தவர்களாகவும் ஆசையை அறுத்தவர்களாகவும் சீவிக்க முடியாது. தங்கம் நாங்கள் செத்த பிணங்களை விடக் கேவலமாக...”

அவன் தொண்டை கரகரத்தது.

தங்கம் கேட்டான்:

“இன்றைய மேடுபள்ள வாழ்வில் ஏழைகள் வாழ்க்கையின் எதிரிகளுடன் மாத்திரமல்ல, தங்கள் உடல்களில் தோன்றுகிற இயற்கை உணர்ச்சிகளுடனும் போராடவேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் ஏழையின் தலையில் ஒரு தியாக வேள்வியாகிவிட்டது என்று கூறிய நீங்களே இப்பிடி மனம் தளர்ந்து கலங்கினால், நான் தாங்குவேனா?”

“ஓம் தங்கம், அதுசரிதான். ஆனால்...”

“என்ன சரிதான். எங்க சிரியுங்கோ பார்ப்பம்”

அவள் சிரிப்பித்தான்.

“இங்கே பாருங்கோ”

“என்ன தங்கம்”

“இதோ விடிவு”

“அப்படியா சங்கதி, எங்கே?”

“சும்மா கிடவுங்கோ. நீங்கள் எதிலும் பச்சைப் பிள்ளைமாதிரி”

நாணத்தால் சிவந்து போன அவள் முகத்தில் ஒரு விடுதலை ஒளியை அவன் கண்டான். அந்த ஒளிக்குள்ளே அவன் தவிப்புள்ளம் புகுந்து விடிவு கண்டது.

அவள் புடவையை அவன் பார்த்தபோது...

அதிலே செங்குருதி வடு...

“அப்பாடா!”

அவன் மனம் இன்ப சாகரத்தில் சஞ்சரிக்கலாயிற்று.

அவன் சிரித்தான். அவளும் சிரித்தான்.

“அம்மாடி, ஒரு கண்டம் தவறிவிட்டது --- இனி, கவனம்”

சுட்டி விரலால் செல்லமாக அவனை உறுக்கினான் தங்கம்.

--காசு கேட்கிற குறி அறிந்தாலே, “என்ன ஏதும் சல்லிகில்லி ஊனுமா?” என்று பாத்திமா கொடுத்து உதவுகிற சீதக்காதி வாரிசு அல்ல. இவனிடம் அது நூற்றுக்குப் பத்து வட்டி. அதற்குமேல் கொடுத்தால் வீதம் ஏட்டு. காலப்பாடு அறிந்து சிலவேளை இது பதினைந்தாக ஏறுவதுண்டு. வேளைப் பிசகு வந்து கையில் ‘கடிக்கிற’ போது எதிர்பாராமல் இதுவே திடீரென்றும் மாறும். இந்தச் சங்கதி தெரியாதவர்கள் அதத் தோட்டங்களிலே கிடையாது.

வட்டி

“தாரு வுட்டில? கதவைப் பூட்டிக்கிட்டிருக்கீங்கலே, எந்திரிச்ச வெளிய வாங்கலேன்?”

பாத்திமாதான் வந்து கரிக்கிறாள். காலங் காத்தால வேறு யார் இப்படி வருவது?

“நான் கூப்புட்டுக்கிட்டே இருக்கேன். ஒத்தரும் பேசாம அப்புடியே அமுங்கிப் பேயித்திருக்கீங்கலே. அது என்னில தாண்டியம்மா குத்தம்--- நான் சும்மா இரிக்கிய ஏலாம எண்ணிக் குடுத்துப்போட்டு இப்ப நாயா அலஞ்சு திரியிறனல்ல---? வுடு தேடியாந்து கூப்பிட்டாக்கா வந்து ஏனென்னும் கேட்கிறதாக் காங்கலியே? ஏய், தாரு வுட்டில, எந்திரிக்க வெளியால வாங்கலேன்---”

பலகைக் கதவு திறபடுகிறது; வீட்டுப்பெண் மொட்டாக்குடன் வெளியே வந்தாள்.

“ஏன்றியும்மா இம்மட்டு நேரமா உள்ளூக்க என்ன செஞ்சுக்கிட்டிருந்தீங்க; செல்லம் பொழிஞ்சிக்கிட்டிருந்தீங்கலா?”

“கோவிச்சுக்காதையுங்க ராத்தா. புள்ளைங்க வுட்டுல உட்டுட்டுக் கச்சுக்குப் பேயித்திற்று இப்பதான் வந்தன்”

பாத்திமாவுக்கு மனசு கொஞ்சம் இளகிற்று. ஆனாலும், அதுவே பின் கொதித்து வேறு உருவெடுத்துச் சாடியது.

“ஏன், ‘அதே’ இன்னும் கொண்ணாந்து குடுக்காம இரிக்கிங்க, எத்தினை தரமா அதுக்காவ நடக்கிறது?”

“வரோணம் ராத்தா, நான் கொண்ணாந்து ‘அதே’ தாறன்”

“அ... பேச்சை நம்பிக்கிட்டுப் போறன். கொண்ணாந்து தரெல்லேன்னாக்கா, பொறவு... சள்ளுக் கிள்ளு வைச்சி ராதை”

‘பிறகு என்ன நடக்கும் பார்’ என்ற ஒரு ‘கடும் எச்சரிக்கை’ தொனிக்கக் கூறிவிட்டுப் பாத்திமா அதே அலுவலாக அடுத்த தோட்டத்துக்கு விரைந்தாள்.

“தாரு லுட்டில?”

“ஏன் தாரு கூப்பிடுறது?”

“ஏன்றியாத்தே, என்னியத் தெரிஞ்சுக்கலியா?”

“அஹே, பாத்திமா ராத்தாவுங்கலா? அ... உல்லுக்க வாங்கலேன்”

“வரது கிடக்கட்டும், ‘அதே’ நேரங்காத்தால தந்துட்டின்னா நானு ஏன் இப்ப காகமாட்டம் கத்தி அலைஞ்சு சாகிறன்?”

அவ செய்த உபசரிப்பு, இவ காரியக் கண்ணால் புகைகிறது. எப்படியோ வந்த ‘விஷயம்’ முடிந்து விட்டது. ஆனால், அதிலே கொஞ்சம் பிசகு தட்டவே உடனே கேட்கிற:

“எஹே, போன மாசத்தில வேங்கினதுக்கு வட்டி எவ்வளவுன்னு செல்லியிருந்தனில்லையா? அப்புடின்னா இப்ப ஏன் இதில குறையுது?”

“ஒரு மாதிரிப் பாத்து வேங்கிக்க ராத்தா. இப்ப ரொம்பக் கஷ்டமாயிரிக்கி... எங்க உம்மாட வாப்பா மவுத்தாயி பதினைஞ்சு நாளாவேல, இப்ப கையில ஒரு சல்லி இல்ல... மக்க மாசம் பாப்பம்...”

“அப்ப ஒன்னு செஞ்சுங்கலேன்?”

“என்னது?”

“கஷ்டப்படாம ரொக்கத்தை அப்பிட்யே தந்துட்டா எல்லாம் தீந்து போவுமே. அப்படிச் செஞ்சுங்களேன்?”

அது கிழிஞ்சுது போ. அவளால் வட்டியே கொடுக்க முடியவில்லை. அவள் கேட்கிற ரொக்கத்தை எப்படித் திருப்புவது? இருந்தும் என்னவோ பாத்திமா அந்த இடத்தை விட்டு நகரும்போது ‘வாங்கிய திருப்தி’யோடுதான் நடந்தாள். என்ன மாயப் பொடியைப் போட்டாளோ?

தோட்டங்கள் மீண்டு வீதி ஏறும்போது, ‘பொழுது ஏறமுன்னம் உப்பிட்யே அவ மைமையுமே பேயித்திட்டுப் பாப்பம்’ என்ற ஒரு எண்ணம் பாத்திமாவுக்கு. ‘ஆனா, மைமுன் ஆக நொந்து பேயித்திருக்கா. பேயித்திட்டு வர வெயிலும் தலைக்கி ஏறி வந்திரும். ஆனமட்ட நாளக் காத்தால வருவம்’ எனத் தன்னுள் சொல்லிக் கொண்டு திரும்பி விட்டாள்.

மைமுனிடம் இன்றைக்கு இல்லாத ‘அது’ நாளைக்கு எங்கிருந்து வந்து குவியப்போகிறதோ? எல்லாம் அந்தப் பாத்திமாவுக்குத் தான் வெளிச்சம்.

ஆனால், மைமுன் தன் குடிலுக்குள்ளே இப்போ முந்திய மைமுனாகவுமில்லை.

தாயின் முகைகளைப் பலம் சேர்த்து இழுத்து, சூப்பிக் கடித்துச் சினந்து அழுகிறது மைமுனின் குழந்தை. அது நன்னிக் கடித்த கடி அவளுக்கு வலுவாக நொந்துவிட்டது.

“க்கு, ஊ சி, மூதேசி சனியன் கிரவம்”

குழந்தையை ‘வெடுக்கென்று இழுத்தாள். குழந்தை வீரிட்டுக் கத்திற்று. பசியின் தவிப்பு, பாலில்லாத ஏமாற்றம், தாயினிழுப்பால் எழுந்த ரோசம்... அது தாய் முகம் பார்த்துக் கேவிக் கேவி அழுத்து.

“வேறே அல்லாஹ்... அவ ரெ இன்னிக்கென்னுச்சும் உழைக்கச் செய்யி. எத்தினி நாளைக்கி நாம இந்தக் கஷ்டம் படரது?”

பொல பொலத்துக் கண்ணீர் உருத்தது. கந்தல் புடவையால் முகத்தைக் துடைத்துக் கொண்டாள். அதிலே படர்ந்த அழுக்கு அவள் முகத்தில் அப்பிக்கொண்டது.

“உம்மா, ஏம்மா அழுவுரே?”

உலக விந்தையைத் தெரியாத பரீத்தா, தனது அம்மாவைப் பார்த்து ஒரு ஏக்கத்தோடு கேட்டாள்.

“ஒண்ணுமில்லக் கண்ணு. நான் அழேல்லம்மா. போயி வாப்பா வாழ்றான்னு வெளிய நின்னு பாரும்மா”

“வாப்பா எங்கம்மா பூட்டாரு?”

“வேலைக்குப் பேயித்தாரு”

“நேத்திக்கு வாப்பா ஆட்டில இந்திரிச்சே?”

“அது நேத்திக்கி”

“வேலை செஞ்சாக்கா சோறு கிடைக்குமில்லே?”

“ஓ, கிடைக்கும்”

பரீத்தா தன் சின்ன முகம் சுழித்துச் சிரித்துக்கொண்டாள். ஆனாலும் அது உடனே சுண்டிக் கறுத்துவிட்டது.

“அப்ப இன்னிக் காத்தால குடுத்தி இம்மட்டு நேரமா ஏம்மா எங்களுக்குச் சோறு திங்கத் தரேல்ல?”

“ஐயோ, நாம் பெந்த குஞ்சங்கலே!”

இடி இடித்த கேள்வி. எரிமலை வெடித்தமாதிரி அவள் தாய் நெஞ்சு கமறியது. முகம் வெளிற்றிற்று. கண்ணீர் ‘பொடுக்கிட்டது. வாய்ப் பேச்சு நாவில் எழவில்லை.

“உம்மா, ஏம்மா அழுவுரே?”

பதில் இல்லை. அசைவற்ற பார்வை. குந்தை தாயை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தது. அதன் கண்களும் கலங்கின. அப்போது அவள் குழந்தையை இழுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

ஹாபரில் அரிசி மூட்டை தூக்குவது தொட்டு புகையிரத ஸ்தானங்களில் பெட்டிகள் சுமப்பது வரை எத்தலையோ பல ரகத் தொழில்களைச் செய்து பழகியவன், ஆப்தின்.

'ஆப்தீன் புறக்கோட்டையில் 'ஜந்திர மனிதன்'. ஆப்தீன் நாட்டாமை ஒரு மூட்டைக்கு மேல் இன்னொன்றையும் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டே விண்கூவி நடக்கிற ஒரு சடலம் என்பது புறக்கோட்டைக் கூலிகள் அத்தனைக்கும் தெரியும்.

அந்தச் சடலம் இன்று இந்த அறையில் கிடந்து இருமிக் கொண்டிருக்கிறது.

மரப்பலகைகளாலான கூரைக் குடிசைக்குத் தகரச்சீப்புகள் சுவர்களாய் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. உள்ளே ஒழுங்கு பண்ணிய ஒரு எட்டடிக்கீசாம்பரா. பலகைக்கூரையைத் தொட்டு இறக்கிச் சரிக்கட்டிய பக்கூஸ் பலகைகள் குசினிக்கு மறைப்பாகக் கிடக்கின்றன. அறைக்கு முன்னால் மறைப்பே இல்லாத ஒரு சிறு ஸ்தோப்பு. தெருவோரமாக மல ஜல வாடை நாறிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு முனிசிப்பல்க்கூஸ். அதை அண்டித் தண்ணீர் வராத கறள் 'பைப்' புகள். அடுத்து ஒரு குப்பைத் தொட்டி.

வெளியே தலைநீட்டி ஸ்தோப்புக்கு வந்த ஆப்தீனை இருமல் கொக்காக வளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மைமூன் அழுதான்.

"ஏன் நீயு அழுவரே? பார்த்திமா ராத்தா கிட்ட நூறு ரூவாக் காசு 'கைமாத்தா'க் கேளு"

காசு கேட்கிற குறி அறிந்தாலே, "என்ன ஏதும் சல்லிகில்லி ஊணுமா?" என்று பாத்திமா கொடுத்து உதவுகிற சீதக்காதி வாரிசு அல்ல. இவ்விடம் அது நூற்றுக்குப் பத்து வட்டி. அதற்கு மேல் கொடுத்தால் வீதம் ஏட்டு. காலப்பாடு அறிந்து சில வேளை இது பதினைந்தாக ஏறுவதுண்டு; வேளைப் பிசகு வந்து கையில் 'கடிக்கிற' போது எதிர்பாராமல் இதுவே திடீரென்றும் மாறும். இந்தச் சங்கதி தெரியாதவர்கள் அந்தத் தோட்டங்களிலே கிடையாது.

புறக்கோட்டை வட்டாரத்தின் முக்காற்பங்குத் தோட்டங்களுக்கும் பாத்திமாவே 'உரிமை'க்காரி. பத்தைப் பதினைந்தாக்கி, அதை இருபதாக்கி-கன்றைப் பார்க்க விட்டுப்

பசுவில் பால் கறக்கிற கலைப்பணியில் தேடிய தோட்டங்கள் அவை.

எனவே, 'கைமாத்தாக' வாங்குவது கல்லில் நார் உரிக்கிற பிரயத்தனம் என்று மைமுனுக்குத் தெரியும்.

அவள் எழுந்து பாத்திமாவிடம் சென்றாள்.

போனவள் சொற்ப நேரத்தில் திரும்பி விட்டாள். முகத்தில் ஒரே சோர்வு.

"என்ன போனதும் திரும்பி வந்துட்டியே?"

"அவுங்க 'கைமாத்தா' குடுக்க மாட்டென்னாங்க. 'வட்டி'ன் லாக்கா, அதுவும் அந்த மாச வட்டியையும் மூதல்ல எடுத்திட்டுத்தான் தருவாங்களாம்"

"அதினாச்சும் காரியமில்ல. பிள்ளையிங்க பசியால துடிக்கி. வாங்கியா உழைச்சித் தீத்திருவம்"

பிள்ளைகளின் எக்கல் வயிறுகளைப் பார்த்து இந்தப் பெற்ற வயிறு தகித்துக் கொண்டது. துக்கம் நெஞ்சிலடைக்க எழுந்து போனவள் அந்தி பிந்தித்தான் திருப்பினாள்.

"இம்மட்டு நேரமா என்ன செஞ்சனி? பிள்ளைங்க வவுத்தைப் புடிச்சிக் கத்திண்டிரீக்கி"

"நான் என்ன செஞ்சிரது? அவ சொசுக்காரி. என்னியக் காத்திருக்கச் செஞ்சிட்டாங்க...?"

புகைந்து கொண்டு ஒன்பது பத்து ரூபாய் நோட்டுக்களை வெளியே எடுத்தாள்.

தொண்ணூறென்றால் நூறு என்று கணீப்பு.

"உம்மா வவுத்தப் பசிக்குதம்மா"

தாயைக்கண்ட குஞ்சுகள் கத்தின.

அவள் குசினிக்குள் விரைந்தாள். ஆப்தின் கண்கள் அப்போது அவளைப் பார்த்துப் பரிதவித்தன. அவன் கண்களில் கண்ணீர் கண்ணாடி கட்டிற்று.

"ஏன் வாப்பா அழுவுரே?"

"இல்லேம்மா, நான் அழேல்லம்மா"

பொய் சொன்ன வாயை அடக்கிக் கொண்டே பீறி வந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அப்போது 'பைப்'படிப் பக்கம் வழக்கமாகச் சச்சரவுப் பட்டுக் கொள்ளும் பெண்களின் காரசாரப் பேச்சுக்கள் புதிய ரூபமெடுத்து ஆப்தீன் காதில் விழுந்தன.

“எம்மட்டு நேரமா நான் வாளியக் கொண்ணுந்து வச்சிரிக்கேன். நீம் இப்ப வந்திரிச்சி எனக்கு முன்னாடி ஏந்திட வந்திட்டியே?”

“அ...எடி ஆத்தே. அவுக வாயப் பாத்தீங்கலா? இம்மட்டுப் பெரியவ என்னமாய்ப் பேசிரா. எடுன்னு எடுத்திரிச்சிப் பேயித்திருவனே”

“உம்மாடியோ. நா பெரிய பொண்ணு இவங்கமட்டும் சின்னக் குழந்தை. 'கொளு கொளு'ன்னு நாரம்பனைத் தேற மாட்டமா வளந்திட்டு என்னியப் பாத்து இப்பிடிக்கேக்கிராவே?”

“அங்.. எடிய வாய வளத்துக்காதே. வளத்தீன்னு, வாயைப் புடிச்சிக் கிலிச்சிருவன்”

“என்னுது கிலிச்சிருவாமல்ல, கிலிச்சி.. எங்கடி கிலியடி பாப்பம் ரோசமின்னு வாங்கடி வந்து கிலியன்றி. என்னியத் தெரியுமல்ல...? ஒன்ர 'குரு குரு' ப்பை பாத்திமா ராத்தாக்கிட்டச் செல்லி அடக்கி வைக்கிரன்”

“பாத்திமாவும் நீனும் பேயித்திட்டு அல்லா கிட்ட 'துவா'க் கேளுங்கடி... அல்லா பேரைச் சொல்லித்தான் அவுங்க வட்டிக்கு வட்டி வேங்கி ஏலைங்கலப் புழியுரு. ஆப்தீன் நானு அவவுக்குக் குடுத்த சல்லிக்காவ இப்ப அவரு உசிரை வேங்கிக்கிட்டிரிக்கா தெரியுமல்ல. எங்க மார்க்கத்தில 'வட்டி வேங்கின்வுங்க, ஏலையிங்க கோடிக்கயும் நிற்க யோக்கியமில்லே'ன்னு செல்லியிரிக்கே, அப்புடிக்கொத்த பத்திமாவச் செல்லி என்னியப் பயப்புளுத்திரியே”

“ஆப்தீன் காக்காடது நல்லா இனிச்சுக்கிட்டது. அதான் இவ அவருக்காவ உசிரிய வுட்டுப் பேசிரா”

“ஆ! என்னங்கடி சொன்னீ? நீங்க உங்க வலக்கத்தைத் தூன் செல்லிவிங்கடி ‘நானா நானா’ன்னு நானாகூட நீங்க தான்றி படுப்பீக. எலிய நாயிங்கல், சீ ”

அறுதியாக வந்த பிரயோகங்கள் ஆப்தீன் நெஞ்சை வலுவாக இடித்தன.

‘ஏலேகலுக்குத்தான் ஏலையிங்கட கயிட்டம் தெரியும். அதான் அவ எனக்காவப் பேசி, தான் கெட்ட பேர் வேங்கிற்றுப் போரா’ என்று தன்னுள்ளே பெருமூச்சு விட்டான் ஆப்தீன்.

“வூட்டில தாரு இரிக்கிய?”

அடுப்பின் புகைமூடத்தால் வீங்கிய கண்களைத் துடைத்தபடி, மைமூன் தலையை நீட்டி வெளியே பார்த்தான்.

வெண் துகிலால் மொட்டாக்கிட்ட அதிருபவதியாக எதிரில் வந்து நின்றான் பாத்திமா.

மைமூன் நெஞ்சு ‘திடுக்’கிட்டு இடித்தது; உடல் தீய்ந்து கொண்டது.

“அதெ’ நேரங் காலத்தோட கொண்டாந்து குடுக்காம என்னிய நடக்க வச்சிரிக்கிங்கலே. ஆவத்தில உதவினாக்கா உப்புடித்தான் எல்லாரும் செஞ்சிறீங்க; இது நன்னாயி ருக்கா?”

‘நன்னாயில்லத்தான்’ என்று மைமூனின் தலை ஒரு கணம் ஆடியது.

கண்களை முந்தானையால் துடைத்துக்கொண்டான்.

“கோவிச்சக்கோணம் ராத்தா. பொறவு கொண்டாந்து தாரேன்”

“மறுக்காலும் என்னிய நடக்க வச்சிராதையுங்க. நான் பேயித்திட்டு வாரேன்”

பாத்திமா வாத்துமாதிரி அரக்கி அரக்கி நடந்தாள். மைமூன் இவள் போகும் வழியை விழி உறுத்திப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் கண்களில் நீர் மல்கிற்று.

“உம்மா, ஏம்மா அழுவுரே?”

“உம்மா, பேசும்மா, ஏம்மா அழுதுகிட்டிரிக்கே?”

அவர்கள் மீண்டும் துருவித் துருவிக் கேட்டார்கள். ஆனால், அவள் வாய் அசையவில்லை.

நூறு ரூபாயில் தொட்ட காசு வட்டியும் முதலுமாக நாநூறுக்கு மேல் வந்துவிட்டது.

குழந்தைகளுக்குக் கடும் பசி. காய்ந்த உதடுகளைக் கடித்துச் சூப்பிக் கொண்டார்கள். அடுத்த குடிசைகளில் அவர்கள் கண்கள் விழுந்தன.

அம்மா ‘காம்பரா’ வில் போர்த்தபடி கிடக்கிறாள்.

தங்களுக்கு இன்று சோறு கிடையாது என்ற உண்மை அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது.

அதை நினைக்க உடல்கள் தகித்தன. குப்பைத் தொட்டிகளில் ‘ஏதும் நல்லது கிடைக்குமா?’ என்று தடவி எதையோ பொறுக்கி எடுத்துத் தின்றார்கள்.

அப்போது இருள் சூழ்ந்து விட்டது.

டாக்டர் சமீமிடம் போன அவர்களின் வாப்பா இன்னும் வரவில்லை.

குப்பைத் தொட்டிக்குள் கைவிட்டுத் தடவிய அவர்கள் கரங்களில் எதுவும் கிட்டவில்லை. கைகளைச் சூப்பிக் கொண்டு குடிசையைத் தேடி நடந்தார்கள். விளக்கு எரியவில்லை.

“உம்மா என்ன செஞ்சிரா?”

அம்மாவைப் பார்த்தால் அவ போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருப்பது தெரிகிறது.

‘உம்மா பாவம், உம்மாவுக்குப் பசி. அவளை எழுப்ப வேணும்’ என்று ஒருவருக்கொருவர் தமக்குள் நினைத்துக் கொண்டே, உம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் போய் இருந்துவிட்டார்கள்.

பாப்பம்மாவைக் காணவில்லை.

‘பாப்பம்மா அங்கால லுட்டுக்குப் பேயித்திருப்பா’

அக்கா பரீத்தா, “ஏ, பாப்பம்மா” என்று குரல் கொடுத்தாள்.

சத்தம் இல்லை. முழுசிக்கொண்டு நெஞ்சில் பீடித்த பயத்தோடு வெளியே வந்தாள். வெளியில் ஒரே இருட்டு.

அப்போது வாப்பா விரைந்து குடிசைக்குள்ளே நுழைந்தார். அங்கே ஒரே இருட்டாயிருக்கிறது.

குப்பி விளக்கை எடுத்துக் கொளுத்தினான்.

மைமூன் கரங்கள் குழந்தைகளைத் தாவி அணைத்துக் கிடப்பதை, மங்கிய விளக்கொளியில் விழி குத்திப் பார்த்தான்.

அவன் சடலம் மின்சாரத்தால் கிடுக்கி அடிபட்ட புருவாக விழுந்தது.

குழந்தைகள் ஒன்றும் புரியாமல் கிச்சிட்டு அழத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போது குப்பைத் தொட்டியிலிருந்து பரீத்தா குரலிடும் ஒலி அவன் காதைக் கிழித்தது.

“வாப்போ எங்க பாப்பம்மா தொட்டிக்க வழுந்து மவுத்தாயி...”

ஆப்தின் நெஞ்சிலடித்து ‘ஓ’ வென்று பெருங் குரல் வைத்துக் கதறினான்:

‘உம்மா எங்கல வுட்டு நீனும் பேயித்திட்டியே! உம்மா பரீத்தா...’ உங்க உம்மாவும் மவுத்தாயி...!”

“அய்யோ எங்க உம்மா... எங்களய வுட்டு... எங்க உம்மா...”

குழந்தைகளைக் கட்டி ஆப்தின் ஒலமிட்டமுத குரல் தொடங்களடங்கக் கேட்டது.

அந்த அழகுரல் பாத்திமா ராத்தாவுக்கும் நன்றாகக் கேட்டது.

‘ஷீஷயம்’ தெரிந்து விட்டது.

வந்த வழியில் தரித்துவிட்டாள்.

‘இப்ப நாம போனா, எல்லாரும் என்னியப் பாத்துக் கறுமுலாங்க’

அப்போது பாத்திமாவின் நெஞ்சில் பெருமூச்சு அருக்கூட்டிற்று.

‘வட்டிதான் பேயித்திரிச்சி, காரியமில்ல. ஆனா, அவ மவுத்தாயிட்டா. இப்ப எம் முதலுமல்ல பேயித்திட்டுது. அந்த முதல இனி ஆரிட்ட வேங்கிக்கிரது?’

பாத்திமா கண்களில் கண்ணீர் துருத்திற்று.

திரும்பி நடந்தாள்.

1960-மரகதம்

...தோலிருக்கச் சளை வாங்கிகளின்
 கத்துவச் சிருஷ்டியான 'சுரண்டல்
 வித்தை' என்னும் நித்திய தந்த
 திர நாராயணனின் ஆசீர்வாதம்.
 தின்ற வயிறு பாதி தின்னாத வயிறு
 மீதியாக 'அநித்தியம்' என்ற இந்
 தப் பூலோக வாழ்க்கையில் அந்த
 இரண்டு ஜீவன்களும் உழன்று
 கிடந்தன...

தனியொருவனுக்கு.....

“கூளவெடுப்பியோ?”

“இல்ல”

“பொய் சொல்லுவியோ?”

“சொல்லேல”

“அடுத்த வீடு போவியோ?”

“போகேல்ல”

“கூடுவாரத்துகளோட திரியியோ?”

“இல்ல; திரியேல்ல”

செப்பமான சம்பல் அடி.

பொடியன் மிதிபட்ட நாக்கினிப் புழுவாட்டாம் சுருண்டு
 கீழே விழுந்தான்.

அடிபோட்ட பூவரசங்கம்பு, அதன் மூச்சுத் தெறித்துச்
 சிலும்பலாய்ப் போய்விட்டது. ஒருவித அந்தகாரத் தவிப்
 புத் தொங்க, கெந்தகித்த பெருஞ் சினப்போடு கம்பை
 நரித்து எறிந்துவிட்டு, தாய் சின்னத்தங்கம் திண்ணையிலே
 குந்திக்கொண்டாள்.

பொடியனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள்.

நெஞ்சிரக்கம் ஊனித்துப் புரையோட, அவளின் தேகம் கொலுக்கழன்று இடிந்து போய்விட்டது.

குஷ்ட ரோகத் தவ்வல் வலிச்சல் நாய்க்குட்டி மாதிரி பையனின் உடம்பு குறுவிவிட்டது. அடிபட்ட தழும்புகள் நச்சுத் தேள் புழுஷாட்டம் அதைப்பெடுத்துக் கொப்பளித்து ஊதின. ரண சாயங்களிலிருந்து இரத்தக் கசிவு ஊனமாக வழிந்தது. ஊமைக் காயங்களோ 'சதிர'மடங்கலும் அம் மிப் பிரளயித்தன. கேவி எடுக்கிற விக்கல், தொண்டைக் குவளையை இடறி, இடுக்கி, அடித்து, 'முடுக்'கிட்டுக்கொண்டது. வாய்ச் சிணுங்கல் ஓயவில்லை.

பொடியனுக்கோ எலவே கோது நெஞ்சு. மேலும் இரண்டு நாள் போஷாக்கில்லாவிட்டால் பையனின் விலாச் சோணை தலை கோதப் பங்குவமான ஓர் எலும்புச் சீப்பாகி விடும் என்பதற்கு, இன்றைய 'கலவைத் தானம்'பண்ணும் நமது 'ஸ்பெஷலிஸ்டு'களின் சிபார்சுகூட வேண்டியதில்லை.

பையன் கேவிக் கேவி அழ, விலா எலும்புகள் சதைப் பாடத்தை நுளுத்திப் புடைத்துக்கொண்டு தோற் சவ்வுகளைக் குத்திட்டுக் கிளம்பின.

பொடியனின் பிஞ்சு உடலில் நாலு நாளாக அரித்தெடுத்த பசி, அவளின் அடிக் குடல் சுருங்கிக் கிளர்ச்சி பண்ண ஆரம்பித்ததால், நமது 'பெரியவர்கள்' காலங் காலமாகக் கத்திக் கத்திச் சொன்ன 'நல்லொழுக்கம்' என்ற நற்சாட்சிப் பத்திரத்தையும் உதாசினம் செய்து, அதைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் அவன் குட்டிச் சாத்தான் தொழிலில் இறங்கிவிட்டான் என்பதைத் தாய் சின்னத்தங்கம் கசடறத் தெரிந்துகொண்டாள்.

என்றாலும், ஊர் வாய் சும்மா கிடக்குமா?

இல்லாததையே இருப்பதாகச் 'சத்தியம்' செய்து ஆளநதப்படுமும் 'பரிசுத்த மனிதர்கள்' இந்தப் பொல்லாப்பைக் கண்ட மாத்திரம் என்னவெல்லாம் சொல்லிப் பழிப்பார்கள் தெரியுமா?

அப்பேர்ப்பட்ட அந்த வக்கணைகளை யெல்லாம் அவள் ஒரு கணம் நினைத்து உருப்போட்டுப் பார்த்தாள்.

‘என்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகளைச் சான் றேனெனக் கேட்க’ விருந்த இந்தத் தாயானவளுக்கு, அப்படி ஓர் அவமானத்தைத் தாங்கவே முடியவில்லை.

‘பசிகொண்டால் நாக்கை இழுத்துச் சாகலாம். ஆனால், களவு என்பதை மனசாலும் நினைக்கக்கூடாது’ என்று அடுத்த மரவள்ளித்தோட்ட வளவுகாரர் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள் வதில் வேறு இவள் நம்பிக்கை பூண்டவள்.

‘களவு அவமானந்தான்?’

ஆதலால், களவெடுத்த மைந்தனுக்கு அகப்பட்ட கையோடு இன்று இந்தத் தண்டனை.

இன்று அவள் ‘போதும் போதும்’ என்ற அளவிற்கு பையனுக்கு வேண்டிய ‘சாப்பாடு’ கொடுத்திருக்கிறாள்.

பொடியனின் தலையெழுத்து, அவள் ‘அதை’ வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு எடுத்த அடி நகர்த்தாமல் நிலத்தில் விழுந்து சுருண்டு கிடந்து தேம்பிக்கொண்டிருந்தான். அந்தக் கண்ணராவிக்கோலந்தான் நொந்து பெற்ற தாயான அவளின் நெஞ்சை ஆகவும் கெந்தகிக்கச் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

“ஆ, நான் பெரும் கறுமக்காறி, என்ற ராஜனுக்கு - என்ற பச்சை மண்ணுக்கு நல்ல? அடிச்சப் போட்டனே, பாவி” என்று நிர்விசாரமாகத் தன்னையே கறுவிக் கொண்டாள்.

மறுகணம், ‘இந்தக் கொடுவாளின்ர வயித்தில இது என்ன கறுமத்துக்கு வந்து புறந்துது?’ என்று ஒரு விசுவாமித்திரக் கணை தொடுத்துவிட்டு, ‘இந்தப் பாதகியின் வயித்தில வந்து சம்பவித்ததுக்காக, நீ எந்தக் காலமும் உத்தரிச்சச் சாகு’ என்று முனகிக்கொண்டு ஓரக் கண்களால் அவனைப் பார்த்து, நெஞ்சு விம்ம ஒரு பாட்டம் தனக்குள் பூகம்பித்துக்கொண்டாள்.

கெம்பிக் தகித்துப் பொம்மிய நெஞ்சப் பொதி, அவள் கமண்டலத்தில் ஏறிப் புரையோடிய பின், மிச்சச் சக்கையாக அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் 'பொலுபொலு'த்துக் கொட்டியது.

அவளின் தேகமும் திளைத்துப் போய்விட்டது.

அந்தப் பிள்ளையைத் தவமிருந்து பெற்ற 'குற்றத்' திற்காக, அவளை விஞ்சி அவள் வயிறு வாரக்கணக்கிலே காய்ந்து கொண்டிருக்கிறதை எப்பொழுதோ கண்முடிய புருஷனுக்கு இப்பொழுதும் ஒரு தடவை முறையிட்டாள்.

தேவ கருணை சுரந்து அதன் அக்கினிப் பரீட்சையில் தேறியதும் 'திடீ'ரென எழுந்த கடவுள் கடாஷைத்தால் 'பரமபதம்' சேர்ந்த—இது அன்றைய சித்தர்களினதும், இன்றைய நவீன தத்துவர்களினதும் பழைய கண்டுவிடிப்பின் புதிய மோஸ்தர்—மாணிக்கத்துக்கு அவளின் முறைப்பாடு எங்கே தெரியப்போகிறது? பாவம், அவள் முழு விசுவாசத்துடன் முறையிடத்தான் செய்தாள். ஆனால் அவள் வேண்டிய அனுக்கிரகம் மட்டும் வடைக்கவில்லை. தாயும் பிள்ளையும் அழுது விட்ட கண்ணீர், மூகங்களில் வழிந்ததுதான் மிச்சம்.

...தோலிருக்கச் சுளை வாங்கிகளின் தத்துவச் சிருஷ்டியான 'சுரண்டல் வித்தை' என்னும் நித்திய தரித்திர நாராயணனின் ஆசீர்வாதம், தின்ற வயிறு பாதி தின்புத வயிறு மீதியாக 'அநித்தியம்' என்ற இந்தப் பூலோக வாழ்க்கையில் அந்த இரண்டு ஜீவன்களும் உழன்று கிடந்தன...

அன்று ஒரு நாள்...

வழக்கம் போல் எரிசிற அவள் வயிறு புதிய வேகங்கொண்டு சன்னதமாடியபோது வழக்கத்துக்கு மாறுகவே அவள் கண்கள் இருண்டு மங்கின. காதுகள் 'கிண்ணரம் போட்டன.

பசி .....

ராஜனைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா?

அவன் தலை அறுத்த கோழிமாதிரி, தண்ணீருள் தளம்பு கின்ற பாசிபோல் சோர்ந்துபோய் ஊசலாடிக்கொண்டு கிடந்தான்.

குடலை அறுக்கிற பசி.

ஒரு கணம் 'சடா'ரென்று எங்கோ ஒரு சத்தம்.

அது, அந்த அடுக்க வீட்டுக்காரரின் மரவள்ளித் தோட்டத்தையடுத்துக் கிடக்கின்ற அடி வளவுப் பலைக் கூடலுக்குள்ளே யிருந்து, கிழடு தட்டிய பனங்காய் ஒன்று அகோரமாய் 'தொழுக்'கென்று விழுந்த தொனி.

பையனுக்கு மண்டை முட்டின யோசனை எழுந்தது.
ஆனால்...?

மரவள்ளிக் கட்டையைப் பெயர்த்துக்கொண்டு வந்த 'குற்றத்'திற்காகத்தானே அம்மா அன்று கண்டித்தாள்?

ஆனாலும், பசி நியாயம் பேசிற்று...

'இது சும்மா விழுந்த வெறும் பனங்காய்தானே?'

பொடியனின் நடுத்திர்ப்பு முடிவுக்கு வர ஒரு நிமிஷம் எடுத்தது.

பயல் வஞ்சகமிர்லாமல், ஞானர் பெற்றவன்போல் 'திடீ'ரென்று புதிய உஷார் பெற்றுத் துள்ளிக் குதித்து முற்றத்தைத் தாவினான்.

எதிரே தாய் பத்திரகாளி கோலத்தில் அவன் கண்களுக்குக் காட்சி அளித்தாள்.

உடனே அவன் வாலிச் சுருட்டி அடுப்புக்குள் முடங்கும் நாய்க்குட்டிபோல் மெதுவாகப் போய்த் திண்ணையில் குந்திவிட்டான்.

ஆனால் ?

அந்தப் பனங்காய் விழுந்த அகத்திக்குப் பின் அவனாக்கும் மனசு 'என்னவே!' பண்ணிற்று; வயிற்றுச் சுருக்க எக்கல் ஒரு தடவை பிணையேறிக் குதித்தது; சிரசு முட்டின யோசனை வந்து போயிற்று; லாய் உமிந்து ஊறிற்று.

மெல்ல அங்குமிங்கும் பார்த்து ஒருவித நாணச் சிலிர்ப் போடு சண்களைச் சிமிட்டிக்கொண்டு, ராஜனைப் 'பரிவோடு' பார்த்தான்.

நாறல் மீனைப் பார்த்த கள்ளப் பூனையாட்டம், பயலும் அப்போது தாயை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

ஒருகணம் ஓர் இடைவெளித் தகிப்பு, இருவரையும் ஆட் கொண்டது.

"டே, ராஜா"

"என்னம்மா?"

"ஒரு சங்கதி சொல்றன், 'சட்'டென எழும்பி இப்பிடிக்கிட்ட வா"

அவன் தயக்கமாக எழுந்து நழுந்திக்கொண்டு கிட்டே வந்தான்.

அவன் நமட்டிச் சிரித்தான்.

"ஏனம்மா சிரிக்கிறாய்?"

"ஓடிப்போய் அந்தப் பனங்காயை எடுத்துக்கொண்டு வா. வரேக்க நல்லதாப் பாத்து ஒரு இழுவை மரவள்ளிக் கட்டடையும் இடுங்கியா, போ"

அவன் பரிசாபத்தோடு, நம்பிக்கையிழந்து ஏக்க விழிகளால் பார்த்தான். பின்பு ஏங்கின விழிகளை உருட்டித் தாயைப் பார்த்து முகம் வறட்டிச் சிரித்தான்.

அக்கினிப் பரிகை; சோதனைக்களம்.

'அம்மா என்னைச் சோதிக்க, பொறுப்பான நேரத்தைக் கண்டு பிடிச்சிட்டா'

இரங்கி வழிந்த அவனின் வறட்சி விழிகள், அப்பொழுதும் அவனைப் பார்த்தபடியே கிடந்து முழிசின.

"ஏன்டா உப்புடிப் பாக்கிறாய். போ, போய் அதை எடுத்துக் கொண்டா"

ராஜன் அப்பொழுதும் அசையவில்லை.

"ஏன் கணங்கிறாய், போ"

“உண்மையாத்தான் சொல்றியோ?”

“உண்மைதான், ஓடு”

“என்னைச் சோதிக்கிறாய்?”

“இல்லையடா ராஜா”

“பிறகு நீ அடிப்பாய்”

“நான் இனி அடியன் ராஜா. ஓடிப்போய் எடுத்தா”

எலவே அவன் கிளித்தட்டுப் பாய்ச்சல்காரன். பையனை இனிச் சொல்ல வேண்டுமா?

எடுத்தான் ஓட்டம்.

கவடு கிழிகிற ஓட்டம்.

விண் மண் பாராமல் குருவிப் பாய்ச்சலில் ஓடிப்போய், ‘சாகிறேன் பெண்ணே, பிடியடி பந்தயம்’ என்றிருந்த ஒரு தற்குறியான வெறும் உக்கல் வேலிக் கதியால் ஒன்றைச் ‘சட்’டென்று முறித்துப் பொட்டுப் பிரித்துப் போன அந்த அகர சாதனையை, பெற்ற காய் வியந்து பார்த்துக் களி கூர்ந்தவளாய் மெல்லக் குசினிக்குள்ளே பிரவேசித்தாள்.

போன பையன் திரும்பி வரக் காணோம்.

‘என்ன கணக்கம்?’ என்று அவள் தனக்குள் தன் தலையைப் போட்டுப் பனங்காய் பினைந்தாள்.

அப்போது ஒரு குரல்—அது சிங்கக் கர்ஜனையாக வந்து உறுயி அவள் காதறக் கேட்டது—

“டேய் கள்ள ராஸ்கல், தாரடா’து மரவள்ளிக் கட்டையை இழுத்துக்கொண்டு ஓடுற வடுவா?”

சின்னத்தங்கத்தின் நெஞ்சு வை ட பாண்போல் ‘நொறுக்’கிட்டது.

‘அவளுக்க ‘விஷயம்’ வள்ளி’யாகப் புரிந்துவிட்டது.

கொண்டிருக்க நெஞ்சிலே நிறைந்து கிடக்கும் பாசம், தலையில் உள்ள மூலையில் வேகத்தை மழுங்க வைக்கவே உதவுகின்றது என்பதை இப்போதுதான் அவள் சரியாகத் தெரிந்து கொண்டாள்.

இருந்தும் என்ன?

தலையாடி வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்த கள்ளன் மாதிரிச் சங்கதி பிழைத்துவிட்டது.

பொடியன் களவெடுத்த கையோடு 'பிடிபட்ட பாஸ்' பெரும் விபரீதத்தில் வந்து முடிந்துவிட்டதை, 'தாய்' என்ற அவள் 'சக்தி' யாற்கூடத் தடுக்க முடியவில்லை.

'களவெடு, பொய் சொல்லாதே' என்ற 'பெரிபவர்களின்' சித்த ஞான வாக்குகள் அப்போது நினைவில் வந்திருக்க வேண்டும், உடனே பையன் வளவுகாரன் காவில் விழுந்து 'உண்மை' என்ற அந்த மந்திரச் செபமாலையையும் உருட்டிப் பார்த்தான்.

காரியம் கைகூடவில்லை.

இந்தக் காட்சியையெல்லாம் அவள் கண்களில் ஊனங்கக்கப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள்.

பெற்ற வயிறல்வலா? விளக்கு அணைந்த மாதிரி அவள் நெஞ்சு 'பக்' கென்று திகைத்தது. கண்கள் இருண்டு கொண்டிருந்தன,

'ஐயோ, நான் நொந்து பெத்த என் குஞ்சே!'

அவள் அலங்க மலங்க விழுந்து, கோலங் குலைந்து எழுந்து நின்று பார்த்தாள். அதற்குள்ளே அந்த வளவுகாரச் சடாமுனி, ஆக்ரோசமாக ஓடி வந்து அவன் முதுகில், அதே மரவள்ளிக்கட்டையைப் பறித்து அடித்த அடி தாங்காமல் பையன் நாரி நெளிய, உடலை வளைத்து, "என்ற அம்மா?" என்று வீரிட்டுக் கதறிக்கொண்டு முற்றத்திலே... தாயின் காலடியிலே சுழன்று விழுந்தான்.

"என்ற ராஜா, அழாதையடி. நான் பெத்த என்ற செல்லக்கிளியே, நீ இனி அழாதையணை. நான்தான் பாவியடி."

தாயின் பரிதாபக் கோலம் பையனின் நெஞ்சைக் கரைத்து விட்டது. அவன் 'திக்கிட்டுப்போய் வாயசைக்காமல் கிடந்தான்.

அவன் மைந்தனை அணைத்து வைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அவறிஞள்:

“என் ராஜனுக்கு நல்லா அடிச்சுப் போட்டானேடி?”

“ஓம்மா, நீதாம்மா போகச் சொன்னே?”

அவள் இதயத்தில் ஈட்டி குத்தின மாதிரி விழுந்தது அந்தக் கேள்வி.

“ஆ என் ராஜா. நான் போகச் சொல்லேயடா. இந்த வயிறு நான் அப்புடிச் சொல்லிச்சுது, நான் என்ன செய்ய?”

“அதுக்காவத்தார்மா நானும் அண்டக்குக்களெவடுத் தேன். நீதான், ‘கனவெடாடையடா’ன்னு ‘போதிச்ச’ எணக்கு அடிச்சுப் போட்டியே?”

அவளின் ‘சதிரம்’ குர்லிட்டது.

“பிறகு நீயே போகச் சொன்னாய். போனேன். இப்ப நீ அடிக்கேல, அடுத்தவன் பிடிச்ச அடிக்கிறுனம்மா. இதெல்லாம் என்னம்மா?”

அந்தக் கேள்விக்கும் விடை தெரியாமல் அவள் நெஞ்சு கறுவிச் சாம்பிற்று.

தான் பெற்ற சின்னஞ் சிறுவனின் பூதாகாரமான அந்தக் கேள்விக்கு கண்ணக்கு அவள் அப்பொழுதும் பகில் சொல்லாமல் ‘கறுதறு’வென்று முழிசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அதற்குப் பதிலாக அப்போது அவளின் கண்களில் கண்ணீர்தான் துளும்பித் தெறித்தது.

“வளவுகாறன் அடிச்சது எணக்குத்தானே நோகுது. அதுக்கு நீ ஏன்ம்மா அழுகிறே?”

“டே, ராஜா, நான் இப்ப உணக்காக அழேல்லையடி. இந்த உலகத்தை நினைச்சுத்தான் அழுகிறேன்ரா”

ராஜன் சற்று நிதானமாக யோசித்தான். அப்போது அவன் முகத்தில் ஒரு வெறுப்புத் தட்டியது.

“சரிதானம்மா, இது உலகமில்லை; பெரும் ‘நரகம்’மா இந்த நரகம் எப்ப அழியும்மா?”

சிறுவனுக்கு வந்த ஞானம் தாயின் நெஞ்சைக் குலுக்கியது.

“ஆ, என் ராஜா, நீ என் பிள்ளையில்லையடா. தெய்வமாய் வந்து பிறந்த உன்னைப் பாவி நான் தெரியாமல் அடிச்சுக் கொடுமைப்படுத்திப் போட்டேனே, ஐயோ...!”

அந்த அந்தகார நிலையை யும் பொருட்டுத்தாமல் அவன் அந்தக் குரலை ஊடறுத்தவாறு தாயைப் பாத்துக் கேட்டான்:

“அம்மா, நான் களவெடுத்தது பாவமா?”

‘இல்லை ராஜா...’

திணறிய வாய் உப்பி அடங்க, அதை ஆமோதிக் கும் தோரணையில் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு, ஒவென்று குரல் வைத்தவண்ணம், தான் பெற்ற அந்தத் தெய்வத்தை அள்ளி எடுத்துக் கட்டி அணைத்துக் கொஞ்சினான், தாய்.

ஆனால்...?

அந்த அழியாத நரத்தில், இந்த இரண்டு ஜீவாத்து மாக்கள், அன்று இரவும், காய்ந்த வெறுங் குடல்களோடு தான் ஐரூவிக் கிடந்தன.

பையன் சொன்ன அந்த நரசும் இன்னும் அழியவில்லை.

— 1970 — உரமரை

...அவள் வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி. புருஷன்
தோட்டக் கூஸ். படி உயர்வு கேட்டு
'ஸ்ரைக்' செய்த வேலை பொலிஸ் படை
நடத்திய துப்பாக்கி வேட்டையில் ஒரு காலே
இழந்து போனான். கூலி கூட்டாத தோட்-
டச் சொந்தக்காறன் கால் இழந்தவனைக்
கட்டி அழுவானா? அவன் சீட்டுக் கிழித்து
விட்டான்....

பிரசாதம்

கூண்டி நகரத்து மெயின் வீதியை அண்டிய கட்டுக்
கலைத் தோட்டத்து மலைச் சாரலின் கீழே செங்குக்காக விழு
கிறது ஒரு பள்ளத்தாக்கு. அதை மருவி ஒரு பண்டபம்.

அதுதான் விநாயக மூர்த்தி எழுந்தருளிய திருக்கோயில்

கிழக்கு முக வாசல்; மேற்கால் இடக்கை மடப்பள்ளி.
'பெரிய புள்ளி'களின் பாத்தியதையும் அதற்கு உண்டு. 'பக்
கத்தேயுள்ள இந்து சபையின் கடாட்சத்தால்தான் அது
உயிர் வாழ்கிறது' என்று வெளியூரில் பேச்சு. வருஷந்தோ
றும் வருகிற விழாக்களுக்கு அதுவே நெய்வேத்திய ஸ்தலம்.
தனவாஸ்களுக்கு நோய் நொடி கண்டால் அங்கு விசேஷ
அன்னதானங்களும் உண்டு. அரிசிப் பஞ்சமிருந்தும் இப்
படி அன்னதானங்களுக்கு ஈடு கொடுக்கிற குத்திரம் விநாயக
மூர்த்திக்கே வெளிச்சம். ஆனால், அவரோ வாய் விடாச்சாதி.
கேட்பானேன்? பிச்சைப் பட்டாளங்களுக்குக் காலகதியில்
அதுவோர் அன்ன சத்திரமாகவே விளங்கியது.

தார ஒரு மேட்டுத் திடல். அந்த மேட்டுத் திடலில்
ஏலவே இடம் பிடித்துக் 'குடிக்கனம்' நடத்துகிற தோட்டி
களுடன், அன்று வெள்ளியும் வெறு வயிறுமாக வந்து சேர்ந்
தான் மூக்காவி.

அவள் வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி. புருஷன் தோட்டக் கூலி-படி உயர்வு கேட்டு 'ஸ்ரைக்' செய்த வேளை பொலிஸ் படை நடத்திய துப்பாக்கி வேட்டையில் ஒரு காலை இழந்து போனான். கூலி கூட்டாத தோட்டச் சொந்தக்காறன் கால் இழந்தனைக் கட்டி அழுவானா? அவன் சீட்டுக் கிழித்து டான். சங்கம் அவனுக்காகப் போராடியது. என்றாலும், சங்கத்துக்கும் தெரியாமல் எங்காவது கோயில் குளக்கை அண்டி வயிறு வளர்க்கலாம் என்ற தீர்மானத்துடன் குமங்கை குட்டிகளோடு நகரத்தைக் கேடி வந்தாயிற்று. கூடைசியாக இந்த விராயகமூர்த்தி மேட்டுத்திடல்தான் கைகொடுத்தது.

இந்தப் புதுக் குடித்தனத்தைக் கண்ட சிறுவர்கள் 'சிலு முலு'த்துக்கொண்டு சூழ்ந்து கொண்டார்கள். தங்கள் நிர்வாண கோலத்தைப் பற்றிய கூச்சம் அவர்களுக்குத் தட்டியபோதும், அந்தப் புதுத் தம்பதியை விடுப்புப் பார்க்கவே ஆசை. சிறுவர்களின் தாய்மார்கள் சங்கள் பணிவிடைகளை அப்படியே ஒதுக்கி வைத்து விட்டு வந்த தம்பதியோடு அளாவத் தொடங்கினார்கள்.

"எங்கிட்டால வர்றீங்க?" என்று கேட்டாள் ஆத்தா.

"மடக்கும்பரத் தோட்டத்திலேந்து வரோம்" என்றாள் முக்காயி.

"அம்மாடி. பெறுமாத வயித்துக்காரியாச்சே. அந்தால அக்கம் பக்கமா எடங் கெடைக்கலியா?"

"ஓழைக்காறவங்களே லயங்கள்லே அடைஞ்சிட்டிருக்கப்போ, ஓழைச்சுக்க வக்கில்லாத நம்பளுக்கு எடங்கெடைக் குங்களா?"

முக்காயி கண்களை நாலு பக்கமும் சுழற்றினாள். அப்பொழுது அவள் மணசு ஆசுவாசப்பட்டது. ஏதோ ஒரு புதிர். விடைகாண ஆவல்.

"ஆமா. நீங்கெல்லாம் இம்புட்டுப் புள்ள குட்டிங்களோட ஒண்ணு இருக்கிறீங்களே; இந்தால 'ஆடு வாசல்'னு ஒண்ணெயுங் காங்கலியே?"

சூழ்ந்து நின்ற சிறுவர்களும் தாய்மார்களும் மூக்காயி பேச்சைக் கேட்டுக் 'கொல்'லென்று சிரித்தார்கள்.

மூக்காயிக்கு அது மிகவும் முழுசாட்டமாயிற்று: அவன் எல்லாரையும் ஏற இறங்க வியந்து பார்த்தான்.

ஆக்கா மடிப் பெட்டியை எடுத்து, வெற்றிலைப் பாக் கைப் பொடியாக்கி, உள்ளங் கையில் வைத்துத் துவைத்து வாய்க்குள் திணித்த அலங்காரத்தை மூக்காயி நுணுக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வாயைக் குதப்பிவிட்டு, ஆத்தா சொன்னாள்:

“ஆடு கெடந்தாத்தானே, வாசலும் இருக்கும்?”

சிறுவர்கள் மறுபடியும் ஒகோவென்று கலகலத்துச் சிரித்தார்கள். ஆத்தா கடைவாயைப் புறங்கையால் வழித்து விட்டு மூக்காயின் காலைச் சுரண்டிச் சொன்னாள்:

“ஆடு வாசல் கட்டிக்க வேணும்”னா மொதல்ல நமக்கின்னு ஒரு துண்டு நிலம் வோணும். இல்லேன்னா, சாமியாட்டம் எல்லாம் ஒண்ணென்னு நெனச்சு, அம்புடுற எடத்திலே குந்திக்க வேண்டியதுதான். அதுதான் நார்பளும் சாமி குடிக்கொண்டாப்பல அவகூட எடம் புடிச்சிட்டோம்”

மூக்காயிக்கு இப்போதுதான் விஷயம் புரிந்தது. கதை இப்படிப் போய்க்கொண்டிருக்க, அப்போது ஆக்காவின் வயசுப்பெண் வைத்த ஒரு பதற்றக் குரல் ‘கிண்’ணிட்டது.

“எம்மாச்சி, சோத்துப் பொட்டணக்தே நாயி துண்ணுட்டுப் பூட்டுது; இங்கிட்டு ஓடியாஞ்சி”

கதை வாக்கிலே ஓரமாய்க் கூடியிருக்க, சேர்த்து வைத்த சோற்றுப் பொட்டலத்தை தெரு நாய்க்கலை பார்த்துவிட்டது என்ற சங்கதி அவள் யூகத்தில் சடாரென்று பிடிபட்டது. ஆவேசமாக உன்னி எழுந்து ஒரு கல்லை வறுகி எடுத்து அதன்மீது விட்டெறிந்தான்.

நாய் ‘ங்காய், ங்காய்’ என்ற சிணுங்கலோடு எங்கோ ஓடிற்று. ஆத்தாளுக்கு ‘செப்பிசாரம்’ அடங்கவில்லை,

வசவு, வக்கணம், சும்மல் என்று பாக்கியில்லாமல் தன் பெண்ணை மொத்தினான். அதனால் அவளை விட அவளை மொத்தின இவளுக்குத்தான் இளைப்பெடுத்தது.

“டியே ஆத்தா, ஒணக்கென்ன வெசராடி புடிச்சிட்டுது? ஒரு கவளச் சோத்துக்காக வயசுப் பொண்ணுக்கு என்ன ட்டம் மோங்கிறே?” என்று ஒரு கிழவி நச்சரித்துக் கத்தியதைக் கூட ஆத்தா தூக்கியெறிந்து விட்டாள்.

“பொழுது கருகியிட்டுதே; இனி என்கிட்டுத் திரியிறது? இன்னிக்குப் பட்டினி கெடந்து சாவுடி மூகேவி” என்று தொண்டை நரம்பு புடைக்கக் கத்திக் கொண்டே திரும்பினான் ஆத்தா.

மழைத் தூறல் அப்போது சாடையாக விழுந்து கொண்டிருந்தது. உடனே ஒடுக்கோர முடுக்குகளில் ஒதுக்கிடம் பார்த்துக் கூனிக்கொண்டிருந்த குடித்தனங்களோடு மூக்காயி அணைந்துகொண்டே தனக்குள் வெந்து சினந்து புறுபுறுத்தாள்:

“சங்கத்து அளுங்கள் வட்டுப்புட்டு, சத்திரத்தைத் தேடிக்கிட்டு வந்ததாலதான் இந்த ஒத்தரிப்பு”

பெய்க மழை விடவில்லை. ‘சோ’வென்று இரைந்து வாரிக் கொட்டியது.

கோயில் மூலஸ்தானத்திற்குள்ளே நின்ற குருக்கள் சற்று வெளியே தலை நீட்டிப் பார்த்தார். வெளிவாசல் ‘கேற்’ திறந்து கிடந்தது. பூஜைக்கு ஆயத்தமாகின்ற வேளை முடுகுகின்ற நேரம். குருக்களுக்குப் பயமாக வந்தது.

‘மூட்டை முடிச்சுகளையும் தூக்கிக்கிட்டு, இந்தச் சக்கிலியக் கூட்டம் உள்ளே வந்து கோயில் சத்திரத்தை அசிங்கமாக்கி விடுமே’ என்று ஊகித்தபோதே குருக்களின் முகம் அஷ்டகோணமாசியது. சூடல் சும்மித்துப் புரட்டி வருகிற அழுந்தல் வாய்க்குள்ளே ஒங்காளித்துத் துப்பினார்.

அடுத்த கைங்கரியமாக ஒடிப்போய்க் குடை ஒன்றை எடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு சுணங்காமல் இரண்டு கவட்

டுப் பாய்ச்சலில் சடாரென்று ஒடி வந்து 'கேற்'றை அடித் துப் பூட்டினார், குருக்கள்.

பூட்டி விட்டு நடக்க, யாழ்ப்பாணத்து மாவிட்டபுரக் கந்தசாமி கோயில் விவகார நிகழ்ச்சிகள் நினைவில் தட்டி அவரைப் பெருமிதத்தில் ஆழ்த்தின. அந்தச் சுமையோடு உள்ளே குருக்கள் அன்னநடை பயின்றார்.

'பூசாரி சாமி சத்திரத்து வாசலப் பூட்டிக்கிட்டுப் பூட்டாரு. இங்கின மனுஷர் போய்ச் சத்தை ஒதுங்கி நின்னா, கொரைஞ்சிபூடுமா? நாசமாப் போறவங்க' என்று ஒரு பாட்டம் திட்டித் தீர்த்தாள் ஒருத்தி.

சிறிது வேளைக்குள் மழை சாடையாக ஓய்ந்தது. மழையில் தோய்ந்துபோன சிறுவர்களின் அம்மண ஊற்றைச் சடலங்கள், 'போஸ்ட் லைட்' வெளிச்சத்தில் நாக்களிப் புழு வாட்டம் மினுங்கின... கூதலால் விறைத்த நாடிச் சொண்டுகள் பற்களோடு கிடு கிடுதது உதறின. கூடு கட்டிய பறட்டைத் தலைகளை விரல்களால் கோதி விட்டுக்கொண்ட உடனே வீதியில் இறங்கினார்கள். இறங்கி ஒதுக்கான தெருவோரக் குப்பைச் சல்லடைகளைக் கிளறி நாலைந்து ஒலைக் கிடுகுகளையும் இலைச் சருகுகளையும் தேடி எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

மழை கொட்டி நனைந்த கந்தல் தணி+ளுக்குள்ளே தங்கள் தாய்மார்களின் கொடுகி விறைத்துப்போன சடலங்கள் ஈனித்து நடுங்குவதை அவர்கள் அறிவார்கள்.

தேடி எடுத்த குப்பைச் சருகுகளையும் கிடுகு ஒலைகளையும் ஒரு கன்னப்பாடாகக் குவித்தாகிவிட்டது.

"ஆத்தாஞ்சி ஒங்கிட்ட நெருப்புப்பெட்டி உண்டுமா?" என்று கேட்டான் ஒருவன்.

ஆத்தா ஓர் அடிச்சோணைப் பெட்டியை இடுக்கி எடுத்துப் பார்த்தான். மழைத் தண்ணீர் பொசிந்து, அது எப்பொழுதோ 'தெப்பி' விட்டது.

“அதுக்கென்னு மாடிவூடா கேடக்கு, நம்பளவுட அதான் கரைஞ்சிட்டிது” என்று சுத்தமாகச் சொன்னான் ஆத்தா.

அவ்வளவுதான். பக்கத்துப் பவானி ஹோட்டலைத்தேடி ஒரு பாய்ச்சல்.

கடதாசித் துண்டு துணுக்குகளைக் கொண்டு வந்து வீதி ஓரத்தில் குவித்த ஓலைச் சருகுகளை வைத்து மூட்டிய சொற்ப நேரத்தில் அந்தக் குப்பைமேடு விளாசி எரிந்தது. சிறுவர் களுக்குக் குதுகலப். அவர்கள் மூட்டிய அந்தச் சூளை நெருப்பின் செவ்வொளி நகர முனிசிபல் விளக்கு ஒளியையே தோற்கடித்து விட்டது. எதையோ சாதித்துவிட்ட பெருமிதமும் ஆனந்த ஆரவாரமும் அவர்கள் முகங்களில் பிரகாசித்தன.

பசியைப்பற்றிய நினைவே அவர்களுக்கு அப்போது இல்லை. கொடுகி விறைத்துப்போன தாய்மார்களின் சடலங்களில் அனல் ஏற்ற அவர்களுக்கு ஓர் தவிப்பு.

“என்னது கையைக் கட்டி நின்னு சும்மா பாத்துக்கிட்டிருக்கீங்க? துணி மணிங்கள வெக்கையில் விரிச்சுப் பிடிச்சுக் காச்சங்கடி” என்று உரத்துச் சத்தம் வைத்தாள் ஆத்தா.

நாய் சோற்றுப் பொட்டலத்தைக் கொண்டுபோன போது, தன் வயசுப் பெண்ணை வைது அடித்துக் கும்மியது அவள் நினைவில் இப்போது தட்டிற்று.

“மோட்டுத்தனமா வயசுப் புள்ளய அடிச்சுப்புட்டன், பாவி” என்று வாய்ச் சொல்லாக வந்த அந்தகாரம், தாய்ச் சுரங்கத்தில் அவ்வேளை இரங்கி ஊற்றெடுத்தது.

“ஏ புள்ள இங்கிட்டு வாடாம்மா, அங்கின சித்தே கவனிச்சிருந்தா அந்த மூதேவி நாயி வாய வச்சிருமா? போன சவத்தே விடு; வந்து நெருப்புக் காயி”

அவள் குமரி. அவளுக்கு வெளிச்சத்தில் வர நாணம். மேனியோடு ஒட்டியிருந்த ஒரே பாவாடையும கந்தல்.

தொடைச் சதை தெரிசிற அளவு அதிலே கிழிசல். மேலும் 'பப்ளிக் ரோட்'. குளிரைக் காட்டிலும் கூச்சம் அபமிக் கொண்டது, பெண்ணுக்கு.

தாய்க்கு அந்த விஷயம் புரிந்துவிட்டது.

“ஏ புள்ள வெறச்சச் சாவாம பாலாடைச் சட்டைய உரிஞ்சிட்டு ஓரமா வச்ச படங்கைக் கட்டி’ன்னு வந்து நெருப்பில நில்லுடி.” என்று விசாரமாகக் குரல் வைத்து விட்டு மூக்காயியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“எம்மாளு, நீனு எங்கூடச் சோமாந்து இருந்துக்கோ. வவுத்துப் புள்ள நக்கிரப்போவுது. ஒடம்பு வெறைச்சா புள்ளக்கி ஆவாது’

நெடுப்புச் சூளையை மறைத்துக்கொண்டு அந்தக் கூட்டமே நிரை கட்டிக் குவிந்துவிட்டது.

எல்லாரும் இரண்டு ஆளுக்கு ஒவ்வொரு துணியாக எடுத்து விரித்து வெக்கை காட்டி உலர்த்திக் கொண்டார்கள். சூளையைச் சுற்றிப் படபடத்துக்கொண்டிருந்த நெக்குத் துணிகளின் கிழிசல் ஒறைகளினூடாக, நெடுப்புக்கொள்ளிகள் செக்கச் சிவந்த எரி நட்சத்திரங்கள் போல் மின்னிக் கூசின. மழைத் தூவானம் பனி மண்டலப் புரையாக அப்பொழுதும் புகைந்து கொண்டேயிருந்தது.

அப்பொழுது விநாயகர் கோயில் சத்திரத்தைத்தாண்டிக்கொண்டு திடீரென்று ஒரு கார் உறுமி வந்து அங்கே தரித்தது.

காரின் உறுமல் கேட்டபோதே சிறுவர்களின் கவனம் உடனே அங்கேதான் சென்றது. உற்றுப்பார்த்தார்கள்.

ஒரு துரை கழுத்தை உடம்போடு நீட்டிக் கொண்டு பயில்வான் மாதிரி மெல்ல இறங்கினார்.

அவரின் மனைவி நோணு, முன் சீட்டிலே ஹலு உல்லாசமாக ஊமாண்டி போல் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை.

என்றாலும் காரிலிருந்து யார் இறங்கியது என்பதைச் சிறுவர்கள் சுளுவாகத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

ஒரே குஷி; பெரிய கொம்மாளம்.

“டே, வாத்தியாத் தொரே வந்துட்டாருடா; ஓடியாங்கடா.”

“டேய் இது அவரில்லே, நம்ம இந்து சாமிச் சுவெத்தலைவருடா; ஓடியாங்கடா”

எல்லாச் சிறுவர்களும் தாங்கள் ஏந்திப் பிடித்திருந்த கந்தல் துணிகளையே உதறி எறிந்து விட்டு செம்மறிப் புருவைகள் போல் அள்ளப்பட்டு ஒரு சேர நிர்வாணிகளாக ஓடி வருகிற கோலத்தை, காருக்குள்ளே இருந்து நோண கண்ணாடிக்கு ஊடாகப் பவ்வியமாகப் பார்த்தபோது, அவ முகம் தூஷணித்த வாய் மாதிரிக் கோணிற்று.

நெஞ்சச் சட்டைக்குள் கை ஓட்டி திணித்து வைத்த வேஞ்சியை எடுத்தா, எடுத்து உடனே மூக்குச் சோணத்தை அப்பிக் கொண்டா. மனசு அருவருக்க, உடம்பு அருக்குளித்துக் கொண்டது.

அவனைக் கண்டதே மறந்துபோன பசி அப்போது தான் அவர்களுக்கு மறுபடி தலை தூக்கிற்று.

சடாரென்று அவர்கள் காரைச் சூழ்ந்து விட்டார்கள். கண்கள் அவவையே நோண்டின.

உலர்ந்த பாதி உடுக்காத சாடையாக அவர்கள் தாய் மார்களும் அள்ளிப் பிடித்தபடி அந்தக் காரைத் தேடிப் படை எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கூண நேரத்தில் நோணவுக்கு ஏதோ சிணி அடிப்பது போல் நாறிற்று. ஓங்காளம் அடிவலிற்றைக் கும்மிற்று. கண்ணாடியை நீக்கி வெளியே ‘சுவாக்’கென்று குமட்டித் துப்பிபிணை நோணை.

அது அந்த வயிற்றுப் பிள்ளைத்தாச்சி மூக்காயின் வயிற்றுச் சள்ளையில்தான் சொல்லி வைத்தமாதிரி ‘தொழுப்’ பென்று பட்டது.

இதைக் கவனித்த ஆத்தாவுக்குக் கோபம் தாங்க முடியவில்லை. பீரிட்டுக்கொண்டு வந்தது.

“என்னங்க நோணம்மா கண்ணு கிண்ணு கெட்டுப் பூட்டுதுங்களா? அவவே வலத்துப்புள்ளக்காரி. அதுமேலே எச்சியத் துப்பிட்டங்களே, அக்கம் பாத்துத் துப்பிக்க வேணமா?”

“எடே, சக்கிலிச்சிலியின்ர வாய்க்கு ருங்கியான கதையைப் பாசன்?” என்று நோணுவின் மனசு பிரளயித்தது.

குற்ற உணர்விலும் பார்க்க நாண உணர்ச்சி தான் நோணுவின் நெஞ்சை அப்போது துருத்தியது.

“சரி, சரி; ‘சொறி சொறி’

“சொறியா? அப்புடிண்டு, அதையாச்சும் தாங்களேன்?” என்று கேட்டுக் கை நீட்டுகிற பாவனையில் ஆவலோடு கண்ணெறிந்து பார்த்தான் மூக்காயி.

திமிறி வந்த சிரிப்பை நோணு அடக்கிக் கொண்டு, திருப்பிச் சொன்னான்:

“ஐயையோ, அது தாறதில்லை, சொறி; மன்னிச்சுக்கோ?”

“ப்பூ, இம்புட்டுத்தானா? பொண்ணைப் பொறந்தவங்கற ஏரக்கங்கூட ஒங்ககிட்ட இல்ல; மன்னிச்சுடுங்கிறீங்களே?” என்று எரிந்தான் ஆத்தா.

“நீங்க சும்மர் இருங்க ஆத்தா, நோணம்மா தெரியாமச் செஞ்சிட்டுது. நாம மட்டுமா வலத்துப்புள்ளக்காரி? நோணம்மாவும் தான் வயித்தில உண்டுமாயிருக்கிறா. அதான் அப்படி ஒங்காளிச்சிருக்கா. நாம பெத்த பொண்ணுங்க வயித்துக்கு ஒண்ணென்ன மசங்கி ஒங்காளிக்கிறதில்லையா?”

மூக்காயி எடுத்து விளக்க, ஆத்தாவுக்கு இரக்கம் பிறந்தது.

“எஹே அம்மாடி, அதெ அப்பவே சொன்னா என்ன கொறைஞ்சிடும்?”

நோணு ‘களுக்’கென்று சிரித்தா.

அவவுக்கு வயிற்றில் இல்லை வாயிலும் இல்லை. மனசிலே தான் அந்தக் குமட்டல் என்ற சங்கதி கேவலம் இந்தச் 'சக்கிலிச்சி'களுக்குத் தெரியாது.

இந்த நல்ல தருணம் பார்த்து ஒரு சிறுமி இடது உள்ளங்கையால் அடி வயிற்றுச் சோணத்தை மறைத்துக் கொண்டு, வலது கையை நீட்டியவாறு கேவுத் தொனியில் கேட்டாள்:

“நோணம்மா, காசு தாங்கோ?”

நோண அசையவில்லை. அவ மனசு 'இங்கிலிஷ் டமிலில்' ஆவேசித்துப் புழுங்கிற்று.

'சிக்கே, ப்ளடி டேட்டி லோ காஸ்ந்ஸ், எளிய சக்கிலியச் சனியங்கள். மிருகங்களாட்டம் உரிஞ்சு விட்டுக்கொண்டு நிக்ந்துகள்'

அதே விறுக்கத்தில் நின்ற அடுத்த பையன் தொடங்கினான்:

“நோண, பசிக்குது நோண. காசு தாங்கோ?”

அவ நெஞ்சு பொரிந்து கமறியது.

'சனியங்கள், ஆனவாக்கில குளிச்சு முழுக்கறேல்ல. மேல் முழுக்க ஏழு பறை ஊத்தை, புழுத்த நாத்தம்'

இந்தக் கூத்துக்குள்ளே இரண்டு கரங்களையும் கூப்பிக்கும்பிட்டபடி ஒரு சிறுவன் குரல் வைத்தான்:

“பசிக்குது நோண, தேத்தண்ணி குடிக்கச் சல்லி தாங்கோ”

அவர்கள் கிட்ட நெருங்க, அவர்களிடம் வீசிய நாற்றம் நோணவைச் சீண்டியது. மனசு 'கடுகடு'த்தது.

“முதேவியளின்ர தேகத்தில கிடக்கிற ஊத்தை, பிளாட்டுப்போல அப்பிப்போய்க் கிடக்கு.”

இந்தக் கரைச்சலுக்குள்ளே அந்தச் 'சக்கிலியச் சனியன்'களில் இரண்டு ஏககாலத்தில் ஓலம் வைத்துக் கேட்டன:

“நோனும்மா, புண்ணியங் கெடைக்கும். ஏதும் தாங்கம்மா?”

இப்பொழுது நோனாவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

‘செத்த சவங்களாட்டம் சனியங்கட தேகம் நாறுது. இந்தச் சக்கிலியச் சாதியன் ஆடு மாடுகளப்போல நெடுகலும் பெத்துக் கொட்டுறதுதான் வேலை’

“நோனும்மா ஏதும் தாங்கம்மா?”

“நோனும்மா பசிக்குதம்மா”

‘நோனும்மா...’

எல்லேமீறி நெருடி எழுகின்ற நச்சரிப்புகள் அவவுடைய நெஞ்சினே அரிக்கத் தொடங்கின.

நோனாவால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவுக்கென்று ‘ஹான்ட்பாக்’கைத் திறந்து புதிய ஐம்பது ரூபாய் நோட்டுக்களை நீவி இடுக்கி எடுத்த ஒரு ரூபாய்த் தாள், அவ கரத்தில் தவண்டையடித்துப் பதறியது.

அதை அவ அவர்களுக்குக் கொடுத்தாவோ, லீசினாவோ அல்லது திருப்பி வைத்தாவோ நோனாவுக்கே நினைவில்லை. மெளனத்தின் அழலைக் கலைத்துக் கொண்டு அவரைப் பார்த்து அவ வைத்த குரல்மட்டும் ‘கீக்’சிட்டு ஒலித்தது:

“என்ன செய்பிறிபள்? பெருந் தொல்லைபாக் கிடக்கு. வாருங்கோ. சுறுக்காப் போவம்”

மனைவியின் குரல் ‘கடிந்து’ அத்துமீறி வருகிறதை அவர் உணர்ந்தார். இறங்கி வந்து பிரசாதம் வாங்கவில்லையே என்று ஒரு யோசனை. அதை வினவாமலே அவர் வாங்காத பாசி வாங்கின மீதிப் பிரசாதத்துடன் அவசரமாக வந்து காரில் ஏறிக்கொண்டார்.

“தொரே, பிரசாதம்”

“பிரசாதம் தாங்க தொரே”

“தொரே தொரே”

சிறுவர்களின் குரல்கள் ஏகோபித்து மறுபடியும் அமர்க்களம் பண்ணத் தொடங்கின.

ஒரு கவளம் பிரசாதத்தை, அகப்பட்ட ஏதோ ஒரு கையில் எடுத்து வைத்துவிட்டு, சிரித்தவண்ணம் அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்:

“சத்தம் போடாமல் நேரே கோயிலுக்குள்ள போய்ப் பிரசாதம் கேளுங்கோ, குருக்களும் தருவார்”

அவர்கள் மின்சாரம் அடித்த மாதிரி வாயடைத்துப் போய் நின்றார்கள்.

“நீங்கள் அதுகளுக்கு உபதேசம் பண்ணினது காணும்; சுறுக்காக் காரை எடுங்கோ?” என்று நச்சரித்து முணுமுணுத்தா நோனா.

கார் இரைந்துகொண்டு பேராதனை வீதியில் இறங்கியது.

நோனாவுக்கு அப்போதுதான் புதிதாக ஒரு சந்தேகம் கிளம்பியது.

“அதுசரி, ஊரிலயெண்டால் கோயிலுக்குள்ள எளிய சாதியளை அண்டவே விடமாட்டம். நீங்களென்னடாண்டா இதுகளைக் கோயிலுக்குள்ள போய் பிரசாதம் வாங்குங்கோ வெண்டு சொல்நீங்களே; இங்கே சக்கிலியச் சாதியளைக் கோயிலுக்குள்ள விடுவினமோ?”

“இஞ்ச அதை இடத்துக்குத் தக்கமாதிரிச் செய்து கொள்ளுவினம்”

“அப்ப, இந்தச் சக்கிலியரை இஞ்சை விடுவினமோ?”

“இல்லை, விடாயினம்; விடக்கூடாது”

“அப்படியெண்டால் கோயிலுக்குள்ள போய்ப் பிரசாதம் வாங்குங்கோ வெண்டு ஏன் சொன்னீங்கள்?”

அவர் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார்:

“இதுகளைக் குருக்கள் கடைசிவரை உள்ளே விடமாட்டினமெண்டு வழுவாத் தெரிஞ்சபடியால்தான் வெளியே வந்து உள்ளே போங்கோவெண்டு சொன்னான்”

நோணுவின் சந்தேகம் தீர்ந்தது. அவ இப்போதுதான் வாய் விரியச் சிரித்தா.

அப்பொழுது இந்து சபை மண்டபத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது கார்.

சிறுவர்கள் ஆவேசம் பொங்க, அந்த இந்து சபைத் தர்மகர்த்தாவின் காளை 'முறைத்'துப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றார்கள்.

— 1974 - கலைமகள்

நூலகம் ★

முதல் பக்கம் பற்றி... (The following text is extremely faint and mostly illegible, appearing to be bleed-through from the reverse side of the page. It contains several lines of Tamil script.)

...கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்
 திலே தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியின்
 ஏழு எட்டு இயந்திரப் படகுகள்,
 கடல் உறு மி போல் இரைந்
 தெழுந்த வண்ணம், சமுத்திர அலை
 களையும் கிழித்துக்கொண்டு வரிசை
 யாகக் கரைநாடி வந்துகொண்டி
 ருந்தன...

யொறி

தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியின் இயந்திரப் படகுகள் ஆழ்
 கடலில் ஓடத் தொடங்கியபின் களங்களில் விரிக்கப்பட்ட
 தங்கள் படுப்பு வலைகளில் மீன் பிடிபாடு குறைந்து விட்ட
 தென்ற உண்மை, ஒரு சிலருக்கு, அதிக நாட்களுக்குப்
 பின்பே தெரிய வந்தது.

இவர்கள் தங்கள் படுப்பு வலைகளைக் கட்டுமரங்களில்
 சென்று பரவைக் கடலில்தான் விரிப்பார்கள்.

இனிமேல் படுப்பு வலைகளை நம்பிக் கட்டுமரங்களில்
 சென்று 'சிறுதொழில்' செய்ய முடியாதாகையால், 'எத்தனை
 காலமாக வாய் வயிற்றைக் கட்டிப் பஞ்சம் பட்டினியோடு
 சீவிக்கிறது!' என்று தொழிலாளர்கள் வெகு நாட்களாகவே
 நச்சரிக்கத் தொடங்கியபோதும், அவர்களுக்கு இதிலிருந்து
 மீளவும் சரியான மார்க்கம் தெரியவில்லை.

ஒரே முழிசாட்டம்தான்.

தாங்களும் தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியைப்போல் இயந்
 திரப் படகு வாங்கிப் 'பெருந் தொழிலி'ல் இறங்கவேணு

மென்று தொழிலாளர்கள் ஒரு நாள் கூடித் 'திட்டம்' போட்டும், அந்தத் திட்டம் இன்றுவரை வெறும் வாய்ப் பேச்சில் தான் கிடக்கிறது.

தங்களின் இந்தக் கையாலாகாத் தனத்தையும் அவர்கள் உணர்ந்துதானிருந்தனர். ஆனால், 'திட்டமிடுவதன்படி ஏன் இயங்க முடியவில்லை?' என்பதைப் புரிந்து கொள்ளச் சிரமமாகவேயிருந்தது.

தற்போதைக்கு ஊர் கூடி ஒரு இயந்திரப் படகென்றாலும் வாங்கித் தங்கள் துறைமுகத்துக்குக் கொண்டு வந்து விட்டால் தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியின் கொள்ளையையும், தனியாதிக்கத்தையும் ஒழித்துக்கட்டி அவனைச் 'சமன்படுத்தி' வைத்துவிடுவதோடு, பின் எந்த அலைகடலையும் எதிர்கொண்டு சமாளித்து ஆழ்கடல் சென்று தாங்கள் தொழில் புரியலாம் என்பது அவர்கள் எண்ணம்.

ஆனால், இந்தத் திட்டத்திற்கு வயது முதிர்ந்த சில ஊர்ப் பெரியவர்கள் குறுக்கே தின்றதால் தாங்கள் தீட்டும் திட்டங்களை நடைமுறைப் படுத்தவும் அவர்களால் முடியவில்லை.

இதனால், கிழவர்களோடு 'சச்சரவு'ப் படுவதே இளைஞர்களுக்கு 'முழு நேர வேலை'யாகியும் விட்டது.

தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டி 'மிஷின் போட்' வைத்து ஓடுவதால் கண்ணுக்கெட்டாத தூரக் கடலுக்குச் சென்று 'பெருந்தொழில்' செய்ய முடிகிறதென்றும், தங்கள் துண்டு துணுக்கான சிறுசிறு படுப்பு வலைகள் அந்த இயந்திரப் படகுகளால் கீலங்கீலமாகக் கிழிந்து சீரழிந்து போவதோடு, ஆழ்கடலில் கிளைகட்டிக் களம் நாடி வருகின்ற மீன்கள் பரவைக் கடல் தேடி முகம் வைப்பதில்லை யென்றும் — இப்படியே ஒவ்வொன்றாக - புண்ணும் சொல்லிப் புண்ணுக்கு மருந்தும் சொல்லது போல் இளைஞர்கள் பெரியவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்தார்கள்.

கிழவர்கள் அப்பவும் இளந் தொழிலாளர்கள் கூற்றை மறுத்து விட்டனர்.

‘தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டி’ பெரும் பணக் காரன்... படகு, தோணி துரவு, தேட்டம் பாட்டம், சாதி சனம் உள்ளவன். அவன் பெரிய திமிங்கிலம் விழுங்கி முதலாளி. நாங்கள் அன்றன்றாடு தேகம் மாஞ்சு கடல் அடிச்ச உழைக்கிறனங்கள். அவனோடு மோத முடியாது’ என்று வயது வந்தவர்கள் எடுத்துக்கூற, ‘தங்கள் பலவீனத்தையும் பயத்தையும் மறைப்பதற்காகவே கிழவர்கள் இப்படி ‘நாயம்’ சொல்லி எங்கள் போராட்டத்தைத் திசை திருப்ப முனைகிறார்கள்’ என்று இளைஞர்கள் நினைத்தனர்.

இந்தக் கோலத்தில் 4 ருமம் ‘இழுபறி’ ப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததே தவிர, இரு பகுதியார் போட்ட திட்டங்களில் ஒன்றும் கை கூடுவதாகவில்லை.

தங்களுக்குள் வெடித்த இந்த முரண்பாட்டைத் தங்களுக்குள் தீர்த்துக் கொள்ளாமல், கிழவர்கள் மாத்திரமன்றி, இனந் தொழிலாளர்களுமே தம்பிமுத்துவை எதிர்த்து வழிக்குக் கொண்டுவருகிற சரியான மார்க்கம் தெரியாமல் தத்தளித்தார்கள்.

ஒரு நாள் இளைஞர்கள் கூடி ஊருக்குள் கூட்டம்போட்டு, ‘நாங்கள் தனியத்தனியப் பறைஞ்ச ஆஃப்போறது ஒன்று மில்லை. ஆனபடியால் எல்லாரும் ஒருமிக்கச் சேந்து ஒரு சங்கம் அமைச்சு - அதுக்குக் ‘கடல் தொழிலாளர் சங்க’மெண்டு பேர் வைச்சு - அதன் மூலமாகக் கருமம் ஆற்றுவோம்’ என்று ஆலோசித்தார்கள்.

அதுக்கும் கிழவர்கள் ஒத்து வரவில்லை.

‘தொழிலாளர் சங்கமும் மண்ணாங்கட்டியும், உங்கட போக்கைப் பார்த்தால், நாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக செய்துகொண்டு வந்த கட்டுமரத்தொழிலைக் கை விட்டு, மிசினுகளோட மாரடிக்கிறதா?’ என்று ‘பெரியவர்கள் மறுத்துக்கொண்டே வந்தார்கள்.

என்றாலும், இளைஞர்கள் தளரவில்லை. கடற்சாதாளையிற் தேங்கிய சுணைமாதிரித் தங்கள் ‘பிடி’யை விடாமல் தர்க்கவாதங்களால் கிழவர்களைத் திணறடிக்க வைத்தார்கள்.

‘சா பிணங்களான உங்களுக்கு ‘அறனை’ பேந்திட்டது. எதிர்காளத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு அக்கறையும் இருக்காது. நீங்கள் எப்பவும் பழமை - மரபு பேசியே அநியாயமாகக் காலங்கழிக்கிறீர்கள். ஆனமட்ட, நாங்கள் செய்யிறதைத் தடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு கிடவுங்கோ’ என்று இளைஞர்கள் ‘நக்கல்’ பண்ண, பெரியவர்களோ, ‘டேய், முந்த நாள் பேஞ்ச மழைக்கு நேத்து முளைச்ச காளான்களான உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? நீங்கள் இளம் பொடியள், இள ரத்தம் துடிச்சுக்கொண்டு தானிருக்கும். உங்களுக்கு உலக நடபடியள் தெரியாது. ஆனபடியால் எப்பவும் தீவிர மாகத்தான் பேசுவீயன். உந்தத் தீவிரப் பேச்சுகள் நடை முறைக்கு ஒருநாளாய் ஒத்துவராது’ என்று இளைஞர்கள் மீது திருப்பித் தாக்கினார்கள்.

இளந் தொழிலாளர்களோ தங்கள் ‘கட்சி’யை விட்டுக் கொடுக்கவேயில்லை. நாளாவட்டத்தில் ஊருக்குள்ளே இளைஞர்களின் சுரங்களே மேலோங்கி வந்தன.

இளைஞர்கள் போட்ட திட்டத்தின் பிரகாரம் ஒருநாள் மின்னாமல் முழங்காமல் ஊருக்குள்ளே ‘கடற் தொழிலாளர் சங்கம்’ உதயமாகியே விட்டது.

தொழில் தோட்டுப் பாய் ஒரு பக்கமும், சங்கத்து வேலைகள் மறுபக்கமுமாக இளைஞர்களுக்கு இ போது ஒய்வே இல்லை. போதாக் குறைக்கு ஒரு கிழமைக்கு முன் சோளக்காத்தால் கிழக்கு வாட்டாகப் பெயர்ந்த குறைக்காற்றின் பேயடிப்பு இன்னும் விட்டபாடாசலில்லை. அதுவேறு இன்னும் கழித்து வாங்கி மூசி அடிக்கிறதால், கடற்கரையோர மெங்கும் ஒரே கண்ட சீருக்கு ‘ஓ’வென்ற விண் கூவல் - சலறி திரைச்சல் போடுகிறது. கடலோ அம் மாறு கொண்டு அலையடித்துக் குமுறி எழுந்து கரை விழுங்கி போல் பொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

தொழிலாளர்கள் ஒரு வாரத்துக்கு மேலாகவே குடிசை களுக்குள் அடங்கிப் போய்க் கிடந்தார்கள். கரைக்குச் சென்று கடல் பக்கம் முகம் கொடுக்கவும் அவர்களால் முடிய வில்லை. சுவக்கின் கிழவன் செண்டைக் கால்களை உருவி

விட்டு, சிக்கராகத் தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு, வீச்சு வலையைக் கைத்தாவாகத் தூக்கியபடி கடலை ஏறப் பார்த்து நடந்தார்.

‘கிழவன் இவ்வளவு துணிச்சலோடு வெளிக்கிட்டிருக்கே?’ என்று ஏக்கத்தோடு பெண்களும் இளைஞர்களும் கிடுகு வேலிகளாலும், பனை இடுக்குகளாலும், சன்னஞ் சன்னமாக நின்று எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

அவர் கடற்கரையைத் தேடியே நெஞ்சு நிமிர்த்திப் போய்க்கொண்டிருந்தார்.

‘இந்தக் கிழவன் சாகப் போகுதே?’

கடற்கரைக்குச் சென்ற கிழவன் நெற்றியைச் சுருக்கிக் குத்துக்கண் வைத்துக் கடலைப் பார்த்தார்.

‘சீர் வம்பு சரிப்பட்டு வரேல்ல’ என்பதுபோல் அவர் முகம் களித்துக்கொண்டது. அந்த வாக்கில் கோயில் மூகப்புப் பக்கமாகத் திரும்பி, நெஞ்சில் ஒரு சிலுவை கீறி ‘முணுமுணுப்புச் செபஞ்’ சொல்பவராய் கரையோரமாகத் திரும்பி வந்து, கரையில் இடித்துப் போட்ட கட்டுமரங்களில் ஒன்றிலே ஏறிக் குடங்கியிருந்த கிழவர், வீச்சு வலையை விரித்துக் கெண்டைக் கால்களில் போட்டு உழாவத் தொடங்கினார்.

‘வரியம் முந்நூற்றியறுபத்தைஞ்சு நூறும் கடலில் புடிச்சு மாஞ்சாலும், ஆனவாக்கில வாய் வயித்துக்கு ஊந்தக் கஞ்சியில்லை. இந்தக் கோசும் காத்தடிக்குது. இதக்குள்ள பொடியன், ‘மிசின்போட்’ வேண்டி மேலைக் கடலுக்குப் போய் ‘பெருந்தொழில்’ செய்யத் துடிக்கறாங்கள். ஆண்டவர் அவே அவேக்குத் தக்கமாதிரி அளந்த படியை அன்றன்று அனுபவிக்காமல் இவனுளுக்கு இப்ப ஆவல் புடிச்சிட்டுது. ‘பணக்காரன் மோட்சம் போவதானால் ஊசியின் காதுக்க ஒட்டகம் பூந்த மாதிரி’பெண்டு ஏசுநாதர் சொன்னதையும் பொடியங்கள் அசட்டை பண்ணிப்போட்டுப் பெரிசா ஆசைப்படுறார்கள். ஆனால் ‘பேராசை பெரும் தரித்திரம்’ என்றெல்லாம் தன் பாட்டில் ‘அறனை’ கொட்டிக் கொண்ட சுவக்கீன் கிழவனுக்கு, சடுதியாக மனசில் ஒரு கிலேசம் தட்டியது.

பணங் கூடல்களை ஊடறுத்து ஊர்ப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்.

தொழிலாளர்கள், பெண் புரசுகள், சிறுவர் சிறுமிகள்-தெட்டந் தெறியகை ஊர்த் தோப்புக்குள்ளே நின்று மிலாந்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘இள மட்டப் பொடியங்கள் சங்கத்தைக் கூட்டித்தான் போட்டாங்கள். தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியோட இனிமேல் கொழுவல்தான். அவன் பாவி காகக்காரன். ஆளும் அழுங்குப் பிடியன். எக்கணம் ஏகண்டையில்தான் வந்து முடியும். எனக்கென்ன, ஆர் பிடிச்சும் மீனாகட்டன்’ என்று கிழவன் ஒரு சவாய்ப் ‘புறுபுறு’த்தார். என்றாலும், கிழவரிடம் எழுந்த ஏதோ ஒரு வாஞ்சை - தான் சார்ந்த வர்க்கத்தில் கொண்ட பாச உணர்வு, தனது இதயத்துள்ளே அருக்கூட்டித் துடிப்பதை அவர் உணர்ந்தாரெனினும், அது இன்னதென்று விவரிக்கத் தெரியாமல் மனசு அழுந்தித் தவித்தார்.

தனது சொல்லைத் தட்டிய இளைஞர்கள் மீது அவர் வசைபாடிய போதும், ‘அவர்களின் கிருத்தியங்கள் சிலவேளை சாத்தியமாகலாம்’ என்றும் கிழவனுக்கு ஓர் ஐயம் எழுந்தது.

சண்ட மாருதங்களான இயந்திரப் படகுகளைத் தனது ஊரவர்கள் கண்ணுக்கு முன்னே - சிறு சிறு கட்டுமரங்களில் அன்றாடம் மாய்ச்சல்படுகிற தனது ஊர்த் தொழிலாளர்கள் பார்த்திருக்க அவர்கள் கண்கள் எதிரே கொண்டோபேய் பெருந் தொழில் நடத்துகின்ற முதலாளி தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியில் இப்போது கிழவனுக்கு ஆத்திரம் பீறிட்டது.

தம்பிமுத்துவின் வீட்டுப் பக்கம் வெறித்துப் பார்த்து வெறுப்போடு ஒரு பாட்டம் செருமிக் காறித் துப்பினார்.

அப்போது மாலைத் திருந்தாதி மணி அடிக்கிற சத்தம் கேட்டது. ‘சடா’ரென்று கெண்டைக்கால்களை மடக்கிக் கொண்டு கோயில் முகப்பைப் பார்த்துவிட்டு, காற்று வீசும் கண்ணையில் முகம் திருப்பிப் பெருமூச்சு விட்டார்.

சங்கக் கூட்டத்தாரின் அமர்க்களம் அப்பொழுது கிழவன் காதுகளில் சாடையாகக் கேட்டது.

'கடலும் கலங்கித்தானே கெளியும்? ஆனமட்ட நடக்கிற காரியம் நடந்து முடியட்டும்' என்று தனக்குள் சமாளித்த கிழவன், 'எழும்பிப்போய் அந்தச் சங்கக் கூட்டத்தில் என்ன பேசுறாங்களென்பதைப் பாப்பம்? என்று யோசிக்கலானார்.

அவ்வேளை மேகம் இடிந்து முழங்குவதுபோல் தெற்கே பெருஞ் சத்தம் கேட்டது. முகம் திருப்பிப் பார்த்தார்.

கண்ணுக் கெட்டாத தூரத்திலே தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியின் எழு எட்டு இயந்திரப் படகுகள், கடல் உறுமி போல் இரைந்நெழுந்த வண்ணம், சமுத்திர அலைகளையும் கிழித்துக்கொண்டு வரிசையாகக் கரைநாடி வந்து கொண்டிருந்தன.

கிழவனின் நெஞ்சு உக்கின வலைக்கண்கள் 'சடக்'கிட்டு உறுந்த மாதிரி ஒரு பாட்டம் குலுங்கி அம்மிபது.

என்ன நினைத்தாரோ, ஏதோ ஒரு ஆவேசத்துடன் 'அவுக்'கென்று உன்னி எழுந்து சங்கக் கூட்டத்தைத் தேடி விரைந்தார்.

கிழவன் போய்ச் சேர்வதற்குள் சங்கக் கூட்டம் கலைந்து விட்டது.

சுவக்கின் கிழவன் தங்களைத் தேடியே வருகிறார் என்பதைத் தெரிந்தும் அவர்கள் கிழவனுக்காகக் காத்து நிற்கவில்லையாதலால், அவர்கள் தன்னை அசட்டை பண்ணி வெறுப்புக் கொண்டிருப்பதாக யூகித்த கிழவனின் மனசு அவருள் அந்தகாரித்தபோதும், தான் காட்டிய அசமந்தமே இளைஞர்களின் வெறுப்புக்குக் காரணம் என்று கிழவனுக்குப் புரிந்தது. இருந்தும் கிழவன் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் வீச்சு வலையை ஒரு பூவரசங் கதியாலில் கொழுவி விட்டு ரோட்டுக்குச் சாய்வாக வந்து நின்று ஒரு வித உரிமை பாராட்டிப் பலமாகக் கத்தினார்.

“டேய் தம்பிமாரே, எப்பனுக்கு உதில நில் லுங்கோடா”

அவர்கள் ஆங்காங்கே தெட்டத் தெறியனாக நின்றார்கள்.

தன்னுள் கிளர்ந்த மன அவசத்தையும் பாராமல், தானே அவர்களைத் தேடிப்போய், “சங்கத்தில கூட்டம் போட்டுப் பேசினியளே. கடைசியில அது என்னவாய் முடிஞ்சது?” என்று ஆவலோடு கேட்டார்.

“இப்ப ஒரு முடிவும் எடுக்கீகல. நாளைக்குத்தான் பேசி ஒரு முடிவு எடுக்கப்போறம்”

“மெத்தச் சரி; அதுதான் நல்லது. எதுக்கும் ஒரு முடிவு காணத்தான்வேணும். உருவி எடுத்த வாளைக் கீழ் போடாதையங்கோ” என்றார்.

அவர் முகத்தில் புன்னகை பளிச்சிட்டது.

அடுத்த நாள் சங்கக் கூட்டம் ஊரின் அதே தோப்புக் கடவையில நடந்தது.

சிறு படுவலைத் தொழில் காறரெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து முதலாளி தம்பிமுத்துச் சமமாட்டியின் இயந்திரப் படகுகளை ஊர்த துறைமுகத்துக்குப் பக்கத்தில் நங்கூரம்போட வேண்டாமெனக் கேட்பதென்றும், சம்மகட்டி இணங்காவிட்டால் ‘நேரடியாகவே எதிர்த்துப் போராடுவதென்று’ தீர்மானமாயிற்று.

சங்கம் இந்தத் தீர்மானத்துக்கு வந்த பின் பெண் புரகுகள், சிறுவர்கள், வட்டியாதிபர்கள் ஆகியோர் மத்தியில் ஒரு வித பதட்டம் நிலவிய போதும், சுவக்கின் கிழவன் வலு உஷாராகவே காணப்பட்டார்.

‘கலம்பகம்’ எந்த நேரமெண்டில்லாமல் சடுதியாக வரும் போலிருக்கே. எக்கணம் இதால பெருஞ் சல்லெடுப்புத் தான்’ என்று பெண்கள் மத்தியில் நிலவிய பயம், கடைசியாக அவர்கள் தங்கள் புத்திரர்களுக்குப் போதனை செய்வது தூண்டியது. இருந்தும், தங்கள் தாய்மார்களுக்கு இளைஞர்கள் சரியாகவும் முறையாகவும் தர்க்க நியாயத்துடன் பதிலளித்த விந்தையைச் சுவக்கின் கிழவன் கண்டபோது உண்மையில் விந்தே போனார்.

‘அடக்கப்படும், ஒடுக்கப்படும், சுரண்டப்படும் மக்களின் விடுதலைக்கு அவர்களின் ஒற்றுமையான போராட்டமே சிறந்த வழி’ என்று கூட்டத்தில் தொழிலாளர் உறுதியாகவும், அறுதியாகவும் சொன்ன வார்த்தைகள் சுவக்கீன் கிழவனைச் சொக்க வைத்தன.

திட்டமிட்டபடி மீண்டும் ஊர்த் தோப்புக்குள் கடல் தொழிலாளர்களின் சங்கக் கூட்டம் ஆரம்பித்தது.

பகல் இரண்டு மணிக்குத் தொடங்கிய கூட்டம், பொழுது உறைந்து பனைக் கூடலுக்குள் மறைந்து செக்கலாகியும் கறிச்சந்தைபோல் ‘கீச்சு மாச்சு’ பட்டது.

கடைசியில் இளைஞர்களான தொழிலாளர் பக்கத்துக்கே முடிவு வாசியாகத் தேறியது.

‘முதலில் மனிதாபிமானத்தோடு, நீதியாக, நேரிற் சென்று கேட்கிறது. சம்மாட்டி இணங்கா விட்டால் நேரடிப் போராட்டம்’ என்பது தீர்மானம்.

ஊருக்குள் இத்தனை காலமாக நிலவிய ‘அமைதி’ அன்றைக்குப்பின் ‘இழந்து’ தான் போய்விட்டது.

ஒவ்வொரு இளைஞர்களும், தொழிலாளர்களும் பெண்புரஸ்களும் மறுநாள் நிகழப்போகின்ற போர்க் காட்சிகளை மானசீகமாக ‘அதீத கற்பனை’ பண்ணிக் கொண்டிருந்ததால் அன்று இரவு அவர்களுக்குத் தூக்கமே வர மறுத்தது.

‘சம்மாட்டியுடன் நேரடியாகப் போராடுவது’ என்று அவர்கள் எடுத்த முடிவின் எதிரொலி, யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் எங்கும் அடிபட்டது. காக்கை தீவுகொட்டு ஆனைக்கோட்டை, நாவாந்துறை, குருநகர், பாஷையூர், கொழும்புத்துறை ஈராக எவர் வாயிலும் இதே பேச்சுத்தான்.

பொழுது காலித்துக் கொண்டிருந்தது, வழக்கம்போல் காலைத் திருந்தாதி மணி கேட்டுத் தொழிலாளர்களும், பெண்களும் குடிசைகளிலிருந்து வெளியே வந்த போது...

அவர்களின் ஆசனக்கோயில் முகப்புக்கருகே, முதலாளி தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டி காரிலிருந்து பவ்வியமாக இறங்கி,

கோயில் விருந்தையில் ஏறி நின்று, நாலா திக்குகளையும் சுழன்று பார்த்தார்.

‘நேரடிப் போராட்டத்தில் குதிப்பது’ என்று நேற்றுத் தங்கள் சங்கம் எடுத்த முடிவை அறிந்த தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டி நன்றாகப் ‘பயந்து’ போய், இப்போது தானாகவே ‘இறங்கி’ வந்து தங்கள் காலடியில் சரணடைந்து விட்டார்’ என்று அவர்கள் தங்களுக்குள் அடைந்த பெருமிதமும் குதூகலமும், ‘நாங்கள் அவரைத்தேடிப் போய்க் கதைக்காமலிருக்க, அவரே எங்களை நாடி வந்து கதைக்க வேணும்’ என்ற நினைப்போடிருந்த அவர்களின் மான ரோஷமும் ஆவேஷமாகத் துண்டியதால் அவர்கள் ஒரே நிலையாக ஆங்காங்கே ‘திடும்’போடு நின்று’ர்கள்.

தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியார் அவர்களின் ‘நிலை’யை முற்றாகப் புரிந்து கொண்டது போலவே, தான் ‘திட்டயிட்டு’ வந்த காரியத்தில் ‘கரிசனை’யாக இருந்தார்.

அவரை மீறி வந்த சிரிப்பை அவர் அடக்கிக்கொண்டே மெதுவாகக் கோயில் படிக்கட்டுகளால் இறங்கி நின்று ஒரே வாக்கில் அவர்களையே நோக்கி நடந்தார்.

இதன் மூலம் ‘சம்மாட்டியின் மானத்தை வாங்கி, அவருக்குச் ‘செம்மையான சாட்டையடி’ கொடுத்து விட்டதாக அவர்கள் தங்களுக்குள் திடும்பிலும் புளுகத்திலும் தினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘எங்கள் கட்டுமரம் உடையவில்லை: சம்மாட்டியின் கற்பாறைதான் நொறுங்கிவிட்டது’ என்று ‘நக்கல்’ அடித்த ஓர் தீவிர இளம் பொடியனை தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியார் சாடையாக நோட்டம் விட, அதனையடுத்து, இன்னொரு அதி தீவிர இளவட்டங்கள், ‘பாத்தியளா, இப்ப மலை சரிந்ததா, மயிர் ஓடிந்ததா?’ என்று ‘கேலி’ பண்ணியதையும் நுணுக்கமாகக் கவனித்துக் கொண்டார்.

ஒரு கணப் பொழுதுக்குள் நிகழ்ந்த இந்த ‘வேடிக்கை’யில் அவர்கள் தமக்குள் நல்ல ‘குஷி’ யடித்தார்கள் என்றே சம்மாட்டிக்குத் தோன்றிற்று.

இதையெல்லாம் தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியார் 'பெரிது' படுத்தாதவர் போல், ஒரு பச்சைக் குழந்தை மாதிரிச் சிரித்துக்கொண்டு, சுவக்கின் கிழவனையே நாறல் மீனைப் பார்க்கிற சள்ளப் பூனையாட்டம் 'நுணுக்க'மாகப் பார்த்தார். கண்களைப் பொதுவாகச் சுழற்றிக் கொண்டு சொல்கின்றார்:

"நீங்கள் என்னோட பறையாட்டியும் எனக்கு உங்கட பிரச்சனை வடிவாகத் தெரியும். அதுக்காகத்தான் நீங்கள் வர முந்தி நான் உங்களிட்ட வந்தனன்"

அனைவர் முகங்களிலும் வியப்புக் குறி படர்ந்தது.

"இப்படி ஒரு 'நல்ல மனுஷனை' என்ன கோதாரியெண்டு எதிர்க்கிறது?" என்ற முகபாவம் அவர்களில் தேங்கியிருப்பதை உணர்ந்த சம்மாட்டி, உற்சாகத்துடன் மேலும் கூறுகின்றார்:

"இப்ப, உந்த இயந்திரப் படகுகள் நங்கூரம் போட்ட துறைமுகத்துக்குப் பக்கமாக நான் ஒரு தர்மசத்திரம் — ஏழை மீன் பிடித் தொழிலாளர், இளம் பிள்ளையள் தங்கியிருந்து உண்ண, உடுக்க, உறங்க — கோயிலின் பேரால் ஒரு மடம் கட்டப் போறன். அதில எனக்குள்ள உரிமையும் சமத்துவமும் உங்களுக்கும் உண்டு. ஆனபடியால், ஊர் மக்கள் சேர்ந்து இந்த 'நற்கிருத்தியங்கள்' பங்குகொண்டு நெடுசலும் ஒற்றுமையாக இருப்போம். நாளைக்கு ஊர் கூடி ஆசாரஞ்செய்ய வாருங்கோ"

'பெரும் பணக்காரன்' என்ற கர்வமோ, பத்துப் பதினைந்து இயந்திரப் படகுகளைச் சொந்தமாக வைத்துப் பெருந்தொழில் நடத்துகிற ஒரு 'முதலாளி' என்ற அகந்தையோ கொள்ளாமல், தாங்கள் நேரடிப் போராட்டத்திற்குத் தயார் பண்ணியதையும் பெரிது படுத்தாமல், பெருந்தயாளகுணத்தோடு தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியார் தங்களைப் பெரிதாக மதித்துத் தங்களை அரு 'மிகச் சாதாரணமாக' நின்று - அதுவும் தர்மக் கிருத்தியம், உரிமை, ஒற்றுமை, சமத்துவம், ஆசாரம் பற்றியெல்லாம் சொன்ன பண்பினைக் கவனித்தபோது, சுவக்கின் கிழவன் என்ன, இளைஞர்களுக்கே

முதலாளி தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியில் 'இரக்கம் - பச்சாத் தாபம் - கருணை' மேலோங்கிற்று.

குமுறிய சடல் அலையடித்து ஓய்ந்தமாதிரி அவர்கள் சற்றுவேளை மெளனித்து நின்றார்கள்.

அவர்களின் மன நிலையைத் தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டி கசடற உணர்ந்து கொண்டதால் அவர் குதூகலமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, மறுபாட்டமும் மிக ஆசாசமாகவே சொல் கண்ணார்:

"மறந்து போகாமல் ஒற்றுமையாய் எல்லாரும் எனது வாடிக்கும் வந்து, கோயில் விருந்து சாப்பிட்டு, தர்மக்கிருத்தியத்தில் பங்குபற்றி விட்டுத் திரும்புங்கோ"

'ஓம், கட்டாயம் வருகிறோம்' என்று வாய் திறந்து அவர்கள் சொல்லாகபோதும், ஏக முகப்பிரியமான ஆமோதிப்பு அவர்கள் முகங்களில் தேங்கியிருப்பதை முதலாளி தம்பிமுத்துச்சம்மாட்டி தெளிவாகக் கண்டு கொண்டார்.

'இந்தப் பொறி ஒன்றே பொடியனைப் பிடிக்கப் போதும்' என்றெழுந்த தனது அக்களிப்பான காந்த முகத்தைக் கூட அவர் காட்டிக்கொள்ளாமல் சாதுபோல் - சாதுர்யமாக நின்றார்.

தொழிலாளர்கள் உருவி எடுத்த 'போராட்டம்' என்ற வானை, தான் கொண்டு வந்த 'நற்கிருத்தியம்' என்னும் உறைக்குள்ளே அடக்கிவிட்டதான பெருமிதம் பிரவாகித்து அவர் இதயத்தில் பொங்கியபோதும், அவர் அதனைக் கொஞ்சமும் காட்டிக்கொள்ளாமல், ஒரு பரம ஏழைபோல் வீதியில் நின்று கோயில் விழுந்ததைப் பக்கத்துக்குச் சைகை காட்டினார்.

ஏவவே வந்து சம்மாட்டியை அங்கே இறக்கிவிட்டு நின்ற அதே கார், அவர்தம் அந்த ஒரு சிறு கை அசைப்போடு அவர் முன்னே வந்து 'கிரீச்'சிட்டது.

அவரோ மிக மெதுவாக ஏறிக் குந்தினார்.

மின்னல் மாதிரி அவரின் புதுத்துறைமுக வாடிக்குக் கார் விரைந்துகொண்டிருந்தது,

அவர் திட்டத்தின்படி அடுத்தநாள் அவரின் இயந்திரப் படகுகள் நங்கூரம்போட்ட புதிய துறைமுகத்துக்கும், பெருந்தொழில் வளர்ச்சிக்கும், தருமம் கொடுக்க எழுந்தருளிய சத்திரக் கட்டிடத்திற்கான அத்திவாரம் போடுவதற்கு அந்த ஊர்த் தொழிலாளர்களும், இளைஞர்களும், பெண்களும், குஞ்சு குருமன்களுமாக சுவக்கீன் கிழவன் தலைமையில் 'சிரமதானம்' செய்ய, மிக ஒற்றுமையாகப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

இருந்தும் என்ன...?

என்றும் அந்தக் கடல் குழறிக் கொந்தளிப்பது போலவே, அன்றன்றுள்ள அப்பத்துக்காக இன்றும் அவர்களின் வயிறுகள் கொதித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றன.

இன்னும் விடியவில்லை.

சுவக்கீன் கிழவன் ஒருநாள் முழுதும் கடலில் அலைந்து வலவீசி இரண்டு கயல்மீன் குஞ்சுகளோடு கரையேறிக் குடிசைக்கு வந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்போது கோடையடி மாதிரிக் கிழவனைக் 'கிடுக்' காட்டியபடி, வீதியில் உறுமிக்கொண்டு, முதலாளி தம்பி முத்துச் சம்மாட்டியின் கார், அவர் தம் மாடி வீட்டை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தது.

கிழவன் விலகி நின்று, ஏக்கத்தோடு, சமுத்திரத்தை ஏறுகண் வைத்துப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்தார்.

தம்பிமுத்துச் சம்மாட்டியாரின் இயந்திரப் படகுகள், ஆழ்கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு, உறுமி, இரைந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஊர்த் தொழிலாளர்களின் கட்டுமரங்கள், கட்டறுந்து, அலைகடலில் மிதந்து, தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தன.

'சம்மாட்டி எங்கட போராட்டத்தைத் திசை திருப்பி ஏமாத்திப் போட்டான். கடைசிவரை இனி விடப்படாது. சுவக்கீன் கிழவன் கரையில் இழுத்துப்போட்ட ஆமை போல் பெருமூச்சு விட்டு நடந்தார்.

அவர் நடையில் ஓர் புதிய வேகம் கட்டியது.

— 1975 தாமரை

“என்னு மொதலாளிங்க மவனா? அடிபாவி, மோசம் போனேடி. நாசப் படுத்தி மொதலாளிங்களாலதான் நாமெல்லாம் இந்தக் கேடுகெட்ட நாத்தச் சீவியத்துக்கு ஆளாயிருக்கோம்’டி. அதெப் புரிஞ்சுக்காம மொதலாளி வமிசத்தையா நம்பினே? டியே, மொதலாளிங்க ஆதாயம் பாக்காமக் கருமாதி பண்ணுங்கடி”

மேய்ப்பர்கள்

“ஏ புள்ள காவேரி, அந்தானு அந்தால வர்து இம் புட்டு நேரமாக் காத்துக்கிட்டிருக்கு. நீயி என்னு செஞ்சுக் கிட்டிருக்கே; எந்திரிச்சுப் போ புள்ளே”

“என்னுத்தே சொல்றே? அவரு காத்துக்கிட்டிருந்தா நம்பளுக்கென்ன வலுத்துவலி? அந்தப் பரிகெட்ட சமாச்சாரங்களுக்கெல்லாம் நானு ஒருக்காலும் சம்மதிக்க மாட்டேங்கிறேன்”

“இம்புட்டுக் காலமா கண்டிப் பட்டணத்துச் சாலை யோரங்கள்ல கெடக்கிற எங்க சீவியம் இன்னும் ‘பரிசு கெடாம இருக்கு’தென்னு ஒன் நெனைப்பா? இப்ப என்னு புள்ள ‘பரிசு கெடுறேன்’கிற சமாச்சாரத்தைப் புதிசாப் பேசுறே?”

“ஆத்தாஞ்சி, நீயி எம்புட்டு நாக்கு வளைச்சுச் சொன்னாலும் எம் மனசு சம்மதிக்காது. எனக்கு உந்தச் சள்ளும்

வாணம், கிள்ளும் வாணம். உப்பிடியான பேச்சை வுட்டுத் தள்ளாத் தே. இதுக்கு நா சம்மதிக்க மாட்டேங்கிறேன்”

“அடி மூதி, இத்தின வாட்டியும் நம்ப மனசு சம்ம திச்சா நம்ப சீவியம் நடந்திட்டு வருது? கண்டித் தெவிச்சு முடுக்கே கதியின்னு வந்து செடக்கிறமே, இதும் நம்ப மனசு ஒத்தா நடக்குது புள்ளே?”

“அப்புடின்னா, தோட்ட லயத்த வுட்டுக் கண்டிப் பட் டணப் பக்கமா ஏன் கூட்டியாந்தே?”

“தோட்டங்கள் எடு’ன்னு நம்ம சங்கத்தாக்களுங்க கேட் டாங்க. ‘அது சரி’ன்னுதான் நாம நெனைச்சோம். எடுத்த வுங்க அந்தாப் பெரிய வெளித்தோட்டங்கள் வுட்டுட்டு, சின்ன ஊர்த் தோட்டங்கள் எடுத்து மறு வாட்டியும் அதிகா ரிங்கட கைக்கு மாத்தினாங்க. ‘தோட்டங்கள் எடு’ன்னு கேட் டது, மொதலாளிங்களுக்குப் பொறுக்கலே. அதெச்சாட்டா வச்சு, எடுத்த கோட்டத்தில செஞ்சண்ட நப்ப வேலைய நிப்பாட்டி நம்பனையெல்லாம் லயத்த வுட்டே துரத்திட் டாங்க. இப்போ இப்புடி ஆச்சுடுத்து’

“அதுக்காவ, பொண்ணுப் பொறந்தவங்க மாணம் மரு வாதிய வுட்டுடறதா’ங்கறேன்?”

“நம்பளாட்டம் கொழும்பு கண்டிச் சாலையோரங்கள்ல வந்து கெடக்கிற பொண்ணுங்ளெல்லாம், ஆளுக்கு நாலு ஆம்பொடையாங்களைப் புடிச்ச வச்சிக்கிட்டுச் சீவிக்கிறு. அவளுகளுக்கு இல்லாத மாணம் மருவாதியா நம்பளுக்கு வோணும்’கிறே’”

“என்னமோ, நானு அதுக்கு ஒத்துக்கவே மாட்டேன்’”

“ஒன்னப்போல நானு மாணம் மருவாதியப் பாத்தி ருந்தா, நீயி இம்புட்டுப் பெரிய பொண்ணாட்டம், கண் ணுக்கு ஆசையா வளந்திருப்பியா?”

“அதுக்கு இப்ப என்னு வந்துட்டுது’ன்றேன்?”

“வேளை வந்தாப்பல விலையும் வந்துட்டுதடி. மாட் டேன்’றாம எழுந்திரிச்சுப் போ புள்ளே. நா சொல்லித்தான் அந்தாளு வந்து காத்துக்கிட்டிருக்காரு”

“அங்... நங்ங்...”

“என்னது, நா சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன். நீயி மூக்கால சினுங்கிக்கிட்டிருக்கே?”

“ஆத்தாஞ்சி, நீ என்ன சொன்னாலும் எம் மனசு ஒத்துக் கொள்ளலே”

“ஏ புள்ளே, நாம ‘பாவம்’னு ஆசையோட வந்து அப்பப்ப ஒதவி செஞ்சுக்கிறவங்களையும் ஒதறிவுட்டோப ‘னா, அப்புறம் நம்ப வாய் வயித்துப் படுக்கு எங்கடி போறது?”

“ம்ம்.....?”

“ஏன்டி பெருமூச்சு வுடறே? இதிலே என்னடி கொறைஞ்சிரப் போவுது’ன்றேன்?”

“ஆத்தாஞ்சி, என்னை அலட்டிக்காதே. வேணும்’னா ஒன்னு செஞ்சுக்கோ”

“என்னது?”

“இம்புட்டுக் காலமா நீயி எப்படி நடந்துக்கிட்டியோ, அப்புடி இப்பவும் நடந்துக்கோ. நா வோணும்’கலே. அதெ வுட்டுட்டு இன்னிக்குப் புதிசா என்னியப் புடிச்சு உசிர வாங்கிக்காதே?”

“ஆமாண்டி புள்ளே, நீ நெசத்தைத்தாண்டி சொல்லிப் புட்டே. ஆம்பொடையாங்கட மனசு எப்பவும் புதுசுங்கள்ல தாண்டி தாவும். அதுக்காவததான் அந்தாளு இன்னிக்கு ஒனக்காவ இப்புடி வந்து நிற்கிறாரு. வவுத்துச் சோத்துக்குப் பணங் காசு தாறவங்கல்லியா? எந்திரிச்சுப் போ புள்ளே!”

“ஆத்தாஞ்சி, இனிமேப்பட்டு இந்த எழவுப் பேச்சை ஏங்கூட வச்சுக்காதே. நீ ஏம் மனசை இன்னும் புரிஞ்சுக்கலே. அதான் மாணம் மருவாதி பாக்காம மனசுக்கு ஒப்பாத வெசயத்தையெல்லாம், ‘பண்ணுடி, பண்ணுடி’னு அனுமார் புடியிலே நிற்கிறே”

“அனுமார் புடியிலே இப்ப யாரு நிக்கறா? சரி, நீயி அறுதியா இப்ப என்ன சொல்றே?”

“இதுக்கு நான் மாட்டேன்’னா மாட்டேன்”

“ஏ கழுதே. நீ உயிரோட சீவிக்க, ஒனக்கு ஆசையில் லையாடி?”

“அப்படி நடந்துதான் சீவிக்கணு’னா கண்டி வாவி ஆத் திலே வழுந்து செத்துப்புடறேன். சம்மதமா?”

“ஏன்டி இந்தாட்டம் பேசுறே? சரி, ஒன் மனசுக்க என்னதான் நெனச்சுக்கிட்டிருக்கே; அதெயாச்சும் சொல் லேண்டி.”

“நானு ஒருத்தரே ஏம் மனசுக்குள்ளே வச்சுண்டிருக் கேன். அவரைத்தான் கல்யாணம் செஞ்சுக்கப் போறேன்”

“ஹ...ஹ...ஹிஹி... அடி ஆத்தே, இது என்னு புது மையடி?”

“என்னது, இப்படிப் பரிகாசமாக் ‘கொமட்டிக் கொமட் டி’ச் சிரிக்கிறே?”

“பொழைக்கத் தெரியாத மோட்டுப் புள்ளே. தெவிச்சி முடுக்குங்கள்லே கெடக்கிற ஒன்னை எந்த ராஜாடி கல்யா ணங் கட்டிக்கப் போறான்? நெனச்சுப் பாரடி, ஒனக்கே சிரிப்பு வரும்”

“ஆ . அவரு பேரும் ராஜாதான். சரியா ஒன் வாயா லேயே சொல்லிப்புட்டே. நெசம்மா அவரைத்தான் கட்டிக் குவேன்”

“அதாரடி அந்த ‘ராஜா’ங்கறேன்?”

“சங்கரப்புள்ளே கம்பனி மொதலாளியட மூத்த மவன், ‘ராஜ’ன்னு பேரு”

“என்னு மொதலாளிங்க மவனா? அடிபாவி, மோசம் போனேடி, நா சப்படுத் திற மொதலாளிங்கனாலதான் நாமெல்லாம் இந்தக் கேடுகெட்ட நாத்தச் சீவியத்துக்கு ஆளாயிருக்கோம்’டி. அதெப் புரிஞ்சுக்காம மொதலாளி வமிசத்தையா நம்பினே? டியே, மொதலாளிங்க ஆதாயம் பாக்காமக் கருமாதி பண்ணுங்கடி”

“நீயி ஒன்னமாதிரி நெனச்சுக்காதே ஆத்தா. நா அவரைக் கட்டிக்கிட்டு ‘ராஜாத்தி’யாட்டம் இருப்பேன்; இருந்து ஒன் கண்ணுல பாத்துக்கோ”

“இருப்பேடி இருப்பே. ஒணக்குப் புத்தி கெட்டுப் போச்சு. சரி, செஞ்சுக்கோடியம்மா, செஞ்சுக்கோ”

“ஏ தங்கம்மாளு ஏது ராத்திரி முடிக்க ஒன் பொண்ணு காவேரிகூட சச்சரவு பண்ணினீண்டே; என்னு சமாச்சாரம்?”

“அதே ஏன் மாரியாத்தே கேக்கிறே? கண்ணுக்கு லச்சணமா வளந்துட்டேங்ற நெனப்பிலே அவளுக்கு இந்தார எடுப்பு. அதான் அவ மூளையக் கெடுத்துப் பூட்டுது. நானே வலுத்துப் புள்ளக்காரி. இனிமே ஓடம்பு எடம் குடுக்குமா?”

“நீ சொல்றது நெசந்தான். ஆளு பொண்ணு ஒத்துக் காட்டி நாம என்னு பண்ணது?”

“அப்படின்னு சாப்பாட்டுத் தீனிக்கு எங்க போறது? இம்புட்டு நாளா இச்சைப் படுறவங்களுக்கெல்லாம் வகை சொல்லி அடிச்சுண்ட தேகம்டி. மேலைக்குத் தாங்கு மா’ந் தேன்?”

“தோட்டத்தை வுட்டுக் கிளம்பினப்போ அப்புடியே இந்தியாவுக்குப் பொறப்பட்டிருக்கலாயில்லையா?”

“போட்டுக்கச் சட்டை, படுத்துக்க எடம், உடுத்துக்கத் துணி, காச்சிக்க அரிசி - ஒண்ணுக்குமே வழியத்து நாதியா வந்த நாம இந்தியாக்குப் போறத நெனைக்க முடியுமா? ஒருத்தன் கூப்பன் கேக்கிறான். அடுத்தவன் ‘போட்டோ’ங்க ருன்; இன்னொருத்தன் ‘பாஸ்போட்’ மட்டை கொண்டா’ந் ருன். நா இதுக்கெல்லாம் எங்க போறது; என்ன பண்ணுறது? ஒண்ணுமாப் புடிபடல்லே”

“நெசந்தான்டி, தோட்டங்கள் எடுத்துக்கிட்டாத் தொல்லை தீரும்’னாங்க. இப்ப என்னென்னு, தொல்லை தீர்றத்துக்கே வழியக் கானோம்”

“ஆமா. புதுசா நேத்து ராத்திரி வந்தாரே, அந்த ஆளு கூட எப்படிச் சகவாசம் வச்சுண்டே?”

“ஒரு நாளு, கூட்டத்தோட கூட்டமா வந்து, சாவடி ஓரமா, ஒரு ஓட்டல் ஸ்தோப்பில ஒதுங்கிட்டம். ஒரு சாமத் தில ஓட்டல் மொதலாளி வெளியே வந்தாரு. வந்தாரா? வந்து, ‘ஏய், எழுந்துக்கோ, தூங்கிக்க வேற எடமில்லையா? எழுந்து போயிருங்க’ன்னு மொறைச்சாரு. நா அருண்டு முழிச்சண்டேன். அவரு உள்ளே போயி, வாளி நிறையத் தண்ணியக் கொண்டாந்து ஸ்தோப்புப் படியிலே அடிச்ச ஊத்தினாரு. இதைப் பாத்துக்கொண்டிருந்த எதிர்க்கடைத் துலுக்க மொதலாளி, ‘நீனு, நம்ம கடைத் தாவாரத்தில வந்து படுத்துக்கோ’ன்னு எடங் கொடுத்தாரு.. அப்புடி அண்ணெக்கு எடங் கொடுத்தவருதான். அப்புறம் அன்னேல ருந்து அந்தத் துலுக்க மொலாளிதான் ”

“என்னுங்கிறே? துலுக்கள் கூடவா சகவாசம் பண்ணின்டே?”

“சுமமா போ மாரியாத்தா. தோட்டங்கள்ல நம்ப இந்துக் கங்காணிங்கதான். அந்தக் கங்காணிங்களுக்கு இணங்கினால்தானே ஒழுங்கா வேலை குடுப்பான்? இந்தச் சமாச்சாரம் ஒனக்குத் தெரியாதா? அந்த வெசயத்தில முத்துமாரியம்மன் கண் முழிச்சாலும் நம்ப இந்துக் கங்காணி எரக் கங் காட்டான். வெள்ளைக்காரத் தொரைகூடச் சேந்துக் கிட்டு இந்துக் கங்காணிங்க பண்ணிக்கிட்ட கொடுமையால தான் நம்பங்களுக்கு இந்தக் கதி’ங்கிறேன். இந்தாளு ‘துலுக்கன்’னாச்சும், சுமமா கெடக்கிற நம்பங்களுக்கு எம்புட்டு ஆசையோட ஒதவுறாரு தெரியுமா?”

“ஆளு புடிச்சா மனசும் புடிக்கும். மனசு புடிச்சா ஆளு விலகாது’ங்கிறே; என்ன அப்புடித்தானே?”

“அது நெசந்தான் மாரி. ஆளு, அந்தாளு இப்பல்லாம் ஒரு மாதிரி விலகிடுமாப் போலப் பேசிக்கிட்டு வர்றாரு”

“அதேன்டியம்மா அப்புடி?”

“இப்ப அந்தாளுக்கு நப்ப பொண்ணு காவேரி மேலே ஒரு கண்ணு வுழுந்துட்டுது. அதான் வெசயம்”

“அடி பாவியாண்டானே! ஏன்டி அப்புடிப் புத்தியப் புரட்டிப்புட்டான்?”

“அப்படித் திட்டிக்காதே. ஆராரோ வந்தாங்க. வந்தாப்பல போனாங்க. ஆனா இந்தாளு வட்டுடலே. நானும் அந்தாளுக்கு ரண்டாம் வாட்டி வலுத்துப் புள்ளக் காரியாயிட்டேன் அப்புறம் அந்தாளு காவேரிய நெனைச்சுண்டு ஒரு நாளு வாய்வுட்டே கேட்டுப் பூட்டுது. எனக்கு மறுத்துச் சொல்ல மனசு வரல்லே. இம்புட்டுக் காலமா வலுத்துப் பசியத் தீத்த மனுஷனில்லையா? ஆனா நம்ப பொண்ணு காவேரி சத்தெக்கும் மாட்டேன்னு மறுத்திட்டா. காலத்தெ அறிஞ்சு நடந்துக்க அவளுக்குக் தெரியலே. ஏதோ ‘மானம் மருவாதி’ன்னு புதிசாப் பேசிக்கிறு”

“மூளை கெட்ட பொண்ணு. இந்தாரி ரோசனை வந்துட்டா, இனிமே அவ உருப்பட்டாப்பலதான்”

“ஒண்ணுமில்ல மாரி, அவளுக்கு வேறு ஒரு ரோசனை தொட்டுண்டுது”

“என்னது?”

“ராஜா’ன்னு ஒருத்தரு. சங்கரப்புள்ள கடை மொதலாளிங்க மூத்த மவனா. அவர்லே மனசு வச்சுட்டாளாம். அவரெக் கட்டிக்கப் போளுளாம்”

“டியே தங்கம்மாளு, சாமி சத்தியமா இந்தப் பேச்சைக் கேட்டாச் சிரிப்பாத்தான் வருது இது சொப்பனத்திலயும் நடக்கிற காரியமா’ங்கிறேன்”

“அப்படித்தான் நானும் எடுத்துச்சொல்லிப் பாத்தன். அவ கேக்கிறதாக் காங்கலே. அந்த ஆசைய அவ தன்னால முட்டிண்டு, தன்னால அழிஞ்சிடப் போறா. நீதான் அவளுக்குப் புரியும்படியாகச் சொல்லி வழிகாட்டணும்’கிறேன்”

“என்னை என்னு பண்ணச் சொல்றே?”

“நம்ப நெலவரத்தை எடுத்துச் சொல்லி, அவ மனசை மாந்திட்டின்னா, அப்புறம் நான் பாத்துக்கிடறேன்”

“சரி காளியாத்தாள வேண்டிண்டு மூயற்சி பண்ணிக் கிறேன்”

“காவேரி, என்ன, வந்த காரியத்தைக் கவனியாம, மாடியப் பர்த்திட்டு மிலாந்திக் கொண்டு நிக்கிராய்?”

“ஆமா தொரே, இம்புட்டுப் பெரியவூடு’ங்கிறதெ நீங்க ஏங்கிட்டச் சொல்லலியே? ‘பளிச்சுப் பளிச்’சென்னு கண்ணாடிப் பளிங்காட்டமின்னா கெடக்கு?”

“அது கிடந்திட்டுப் போகட்டும். நீ இஞ்சால வந்து பாத்ருமுக்கை போய், குளிச்சிட்டு வா”

“நா எங்காத்தாகூட நேத்து ராத்திரி ரூட்டுப் பைப் பில குளிச்சுப்பிட்டேன் தொரே”

“பரவாயில்லை; இப்பயும் ஒருக்காச் சவுக்காரம் தேச்சுக் குளிச்சுப் போட்டு, இந்தச் சீலையையும் சட்டடையையும் உடு”

“சரி, ஆகட்டுங்க”

“என்ன சங்கதி உடுப்புக்ளைப் புதுமையாகப் பாக்கிராய்?”

“ரொம்ப ஜோரா இருக்குங்க”

“அது சரி, நீ உன்ர சீவியத்தில இப்பிடிச் சீலை சட்டடையைக் கண்டிருப்பியே?”

“இல்லீங்க, ஆத்தா பாவம். அது என்னு பண்ணும்? வேலவெட்டி இல்லாமத் தெருத்திண்ணையில கெடக்கிற ஜென்மங்க’ன்னு ஏரங்கி, ஓங்களப்போல ஆரு ஒதவுவா? இர்புட்டு நாளா இப்புடி ஒருத்தரும் மனமாக் குடுக்கலே. குடுத்தவங்க கூட ஆத்தாவுக்குக் கந்தல் ஊத்தயத்தான் குடுத்தாங்க. இப்புடிப் புத்தம் புதுசா ஒருத்தரும் குடுக்கலே”

“உன்ர கொப்பர் எங்க இருக்கிரார்?”

“கொப்பர்’ல?”

“உன்ர அப்பா”

“ஓ... அப்பாங்களா? முந்தி ஒரு வாட்டி எங்கப்பாவைக் 'கள்ளத்தோணி'ன்னு புடிச்சுட்டுப் போனாங்களாம். அந்தால அவரு லயத்துக்கே திரும்பி வரல்லே'ன்னு ஆத்தா சொல்லிக்கினும். நானு அப்போ சூஞ்சுப் புள்ளே, எனக்கு என் அப்பாவச் செம்மளாத் தெரியாதுங்க”

“அப்ப, உன்னோட ரண்டு சகோதரங்கள் இருக்கே? அதெப்பிடி?”

“ஹி... ஹி அப்புத்தளயில இருக்கிறப்போ அந்த ரவுண்டைச் சாப்பு மொதலாளி - பொடிமாத்தயா'ங்கிறவரு ஒக வினாரு. அப்புறம் வட்டுட்டாரு. நல்ல செலப்பா ஒரு தம்பி அப்ப பொறந்திச்சு”

“அந்தத் தம்பி இப்ப எங்கே?”

“போன வருஷ வாக்கில ஒரு நாளு ஒரு ஓட்டல் ஓரமாக் கெடந்த தீனுத் தொட்டிக்குள்ள அந்தத் தாபி சோத்து இல பொறுக்கிட்டிருக்கப்போ, சாலை ஓரமா சறுக்கி வழுந்து மண்டை பொளந்து ரத்தம் ரத்தமா ஓடிச்சு. ஒரு கெழமையால அதுவும் செத்துப்பூட்டுதுங்க”

“அப்பிடியா சங்கதி? சரி சரி. நீ இனி அழாதை. அதை மறந்திட்டு இனி உன்னைப் பற்றி யோசி”

“தொரே, ஏம் மனசுக்குள்ளே ஒண்ணு தோணுண்டுது. அகே ஒங்ககிட்டே சொல்லோணும்'னு இம்புட்டு நாளா நெஞ்சிலே தெனச்சுக்கிட்டிருக்கேன்”

“என்ன சங்கதி, 'சட்'டெண்டு சொல்லு”

“நா ஒங்க மேலேதான் மனசு வச்சிருக்கேன். ஒங்களக் கட்டிக்கணும்'கிறகாலே ஆத்தா பண்ணிண்ட கூத்துக்கெல்லாம் எடம் சூடுக்காம அதான் இப்பவும் 'சுத்தமா' இருக்கேன்”

“அஹ்.. ஹஹ் .... ஹிஹி ”

“என்னு தொரே அப்புடிச் சிரிச்சுப்பட்டங்க?”

“அதை நீ சொல்ல, எனக்கு எவ்வளவோ ஆனந்தம் வருகுது. அந்தச் சந்தோஷத்தை என்னால அடக்கேலாமல் கிடக்குது. அதுதான் சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வருது”

“அப்புடங்களா? அப்போ என்னயக் கட்டிக்கிறீங்களா?”

“நிச்சயமாகக் கட்டுவன்”

“சாமி சத்தியமாச் சொல்லுங்க”

“கடவுளான உன்னைத்தான் கனியாணம் செய்வன்”

“ஹி..... ஹி.....”

“காவேரி, உப்பிடிச் சிரிச்சாப் போதுமா?”

“அப்போ என்னு பண்ணலும் கிறீங்க?”

“முதல்ல நீ உடுத்திருக்கிற உந்தக் கிழிஞ்ச பாணிச் சீலை சட்டையைக் சமுட்டி வை. வச்சிட்டு, அறைக்குள்ள போய்க் குளிச்சிட்டு வா. இந்தா சவுக்காரம். இன்னுமொரு ‘கருமம்’ இருக்கு. குளிச்சிட்டு வந்த பிறகு சொல்றன்”

“அதெ இப்பவே சொல்லுங்கனா?”

“இண்டு ரா முழுக்க இஞ்ச தங்கி இருந்திட்டு, விடியப்புறமாக நீ லோகலாம்”

“அம் ம்... ?”

“என்ன சங்கதி, சொன்னவுடன முகம் கறுத்துப் போச்சு?”

“அது கூடாது”ங்க தொரே. அந்த வெசயங்கள நம்ப கனியாணத்துக்கப்புறமா வச்சுக்கலாம் தொரே”

“உன்னையே கனியாணம் முடிக்கப் போறன். பேந்தென் பயந்து பின்னடிக்கிறாய்?”

“அ..... அப்புடங்களா?”

“பேந்தென்ன, அப்பிடித்தான்”

“சரியுங்க. நீங்க சொல்ற மாதிரி நடந்துக்கிறேன். தொரே, ஒண்ணு கேக்கிறேன்.....?”

“என்ன?”

“என்னயக் கைவுடமாட்டீங்கதானே?”

“வெறும் பேச்சி. நீ உந்தத் தமிழ் வசக்கோப்பில கேக்கிறமாதிரிப் பறையிராய்?”

“மன்னிச்சுக்கோங்க... ஹி ஹி...ஹி...”

“எட, அவவின்ர புளுகத்தைப் பார்!...”

“பின்னே, கடவுளாட்டம் சத்திய வாக்காகச் சொல்லிப்பூட்டிங்க. அப்ப, எனக்கும் புளுகம் வராதுங்களா?”

“பிறகென்ன, கட்டாயம் வரத்தானே வேணும்? சரி. கணங்காமல் போய்க் குளிச்சிட்டு வா”

“என்ன தங்கம்மானா, ஒன் காவேரிய மட்டிட முடியாமலிருக்கே! பொட்டுப் பூசல் மா பொட்டுப் புதுப் புது புடவை கட்டி'ண்டு டவுணுப் பெண்ணாட்டம் மினுங்கிட்டிருக்கா. வாசி அடிச்சிருக்காப் போலத தோணுடே?”

“நெசந்தாண்டி மாரி, ஆனா, அவ கோலம் எனக்கொண்ணுமாப் புடிபடல்லே”

“ஆமா, ஒரு துலுக்கப் பொடியானா வந்துட்டிருந்துதே; கொஞ்ச நாளா அந்தாள இந்தப் பக்கங் காங்கலியே?”

“அந்தானா பேச்சை இவகிட்ட எடுத்தேன். மாட்டே'ன்னு ஒத்தக் கால்ல நிண்ணு. ஒங்கிட்ட ரோசினே கேட்டேன். நீயும் கையாறிப்புட்டே. ‘ஆசைப்பட்டது கெடைக்கேலேன்னா, ஆம்புளே'ங்கிற ஜாதி அடுத்த கண்ணும் பாக்கான்'னுவாங்க. இவ மாட்டேன்'டதெ அந்தப் பொடியானா புரஞ்சுக்கிட்டான். அப்புறம் 'நீயும் வேணும் ஓம் பொண்ணும் வோணு'னு வுட்டுட்டான். இப்ப வாறதே இல்ல”

“கொழும்பு சங்கரப்புள்ள கடை முதலாளி மவன்னு காவேரி ஏதோ சொல்லிக்கிட்டிருந்தான்’னியே அந்தச் சமாச்சாரம் என்னாச்சு?”

“அதானே, அவ மூளை கெட்டுப்பூட்டா’ன்னேன். அவ சித்தத்தே மாத்திக்க ‘இந்தாபண்ணுறேன்’னுட்டுப் போனே, அப்புறம் ஒண்ணும் பண்ணக் காணாமே?”

“கோவிச்சக்காத தங்கம்மாளு, எப்புடியாச்சும் இன்னிக்கு ரண்டிலொரு முடிவு கேட்டுச் சொல்லிப்புடுறேன்”

“இந்தால இப்புடிச் சீரழிந்து மாயிறக வுட இந்தியாக்குப் போயிடலாம்’ன்னு ஒவ்வொருத்தன் ஒவ்வொண்ணாச் சொல்லுன். ‘தமிழன் ஆட்சி செய்யற நாட்டில தமிழனுக்குப் பஞ்சம் பட்டினியில்லே’ங்கிறுன் ஒரு க் தன். ஏழைத் தமிழ் நாட்டில் பணக்காரதைத் தமிழன் ஆட்சி செய்யப் போய்ததான் பஞ்சம் பட்டினி தலைவிரிச்சாடுது’ங்கிறுன், இன்னொருத்தன். எதுன்னாச்சும் இருந்துட்டுப் போவுது, இங்கின இடிபட்டுச் சீரழியிரதை விடக் கப்பல் ஏறியிடலாம்’ன்னு அதுக்கும் வழி தெரியல்லே. அந்தத் துலுக்கப் பொடியானு தான் ‘கப்பல் ஏததியிடறேன்’னுது. அதுக்கு நம்ப பொண்ணு காவேரி ஒத்துண்டா’ன்னு கப்பலேறப் போயிடலாம். அவன் இலளை என்ன புடிச்சா திண்ணுடுவான்? இதே அவ கூடப் பேசி இன்னிக்கே அவ மனசைத் திருப்பிடறியா?”

“சரி தங்கம்மாளு பாத்துக்கிடறேன். அது சரி ரண்டு மூன்று ராத்திரி காவேரிய இந்தத் தெவிச்சிப் பக்கம காணாமே?”

“அன்னையிலிருந்து அவ மல்லுக்கட்டிண்டு ஏங்குட ஓங்குகறதில்லே. அடுத்த சந்தித் தெவிச்சியிலே மக்கப் பொண்ணுங்ககூட கெடந்திட்டு விடிய வெள்ளாப்பிட வருவா. நானும் அவ போக்குக்கு விட்டுட்டேன்”

“வயகப் புள்ள சாயல் கண்ணுக்குள்ள குத்தும்’பாங்க. அவள ஒங்கூட வச்சண்டு”

“அவள் அப்புடி நெனச்சுக்காதே. பொண்ணைப் பொறந்தவ புதிசா ஒருத்தனை விரும்பிட்டா’ன்னு கட்டேயில போவு மட்டும் மறக்கமாட்டா. இவ அந்த கொழுப்புத் தொரையில் மனசு வச்சிண்ட போதே அவ அடுத்த ஆள் கூடக் கெட்டு நடக்க மாட்டா’ன்னு கெரிஞ்சுட்டேன். ஆனா, அது அவளுக்குக் கண்ணுப் பூஞ்சாணம்’கிறசு அவ புரிஞ்சுக்கலை. அதான் நல்லாப் புத்தி சொல்லி அவ சித்தத்தே மாத்திக்கோ’ங்கிறேன்”

“சரி தங்கம்மாளு நீயி, ஆவுதி ஆத்துப்படாதே எப்படியாச்சகம் திருப்பிடப் பாக்கிறேன். வெசனப்படாம இருந்துக்கோ”

“காவேரி உனக்கு ஆயுள் கெட்டி. நான் நினைக்க, நீ வாராய். உன்ர அழகுக்கும், உடல் அமைப்புக்கும் நீ ஒரு ‘கொழும்புப் பெட்டை’யெண்டால், என்ன சோக்காயிருக்கும் தெரியுமா?”

“கொழும்புப் பொண்ணுதான் புரியம்’னு ஏன் என்னியத் தொட்டிங்க?”

“மடைப் பெட்டை, உன்னை நான் கொழும்புக்குக் கொண்டுபோய், அங்க வச்சுத்தான் கலியாணம் பண்ண யோசிக்கிறேன்”

“அப்புடின்னு இம்புட்டு நாளுமா நாம்ப நடத்திக்கிட்டு வர்ற வெசயம்?”

“இந்தக் கருமங்களெல்லாம் அதுக்காகத்தான்”

“அஞ்சு மாசமா இப்புடித்தான் சொல்லிக்கிட்டு வர்றீங்க. ஆத்தா இந்தியாவுக்குப் போயிடணும்’னு யோசிக்கது. நான்தான் ஒங்களை நெனைச்சிண்டு அந்த யோசனையைக் கைவுடு’ன்னுட்டேன்”

“நானும் அபடித்தான் இப்ப யோசிக்கிறேன்”

“எப்புடி?”

“இந்தப் பகுதியில இருந்து இனியும் நாங்கள் ‘சுதந்திர’மாக வாழ ஏழாது. சந்தோஷமாகவும் சீவிக்க முடியாது. ஆனமட்ட, நீ. இந்தியாவுக்குப் போகத் தேவையில்லை. கொழும்புக்கே வரலாம்”

“கம்பகாக் காட்டுக்கோ?”

“இல்லை கொழும்புக் கோட்டைக்கு”

“சரிங்க, ஒங்க இஷ்டம். எப்பங்க அங்கிட்டுப் போறது?”

“வலு கிட்டடியில போகலாம்”

“நெசமுங்களா?”

“சத்தியமாக - மெய்யாக”

“யாழ்ப்பாணத்தவங்க சாதி வெத்தியாகம் பாக்கிற வங்க’ன்னு பேசிக்கிறுங்க. நெசமுங்களா?”

“சின்களப் பகுதிக்கயும் சாதி வித்தியாசம் இருக்கு”

“அப்புடங்களா? கொழும்புக்குப் போனப்புறம்?”

“நீதான் என் ராசாத்தி!”

“அப்புறம் நீங்க ஏன் ராஜா?”

“ஓஓம் நிச்சயமாக!”

“ராஜா, ராஜா!”

“சரி இப்படி வா?”

“ஹி... ஹி... போங்கோ’ன்னு...”

“ஏ புள்ள காவேரி, ஏது கண்ணம்பூச்சி வெளாட்டில எறங்கிட்டே?”

“ஓ, மாரியாத்தாக்காவா? வாங்க, என்ன சமாச்சாரம், ஒண்ணுமாப் புரியல்லியே?”

“எப்படிப் புரியும்’கிறேன்? ஒன் ஆத்தா நாயி படாத பாடுபட்டு, ஏறாதபடி யெல்லாம் ஏறி, பாக்காத மொகமெல்லாம் பாத்து ஒன்ன இந்தப் பெரிய பொண்ணுட்டமா வளத்துட்டா. நீயி, அவ ஆசைல மண்ணைப் போட்டுட்டியே!”

“ஓ நீங்க அந்த வெசயத்தைக் கௌப்புறிங்களா? மாரியாத்தாக்கா, பொண்ணுன்னு தெருவால போறவுங்க வாறவுக்கெல்லாம் தொட்டுண்டு போற பண்டமில்லே. மனுஷனுக்கு மானம் மருவாதி பத்தாரம் இருக்க வேணும்”

“அது நெசந்தான் புள்ளே. இதுங்களைப் பாத்தா ஒங்கெதி என்னொவும்?”

“அதுக்கால?”

“அதுக்காலத்தான் புழைக்கத் திங்கிற புத்தியப் பாத்துக்கோ’ன்னேன்”

“நானு பாத்துக்கிட்டேன்”

“என்ன பாத்துக்கிட்டே?”

“நானு மனசு வச்ச அவரெக் கட்டிக்கப் போறென். என்னக் கட்டிக்கிறேன்’னு அவரு சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லிப்பூட்டாரு”

“அடி அப்பாவிப் பெண்ணே, நீ நல்லா ஏமாந்துட்டே’ட. தெருத் திண்ணையில கெடந்து பிச்சைத் தீனுக்குக் கையேந்திக்கிட்டிருக்கிற நம்ப சாதிய எவன்’டி ‘பொண்டாட்டி’யாக்கிக்க வருவான்? அதும் போக மொதலாளிங்க சாதிப் புள்ளையாண்டான்—ஒன்னக் கட்டிக்க வருவான்’ங்கிறியா? அந்தாளு சரியாத்தான் ஒன்ன ஏய்ப்பாளியாக்கிப் பூட்டான்”

“அவரு அப்படி ஏமாத்திக்கிற ஆளில்லே சாமிமேலே சத்தியம் பண்ணித் தந்திருக்காரு!”

“சத்தியவந்தரான காந்தியப் போலத்தான் அவங்க வேஷம் போட்டுண்டவங்கடி, ஆமா, அந்தாளுங்ககூடப் புளங்கிட்டு வர்றியா?”

“ஆமா”

“எம்புட்டுக் காலமா?”

“நாலு அஞ்சு மாசமா”

“நீயி என்ன ‘புடி’ய வச்சிண்டு புளங்கிட்டு வர்றே?”

“அதான் சொன்னேன். சாமி மேலே சத்தியம் பண்ணி யிருக்கார்’ன்னு”

“அப்புறம்?”

“வோணு’ங்கிற காசு பணம் தந்திருக்கார். சில சட்டை, கொலுசு வாங்கித் தந்திருக்கார். இன்னும் என்னமோ எல்லாம் பண்ணிக்கிறதாகப் புதிசா வாக்குக் குடுத்திருக்காரு”

“அதென்னடியம்மா புது வாக்கு?”

“என்னு, பரியாசம் பண்ணிண்டு கேக்கிறே? கொழும்புக்கு அழைச்சிண்டுபோயி, அங்கதான் ‘கட்டி’க்கிறதாகச் சொல்லியிருக்காரு”

“அழைப்பாரு. நீயி காத்துக்கிட்டிரு. சரி எப்ப அழைச்சிண்டு போவாரு!”

“சறுக்கில கூட்டிக்கிட்டுப் போவாரு. கொழும்பு மூதா வில கூட்டிக்கிட்டாச் சந்தோசம்’னாரு”

“இம்புட்டு வளந்தும் ஒலகம் தெரியாத பச்சைப் புள்ளையாட்டம் இருக்கிறியே? ஒன்ட சீரத்த கதையைக் கேட்டாச் சிரிப்பாத்தான் வருது’டி. ஒன் ஆத்தா சொன்னாப்பல ஒனக்கு மூளைதான் கெட்டுப்போச்சு’ங்கிறேன்”

“எனக்கொண்ணும் மூளை கெட்டுப்புடல்லே. நா அவரேக் கட்டிக்கிறப்போ, கடுதாசி போடறேன். கலியாணத்தண்ணு தப்பாம வந்துக்கோ’ங்கிறேன்”

“மாரியாத்தாக்கா, ஏது தங்கம்மானும் அவ பொண்ணு காவேரியும் கொஞ்ச நாளா மினுமினுத்துண்டு இருக்காங்க. எதிநாச்சும் ‘புதுச் சாமி’ கண்ணு வழுந்துட்டுதோ?”

“அதேயேண்டி பார்வதி கேக்கிறே? புதுச் சாமி கண்ணு இவவுல விழுவே. அவரு கண்ணுலதான் இவ வுழுந்தட்டா”

“அதாரு மாரியக்கா புதுச்சாமி?”

“ஆரோ மொதலாளிங்கட ஒரு மூத்த சாமின்னு”

“என்னது, சொல்லிப்பட்டு ஒன் பாட்டுக்கு ஏளனமாச் சிரிக்கிறே?”

“மொதலாளிங்கிற சாதியால நாம காலம் காலமா இம்பட்டு நரகத்துக்காளாலி யிருக்கோம்'ங்கறதைப் புரிந் துக்காம, அந்தச் சாதியானை நம்பி நடக்கிற நம்ப சாதிய நெனச்சா ஏளனமாச் சிரிக்காம, சந்தோசமாவாச் சிரிப்பா?”

“அது கெடக்க. இதெ காவேரிக்கிட்ட சொல்லிப் பாத்தீங்களா?”

“ஆமா நா அதெ எடுத்துச் சொல்லப்போக, அவ எனக்கே ஒபதேசம் பண்ண ஆரம்பிச்சுட்டா”

“கடேசியா எப்ப சொன்னே?”

“ஒரு மாசத்துக்கு மேலாவுது”

“ஆமா, ரண்டு நாளா காவேரியையும் அவ ஆத்தாவ யும் இந்தப் பக்கம் காங்கலயே”

“நானும் சத்தே கவனிச்சன். ரண்டு நாளா இந்தால காங்கலத்தான். ஒரு வேளை கண்டிக் கட்டுக்கலப் பிள்ளை யார் கோயில் மேட்டுக்குப் போயிருப்பாங்களோ?”

“நா நேற்று ராத்திரி அங்கிட்டாலதான் வந்தேன். ஏங்கண்ணில படலயே?”

“ஓ இப்பக்கான் எனக்கு நெனைப்பு வருகுது. கண்டி வாலிப் பக்கமா நேத்துச் சாயங்காலம் சுத்திக்கிட்டிருந்தா'ன்னு பெட்டி வெத்திலைக்கார பாப்பாத்திட குட்டிப் புள்ள சொல்லிச்சு”

“பாலம், தங்கம்மாளு, வவுத்துப் புள்ளக்காரி சுமந்துக் கிட்டு அலையுறபோல.”

“அப்போ எழுந்துக்கோ. அந்தால போயி அழைச்சுண்டு வந்து அவ சொசும் பாப்பம்.”

“சரி. எழுந்துக்கோ?”

“என்ன, நடை பறியமாட்டேங்குது?”

“தங்கம்மாவுக்கு மட்டுமா வலுத்துப் புள்ள? நானும் இப்பம் வ த்துப்புள்ளக் காரிதான்”

“என்ன ஓனக்கு அப்படி ஏதும் உண்டுமா?”

“ஆமா மூணு மாசமாவுது”

“டியே, சத்தே நில்லுடி!”

“என்னங்கிறே?”

“அந்தால வாலிக் குளத்தைப் பாருடி. ஈ மொச்சாப் பல ஆக்களுங்க குமிஞ்சுக்கிட்டிருக்கே?”

“ஆமா, மாரியக்கா. ஏடி அக்கம்மா?”

“என்னது, ‘நிடர்’ன்னு?”

“போலீஸ்காரங்கடி?”

“ஆ.....!”

“என்னங்கிறே!”

“அய்யோ ஆத்தாடி!”

“ஏன் அய்யோ’ங்கிறே?”

“மூணு பொணம் கெடக்கடியக்கா. அங்கிட்டுப் பாரம் மாத்தே”

ங் ..... ங்க் ..... ங்கய்யோ.....!”

“ஏம்மா ஏந் தங்கம்மாளு”

“ஏன்டியம்மா நீ வழுந்தே?”

“எங்க கண்ணு காவேரி...”

“சங்+மின்னு மாண்டியோடி?”

“வவுத்துக் கொழந்தையோட...”

“வாவியில ஏன் மடிஞ்சே?”

“ஒலகம் சமை கூட்ட...”

“ஒன் சமையை றக்கண்ணடியோ?”

“ஊரான் பசி போக்கி

“ஒன்னுயிரை மாச்சுண்டியே?”

“சூ சத்தம் போட்டுக் கத்தாதே. ஏய் இந்தா நீதி வான் வந்திருக்கிறார். இங்கே இருந்து ஒப்பாரி வச்ச அழக் கூடாது, தெரியுமா?”

“ஆ... பொலிஸ் அய்யாவங்களா? சாமி, சாமி இவ எங்க கூட இம்புட்டு நாளா இருந்தவ சாமி. அழுதிந்து நெஞ்சாற'ன்னாச்சும் வடுங்க சாமி”

“யேஸ். பி. ஸி. ‘கோல் தெம்’?”

“நீதிவான் தொரே என்னெங்கிறார் சாமி?”

“ஏய், மனிசி. இங்கே கிடக்கும் மூன்று பிணங்களையும் உன்னால் அடையாளம் காட்ட முடியுமா?”

“முடியுங்க சாமி”

“இந்தப் பிணம்?”

“முத்தம்மாளுங்க சாமி”

“இந்தப் பிரேதம்”

“முத்தம்மாட சின்னப் புள்ளயிங்க”

“அந்தப் பிணம்?”

“முத்தம்மாளு மூத்த பொண்ணு - காவேரியுங்க”

“முத்தம்மாளின் புருசன், எங்கே?”

“எப்பவோ செத்துப்பட்டாருங்க, சாமி”

“அவ கலியாணமே பண்ணலிங்க சாமி”

“காவேரி திருமணம் புரியவில்லை என்று உனக்கு நன்றாகத் தெரியுமா?”

“நல்லாத் தெரியுங்க, சாமி”

“நீ சொல்லுது முழுப் போய் காவேரி என்ற இந்தப் பெண் கலியாணம் செய்திருக்கிறாள். அவள் நான்கு, ஐந்து மாதக் கர்ப்பினி!”

“ஆ, அய்யய்யோ!”

“ஏன் அதிர்ந்துபோய் முழிக்கிறாய்? இந்தத் தாயும் பிள்ளைகளும் ஏன் தற்கொலை செய்துகொண்டார்கள் என்பதை உன்னால் கூறமுடியுமா?”

“ஓல்லிங்க சாமி. அவ தற்கொலை செஞ்சுக்கலை சாமி. சக்தியமாகச் சொல்றேங்க. எந்த மனுஷாளும் தற்கொலை பண்ணிக்கலை மாட்டாங்க சாமி”

“அப்போ, நீ எப்படிக் கருதுகிறாய்?”

“இந்த ஊரு ஒலகத்திலேயுள்ள பணக்கார சாதிங்க ஒண்ணைச் சேந்து ‘கொலை’ பண்ணிட்டாங்க சாமி. ஆமாங்க சாமி, அவங்கதான் கொலை செஞ்சுட்டாங்க சாமி. அவங்கதான் கொலைக்காரங்க. அந்தச் சாதியே வுட்டுட்டவங்களே சாமி?”

“சூ... இங்கே நீதவான் இருக்கிறார் சத்தம் போட்டுக் கத்தாதே, நிறுத்து!”

- 1976 கலைமகள்

அதிகாரத்துவம் கல்வித் தரத்தை ஒரே மட்டத்தில் அமைத்தபோதும், அதன் 'தரப்பள்ளி'களில் குல்லா மாட்டி, 'இனப் பாகுபாடு' வைத்து தமிழ் மாணவர் சிரங்களையே கொய்கின்ற 'தரப்படுத்தல்' வானை வீசிய போது, அது, தன் இனத்துக்கு விட்ட சவாலெனக் கருதி, இவன்போல் சக மாணவ உலகமே கெம்பியது.

★ பிறழ்வு

மேசை கொள்ளாமல் சிதறுண்டு கிடக்கிற புத்தகங்கள் - கொப்பிகள் - நோட்ஸ் தாள்களை... ஒழுங்குபண்ணி அழகாக வரிசைப்படுத்தவும் அவன் மனசு ஏவுகிறதில்லை - நேரமில்லை.

ஒரே கரிசனபோடு வாசிப்பு.

புத்தகம் விரித்தால், போல்ட்பென்' எடுத்தால் அததிலேயே ஆழ்ந்துவிடுகிற போக்கு.

'எலாம்' வைத்த மணிக்கூடு 'கிணீங்கிட்டால், புரைகிற தேகம் எப்பன் சிலும்பும். நிலை குலைந்து தலை நிமிர்த்தும்போது, மணிக்கூட்டை நுணுவின கண்கள் சாடையாக அறையை மேயும்.

சுருட்டி மூலைப்பாடத்தே கிடக்கிற பாய் கும்பகர்ணனை நினைவு படுத்தி வெருட்டும் - அசையான்.

அத்தோடு நேர சூசிப்படி அடுத்த கொப்பி - புத்தகம் எடுபடும் - விரிபடும்.

எரிகிற விளக்கு அணைகிற சாயல் மண்டி வருகிற இருளாக உணர்த்துகிறபோதுகான், "அம்மா லாம்புக்கு எண்ணெய் விட்டுக் கொளுத்தித் தாங்கோ" என்ற குரல் கீற லாசக் கமறி வரும்.

படிக்கவென்று குந்தினால் ஒரே இருக்கை, கதிரை புண்ணுவிட்டது. அதன் கவனிப்பும் இல்லை. பிரப்ப நார் பிய்ந்து சிலும்பலாகிக் குழி பாவிய நிலையிலும் குருவி இருந்து ஒரே வாசிப்பு - வைராக்கியத்தோடு.

'முழு விஸ்வாசத்தோடு தன்னைமாய்த்து என்னைப் படிப்பிக்கிற அம்மாவுக்கு - பெண் பிறவிகளுக்கு நான்தான் ஒரு ஆறுதல்'

எப்பவும் அவன் மனசில் ஒரு குடைவு.

மைந்தன் படிப்பில் மூழ்குகிற கோலத்தை, அவள் - தாயானவள், கதவை நீக்கிவிட்டு வயிறு குதற - நெஞ்சு புரைய, ஒரு தவிப்போடு கண்ணாணிப் பார்ப்பாள்.

அவளை மீறி எழும் பெருமூச்சு இதயத்துள் சுழித்து அடங்கும். சிலவேளை கொட்டாவிளையோடு கண்ணீர் சிதறும்.

அவள் இடையறாது சொல்லிக் கொள்வாள்:

"மூண்டு பெண் குஞ்சுக்க இது ஒரு ஆண் தவ்வல், அஞ்செழுத்தும் தேப்பன்தான். மேலைக்கு நல்லாப் படிச்சு ஒரு 'ஆளா' வத்திட்டு தெண்டா - இதை ஒரு 'ஆளாக்கி'ப் போட்டெண்டா, நிம்மதியாக் கண்முடியிடுவன்"

ஆதங்கம் அந்தரிப்பாக அவள் நெஞ்சள் குதிக்கும்.

எந்த நேரமும் - நெடுக நெடுக இப்படித்தான்.

'இந்தமுறை சுட்டாயம் 'கம்பசு'க்கு எடுபடுவன்' என்ற திட மனம் அவன் நெஞ்சில் வஜ்ஜிரம் பாய்ச்சியிருக்கிறது.

யாழ்நகர எல்லை தாண்டிய பற்றைக் கிராமவாசியாகியதால், கல்லூரி வேளை போக, மீதி காலம் பாடத்துக்கு ஒரு 'ரி வி யூ ஷன் மாஸ்டர்' என்று, இரு வீடு இவன் தஞ்சம்.

புருஷன் உலகச் சமை ஏற்க, இவன் குடும்பப் பாரம் ஏற்று, பெற்ற செல்வங்கள் மூலம் அதை இறக்கும் கற்பனையில் முகிழ்த்தாகவும் இல்லை. தானே மகவுகளின் எதிர்கால உயர்வுக்குப் 'பசனையாகிற இலட்சிய தாகம்.

புத்திரன் ஓ. எல். வகுப்புக்கு ஆளானபோது, அவன், யாழ்நகரை அண்டிய புருஷன் உறவின வீடுபுயாய்-புருஷன் தியாகத்தால் உயர்வான வீடு உதவும் என்ற திடத்தோடு-மைந்தனை 'சயன்ஸ்' வகுப்பில் சேர்க்க வேண்டி நின்ற போது.....

ஏற்றிய ஏணி உதைபட்டது.

"பையன் படிக்கமாட்டான்; வீணாக மினைக்கொடாதே"
உபதேசம் - கைவிரிப்பு.

அந்த வீட்டுப் புதல்வர்களை இவன் தன் மகவுகளாகப் போஷித்து ஆசித்து அவர்களை உய்வித்த பல சம்பவங்கள், இவன் மைந்தனை உதறியபோது அவன் நெஞ்சள் அக்கினியாக எரிந்தன.

'செய் நன்றி மறத்த பாதகர் - இரக்கம் இறந்த அரக்கர்-சயநலப் பேய்கள் - சுரண்டற் தட்டுவாணிகள். அவே பிள்ளையை என் பிள்ளைபோல் கருத, என் பிள்ளையைப் பிற பிள்ளையாக உதறிய சண்டாளர்'

உக்கிர மன அவச எரிவு ஏமாறிய இவன் இதயத்துள் குமுற, மதுரை எரித்த கண்ணகி சப்பிப்போடு திரும்பி வீடுறைந்தவள்.

மாதா மனப் புண் மைந்தன் இதயத்தில்

அவன் மனசுள் உறைந்த வெப்பிசாரம் புரட்சிகர உணர்வுகளாக வெளியேறி அவனை வைராக்கியப் படுத்திற்று.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள சினிமாப் 'போஸ்டர்'களை எள்ளி நகையாடுகிற மாதிரிப் படை எடுத்துக் கிடக்கிற 'அறிவுப் பாசறை'களான 'ரியூட்டரி'களில் மாணவ கணங்கள் நாட்பூராவும் தங்களை ஒப்புவித்து, கொக்குத் தவமியற்றும் ஆசிரிய மணிகளின் பணப்பசியைத் தீர்க்கும் 'அரிய சேவைக்' குள் இவனும் ஆளாகியபோது, இவன்படும் அவஸ்தை, இவனைவிட இவனைப் பெற்றவருக்கே பெருஞ் சுமையாயிற்று.

கல்லூரி விட்டு வந்த களை ஆற, நேரம் பத்தாது. விடிய மாட்டிய களிசான் கழற்ற மனம் வராது. இரண்டு பொத்தான்களைக் கழற்றிக் களிசானை இழக்கி அதுக்கு மட்டாகக் கால்களை மடக்கி இருந்து. நாலுவாய் கவளம் 'ஆவாவா' வென்று அந்தரமாகக் கவ்விலிட்டு, வாய் கை அலம்பிய பின் சயிக்கினை எடுப்பான் - குருவி ஓட்டம்.

"ஆமி நிப்பான் .. போறது வாறது கவனமடி 'யென மைந்தனை எச்சரிக்கும் பாவம், தாய் விரகதாபமாகத் தெரியும்.

அம்மா எச்சரிக்கையை மனசுள் தேக்கி, திறந்தவெளி வீதிகள் தவிர்ந்த, வசதியான ரூச்சொழுங்கைகளுக்குள்ளால் சயிக்கினை விட்டு. சங்கிலி மன்னன் சிலை தூண்டுறபோது, தறுதலைப் பேடிசுள், சங்கிலியன் சிலை வாள் ஒடித்த விறுத்தம் இவன் நெஞ்சைத் துருத்தும்.

முர்க்க ஏகாதிபத்தியப் போர்த்துக்கீசரை வீரட்டி ஓடவைத்த மாவீரத் தமிழன் - சங்கிலியன், தன் உருக்கு வாளை உறையிலிருந்து உருவி எடுத்து எகிறி நிற்கிற விறல்மிகு கம்பீர்யம், மனசுள் உருவகமாகி அவனை உணர்ச்சிப் பிழம்பனுக்கும்.

சங்கிலியன் தோப்புக் கழிந்து, ஆமிக்காறன் நிப்பானோ? என்ற கிலியோடு நல்லூர் ஊடாக வந்து, யாழ் நகர ரியூட்டரி'களில் கல்வித் தவம் செய்துவிட்டு இவன் வீடு திரும்ப மைம்மலாகிவிடும்.

அடிக்கொருதரம் ஏங்கி, படலைக்கும் தெருவுக்குமாக அலைந்து, வயிறு பதற அந்தரித்திருக்கிற மனக்கொதி, மைந்தனைக் கண்டபின் ஆறும்,

அவள் தன்னுள் வயிறு குதறப் பிரலாபித்துக் கொள்வாள்:

‘நாளொண்டுக்கு இருவது இருவத்சஞ்சு கட்டை சயிக்கி லடிச்சா அதினர் பிஞ்சுத் தேகம் என்னத்துக்கு ஆரும்?’

புத்திரனைப் போகவிட்டுப் பின் நின்று அவன் கோலம் பார்ப்பாள் - சோகப் பெருமிதமாக.

நாள்தோறும் இப்படித்தான்.

தன்னால் தன் மாதா படுகிற பாடு அவன் இதயத்தில் முள் ஏற்றும்.

தான் மட்டுமல்ல, தமிழ் மாணவ உலகே உத்தரீப்பீஸ் தலத்தில் மூழ்கிற அபாயம் அவன் கண்ணில் வலை விரிக்கும்.

அதிகாரத்துவம் கல்வித் தரத்தை ஒரே மட்டத்தில் அமைத்தபோது, அதன் ‘தரப் புள்ளி’களில் ‘சூல்லா’ மாட்டி ‘இனப் பாசுபாடு’ வைத்து தமிழ் மாணவர் சிரங்களையே கொய்கின்ற ‘தரப்படுத்தல்’ வானை வீசியபோது. அது, தன் இனத்துக்கு விட்ட சவாலெனக் கருதி, இவன்போல் சக மாணவ உலகமே கெம்பியது.

‘கல்வியில் இனபேதம் காட்டிக் ‘கள்ளத்தராக’ பிடிக்கிற ‘ஆசிபக்திய நீதிமான்’களின் ‘மேதை’த்தனத்துக்கு, நம் மீனம் பவியாவதா?’

மாணவர்களுக்கு - இளங்காளைகளுக்கு ஒரே முழி சாட்டம்.

இன மதங் கடந்த இடது கன்னையர் கூற்றையும் காதிற் போடாத ஸ்ரீமதியின் ‘தரப்படுத்தல்’ என்ற சுருக்கு தடத்தில் சிக்கிய மாணவ உலகத்துக்கு, செகிட்டு அலியன் மாட்டிய ‘மட்டுப்படுத்தல்’ தூக்குக் கயீருக விழுந்தபோது,

‘இந்த அதிகாரத்வ சவாலையும் எதிர்கொள்வதுதான்’ என்று இவன் மனங்கிளர்ந்தது.

‘ஓடனறிலெவலி’ல் ஒருதடவை குண்டடித்த பயப் பிராந்தி, ‘அட்வான்ஸ்லெவல்’ என்ற கொப்புக்குத் தாவிய பின்னும் இவன் நெஞ்சை உலுக்கிறது.

இவன் போக்கை அறிந்த சில சகபாடிகள் தம் அனுபவ முத்திரையை இவனிற் பதிக்க, ‘டே மச்சான் தெண்டிச்சுப் பார், இல்லாட்டிக் குதிரை ஓடிப்பார்’ என்று கூசாமல் பரீட்சித்ததையும் அல்லத் தட்டி, ‘இது அறிவு வளர்ச்சிக்கு அடாத செயல், குண்டடித்தாலும் குதிரை ஓட மாட்டேன்; என்று இவன் அரிச்சந்திரகாண்டம் வாசிப்பான்.

‘நீ அறிவுப் பசி கொண்ட ஆராய்ச்சி மேதையடா’ என்ற ‘கிண்டலையும் அவன் பொருட்டிடுத்துவதில்லை.

அடுக்கடுக்காக வருகிற அதிகார வில்லங்கங்கள் அவன் வைராக்கியத்தைக் குலைக்கிற வேளையில், ‘படிப்பமா, விடுவமா?’ என்று ஒரு கிளர்வு அவனைக் குடையும்.

‘படிப்பை நிப்பாட்டிப்போட்டு, ஏதேன் ஒரு வேலை வெட்டி - தோட்டந் துரவு செய்தால் என்ன?’ என்ற விரக தாபம், எப்பிடியும் கம்பகக்கு எடுபடுவன்’ என்ற அவன் திடசித்தத்தைப் பரீட்சிக்கும்.

ஆனால், அப்பா ஓயாமல் அறிவுறுத்துகிற கடிதங்கள் அவனை உசார் படுத்தும்.

அவர் எழுதுவார்:

‘என் மகனே, பிகாவுக்குப் பிழை செய்தாலும் மதாவுக்கு - சகோதரிகளுக்கு வஞ்சகம் செய்யக்கூடாது. நல்லாப் படிச்சு அவைக்கு ஆறுதலாக இரு’

சகல நினைவுகளையும் தேக்கி படிப்பில் மூழ்குவான்.

அறுந்து சிலம்பின பின்னற் கதிரையில் ‘பொறுக்க’க் குந்தி தேகம் குருவி நாரி கூன இருந்து படிக்கிற புத்தி

சேப் பார்க் ற நேரம், மாதா வயிறும் பயோதரங்ளும் தகிக்கும்.

‘ஆன வாகில தீன் ஊண் இல்லாம ரா நடுச்சாமமும் கண்ணுறங்காமப் படிச்சா, உந்தத் தேகம் என்னத்துக்குக் கூடும்!’ என்ற தவிப்போடு, முட்டை - பால் கோப்பி போட்டு ஆற்றி, மகன் பக்கம் வைக்கிறதில் இவள் தானுண் கிற திருப்தி காண்பாள்.

‘கோப்பி ஆறுது. குடிச்சப்போட்டு இருந்து படியன் தப்பி’ என்று கனிவாக அரட்டுவதில் வாஞ்சை. அம்மாவை மகிழ்விப்பதிலும் அவனுக்குக் குஷி.

நாரி நெரிட எழுந்து கோப்பி ‘ஜொக்’கை எடுத்து, அம்மா பார்க்க, முற்றத்தில் சாட்டுக்கு உலாவிக்கொண்டு அரை ‘ஜொக்’ குடித்த பின், “எனக்குப் போதுய்’மா நீங்க குடியுங்கோ” என்று கொடுப்பாள்.

“முழுக்கக் குடிச்சாத்தானே தேகத்தில் சுவறும்” என்று கடும் பாசத்தோடு சினப்பாள்.

“எனக்குப் போதுமணை” என்கிறவன் அறைச்சுள் போய் கதிரையில் குந்திவிடுவான்.

ஓவ்வொரு தினமும் - பொழுது விடிந்து உறையுமட்டும் இப்படியாக ஒரே அக்கப்பாடு.

‘இந்தக் கோசு ‘பாஸ்’ பண்ணி இது கம்பசுக்கு எடு பட்டுதெண்டா, ஒம்பது கிழமை வெள்ளி விரதம் அனுட்டிச்சு சந்திதியானுக்கு ‘மயில்க்காவடி’ எடுப்பிக்கிறது’.

ஒரு நேர்த்தியைத் தன்னுள் பிரகடனப் படுத்திய பின் அவள் மனசில் சாந்தி நிலவிறறு.

மாதாவின் தியாகம் - அப்பாவின் அறிவுரை - மைந்தன் வைராக்கியம் வீண் போகவில்லை.

அவன் உயர்தரப் பரீட்சை திறமைச் சித்தியாகியது.

‘அட்வான்ஸ் லெவல் றிசல்ட்’ போதுமான ‘மார்க்ஸ்’ சகிதம் வெளியான பிந்தான் தேக வலி, நாரி நோ, இடுப்

புக் கொதி, நெஞ்சுளைவு, மண்டைக் குத்து இவனுக்குத் தெரிந்தன.

'றிசல்ட்' தெரிந்த அடுத்த கணம் 'ஆத்துப்பறந்து' வந்து, சயிக்கிளை அப்படியே கிடத்திவிட்டு, அடுக்களைக்குள் பூர்ந்து, "அம்மா நான் 'பாஸ்' பண்ணிட்டேன் 'ம்மா'" என்ற மகளைக் கட்டிப்பிடித்து முத்திக்க எடுத்த மாதா கை அவனில் தாலமுன். அவன் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து அம்மாவின் பாதங்களை வருடிக் கொஞ்சி வெம்பிய முகம், அவன் அக்களிப்புக் கண்ணீரில் சிலிர்த்தது.

உரிய காலத்தில் 'கம்பஸ்' படிவம் வந்துவிட்டது.

முதற் படிவமே 'யூனிவர்சிட்டி'ப் பட்டம் பெற்றுவிட்டதாக ஒரு பெருமித உணர்வு அவன் மனக் கண்ணில் பூவிரித்தது.

ஆனால்.... ?

"மோட்ச லோகம்" என நினைத்து அதுக்காகத் தவங் கிடந்த அவனுக்கு அந்த மோட்சக் கதவு - பல்கலைக்கழகக் கபாடம் திறபடவில்லை.

அவனுக்கு அந்தப் 'பொசிப்பு' இல்லை.

தன்னைவிட - தன்னின மாணவரை விட, இன்னோர் இன மாணவர் எத்தனையோ 'மரர்க்ஸ்' குறைவாகப் பெற்றும் கம்பசுக்கு எடுபடுகிற அநியாயத்தை இனியும் அனுமதிக்க முடியாது - இந்த அறுவுச் சூன்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது - என்று இவனும் இவனொத்த மாணர்களும் சங்கமித்துக் கூட்டங் கூடிக் கொள்கிறபோது.

தரப்படுத்தலை மட்டுப்படுத்தி, மட்டுப் படுத்தலை விகிதப்படுத்தி, விகிதப்படுத்தலையும் பேரிடிவாக்கிப் அதிகார அமர்க்களம், சிங்க கர்ஜனையாக .. யானைப் பிறில்களாக மஞ்சள்ப் பூதங்களாக.

'தமிழ் மாணவர்கள் முக்கடலைத் தாண்டியும் முக்தி பெறவில்லை' என்கிற வெஞ்சினம் இவன் போல் இவன் தோழர்களையும் பிரளயப்படுத்திற்று.

கல்லூரிகள் - கலாசாலைகள் 'மந்தகதி'க்குப் புத்துணர்வு லுட்ட வெளிக்கிட்ட 'தொண்டர்'களான பணப் பூஜாரிகள் தயவு, ஒய்வு நேரப் பண்டித வித்தகர்கள் 'கற்பவை கற்ற பின் விற்க' வணிகர்களாக்கியதால், யாழ் நகர் ஏதலும் 'ரியூட்டரி'கள் நவீன மோஸ்தரில் வியாபித்துக் கொள்வதை அதிர்ஷ்டமாக்கிய பாக்கியசாலிகளாவதை இவையொத்த மாணவத் தோழர்கள் வெறுத்தனர்.

தங்கள் எதிர்காலம் முதலாளிய ஏமாற்றுபவர்களால் நர்பிகசையூட்டப்பட்ட சோக முடிவாகுவதை உணர்ந்த போது - மரத்துப்போன இவன் உணர்ச்சி கெந்தகித்துச் சீறியது.

நீர் குமிழ்த்து சிவந்து 'பளபள'க்கிற அவன் கண்களில் அம்மா தோற்றமே தரிசனமாகிறது.

'அம்மா, கலங்காதே, இந்தச் சுரண்டற் பேரினவாத'ச் சகுனியை எதிர்கொண்டு வெற்றிகொள்வேன்'

விறல் கொண்ட மனசுள் ஒரு சபதம்.

சாரை சாரையாக மூற்றம் சூழ்ந்த சக மாணவர் படை கண்ட இவன் தாய், 'மக்காள். இதைன்ன உங்கட கோலம்?' என விசனித்துத் தவிக்கிறதை, மைந்தன் சகித்துக்கொண்டு கேருங் குரலில் கூறுகின்றான்:

"இனியும் நாங்கள் உரிமையிழந்து நடைப்பிணமாகச் சீரழியக் கூடாது. நீதிக்காக அதிகார எதிர்ப்புடன் சமரிட, சகல சனங்களும் இணைகிறபடியால் நீதி - சமத்துவம் கிடைக்கும்'

தருமர்போல் ஒரு தவஞானியாகவிருந்த மகன் வாக்கில் சீறும் வேங்கைத்தனம்.

வயிறு துழாவ, மனம் தவிக்க, இதயம் பதற, சதிரம் திகைக்க அங்கலாய்க்கிற மாதாவுக்கு, அவன் தேறுதல் கூற வக்கின்றி விக்கிரமாக நிற்கிற கோலம், சக மாணவர் குழாத்தை நெகிழ்த்துவதாகவும் இல்லை.

‘அ மா எங்கட தாய்மாரும் உங்களைப் போலத்தான் தவிக்கினம் நாங்க இந்த அநியாயங்களை எதிர்த்து நீ திக் காசுப் போராடப் போறம்’

‘பொடியங்கள் சும்மா சினிமா வசனம் பேசுறார்கள்’ என்று தான். ‘நாய் வாலெண்டாலென்ன, பூனை சிங்காசனத்தில் இருந்தாலென்ன’ என்பவர்கள் நினைத்தார்கள்.

ஆனால்... ?

மறுநாள் அவனையொத்த கான்களை ஊரில் காணவில்லை!

‘ஐயோ, என்ர புள்ள ?’

ஓடி வந்து புத்திரனைப் பார்த்தான்.

அவன் முகங்குப்புறப் படுத்திருக்கிறான்.

இப்பதான் அவள் தொண்டைக்குள் பச்சைத்தண்ணி இறங்கியது - யோசனை இறங்கவில்லை.

ஒருநாள் நடு இரவு

கனரக ‘ஜீப்’ - கவசவாகன ‘டீரக்’ வண்டிகளின் உறுமல், தெருப்படலையடியில் அதிர்ந்து கேட்டது.

நாய்கள் சும்மாறு போட்டன.

அங்கலாய்த்து விழித்த அவள் கண்ணில்...

வீட்டுப் படலையை முண்டியடித்துக்கொண்டு ‘கடகட’ வென்று சரமாரியாக இறங்குகிற பச்சைக் காக்கிப் ‘பூட்ஸ்’ சரடுகள்.

சதிரம் கொடுக அவள் திணைத்துப்போய் விட்டாள்.

கோடை இடியேறு விழுந்தசாடை நெஞ்சு ‘திடுக்கிட’ எழுந்து, ‘அவுக்’கெடியெனக் கதவைத் திறந்தவள், பதகளித்தபடி ‘குசகுசு ப்பாகக் குரலடக்கிச் சொக்கிறாள்:

“தம்பி டேய் .. சத்தம்போடாமல் கெதியா எழும்பு .. ஆமியோ பொலிசோ வருமாப்போல கிடக்காத. பின்னாலானை வடலிக்க ஓடிப்போய் மறைஞ்சுநில ”

அங்கலாய்த்த அவள் பார்வையிலோ, தேடுதலிலோ, தடவலிலோ மைந்தன் அசுமாற்றம் காணவில்லை.

கருட்டி வைத்த பாய்தான் மூலைப் பாடத்தே தடக் குப்படுகிறது.

மனசிற குமைந்த கிலேசம் சாடையாக விடுபட - பத களிப்பு ஆற - நெஞ்சு நீவி ஒரு பெருமூச்சு.

'என்ற பின்னையச் சந்நிதியான் காப்பாத்திட்டான் - அம் மட்டும் போதும்'

மனம் தேறி, கொஞ்சம் தெம்பு வந்துகொண்டிருக்க ..

எதிர்ப் பக்கமாக எங்கிருந்தோ 'திடீர்' அதிர் வேட்டுக்கள்.

மண்டை கிலுங்கி விறைக்க .. கண்கள் கதிரீட்டு மின் வின.

'ஐயோ நான் என்ன செய்ய என்ற ஆண் குஞ்சு'

வான மண்டலங்கள் அதிர் குற மறு எதிர் வேட்டுக்கள்.

'ஆ ஐயோ நான் பெத்த செல்வமெடியோ...!'

நட்சத்திரங்கள் வெடித்துச் சிதறி பூமி தாவும்போது...

தொண்டை புடைக்கக் கதறிய அவள் குரல் அவளுள் அடங்கி... சடலமாக...

விடிகாலை காகங்கள் கரைகின்றபோது

பசுமாரும் கன்றுகளும் ரத்தச் சேற்றுள் விறைத்துப் போய்க் கிடக்கின்ற கோலம்...

வானத்தில் கழுகுகள் வட்டயிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன - தொடர்ச்சியாக நட்சத்திரங்கள் மின்னி வெடித்துச் சிதறி விழுகின்றன - சுதந்திரமாக...

- 1986 அமிர்தகங்கை

உவ அஞ்சாறு பெட்டையள அடுக்கடுக்காப் பெத்துப்போட்டா வாக்கும் அதுதான் 'வெப்பியா'ரத் தில பெருமையடிக்கிறு. அந்தக் காலத்திலேயே 'அஞ்ச பிள்ளைப் பெத்தா அரசனும் ஆண்டியாவா' னென்று இன்னும் மொருதன் பாடியிருக்கிறான். இந்தக் காலத்தில் எப்படியிருக்கும்.

சீத்துவக்கேடு

'சீவன் போக முன்னம் பிள்ளையன் வந்து தாயின்ர கண்ணில் முழிக்குங்களென்று நான் நம்பேல'

இவன்பாவி என்ன, எடுத்தாப்போல 'சகுனி'யாட்டம் சொல்லுள் -

'அது பாவம் மனிசி, பெத்ததுகளைக் கடைசியாப் பாத்திட்டுக் கண் மூடவெண்டு கொட்டுக்க சீவனை வைச்சுக் கொண்டு படுற பாட்டைக் கண் குடுத்துப் பாக்கக் கறும மாக் கிடக்கு'

கள்ளி, மனிசியில உருகுமாப் போல சும்மா சாட்டுக்கு மாய வித்தை காட்டுறாள் -

'அது சரி, தந்தி எப்ப குடுத்ததாக்கும்?'

‘வேளையோட குடுத்திருப்பினம் தானே?’

‘அக்காள், வாய் புளிக்குது, உந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை இஞ்சாலையும் ஒருக்கா அரக்கிவிடு’

ஓ, வருத்தம் பாக்கிற சாட்டா, ‘தாக்கற’ இருந்து வெத்திலையும் சப்பிக்கொண்டு வியளம் பறைய வந்திருக்கிறாளுகள் -

‘தந்தி குடுத்து ரண்டு நாளாப்போச்சு, இஞ்சால இன்னும் ஒரு மறுமொழியும் வரக்காணன், என்ன சங்கதி?’

‘வயிலசில பேசினாச் சுறுக்கில் கிடைக்குமல்லே’

‘தந்தி என்னெண்டு குடுத்துதுகளோ?’

‘ஆச்சிக்குக் கடுமை உடன புறப்பட்டு வாருங்கோ’ண்டு தான் அடிச்சவையாம்’

‘ஓ, பின்னையனிட்டயிருந்தும் மறு மொழி வரேல்ல யாமோ?’

இதேன் இவளவே இதுகளைக் கிண்டிக் கதைச்சு விசேண்டியத்தை ஊட்டுறளவையோ தெரியேல்ல -

‘இல்ல .. பாவம், தேப்பன் மனுசன் தந்தி குடுத்துப் போட்டுப் பெஞ்சாதிக்குப் பக்கத்திலயிருந்து ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கு’

வேண்டிப்போட்ட வெத்திலபாக்குச் சமையப் போகு தாக்கும் தேப்பனைத் தின்னியளாட்டம் மனிசனிலையும் பரிவு காட்டிக் கரிசனையாய் பறையிறுளவ -

‘தந்தியள் அந்தந்தத் தேசங்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துதோ ஆர் கண்டது?’

ஒருத்திக்கு ஒருத்தி கதையில் ‘கோக’ போகாளுகள் போலத் தெரியுது -

‘தெல்லிப்போமில கதைச்சாலென்ன?’

‘தங்கச்சிமாரே, உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேக்கிறன். உந்த வாயளை எப்பனுக்கு அடக்கிக்கொண்டு அலட்டாமல் சுயமாகிடவுங்கோ’

புண்ணியவதி, விடாதையன. உவளவேயின்ர 'குலு குலுப்பை'ய அப்பிடி அடக்கி வையன -

'வருத்தக்காற மனிசிக்கு ஏதும் பணிவிடை செய்ய வந்தனீங்களோ. உங்கட சலிப்புத் தீர்க்க வந்தனீங்களோ?'

நாச்சியார், நல்ல 'நறுவிசா'க் கேட்டுக் கிழிக்கிறார் அச்சா -

'டியே, பொறுங்கோடியாத்தை பிள்ளையளக் காணற ஏக்கத்தில மனிசி புழுவாத் துடிச்சுப் பதகளிக்குது. உங்கட 'விடுப்பு'க் கதையளால பொடியன் வர முந்தியே மனிசி போயிடும் எப்பன் மெல்லமாப் பறையுங்கோவன்'

இதேன் உவள் பாவி இதுக்க 'சமன்'படுத்தினுள்? என்ன சம்பந்தஞ் செய்ய வந்தவளே - ?

'முத்த பொடியன் எந்த நாட்டிலயாக்கும்?'

பங்க பார் பேந்தும் துவங்கியிட்டாளவ இவளவே சரக்குக் கண்ட இடத்தில பிள்ளை பெறுவானுகள் போலக் கிடக்கு -

'பொடியன் யேமனியில சுப்பல்ல வேலை செய்யுதாம்'

ராப்போலாப் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப் போட்டு, சுப்பல்ல வேலை செய்யிறது 'இங்கிஷ'யெண்டு மற்றவைக்கு நசுக்கினாமல் புட்டுக் காட்டுற டெட்டித்தனம், அப்புக்காத்து மாரை விட எங்கட ஊர்ப் பெண்டுகளுக்குத்தான் இருக்கு -

'நடுவிலான் எந்த நாட்டுல?'

'லண்டன் சீமையில் இஞ்சினியருக்குப் படிச்சுப்போட்டு 'அங்க ஏதோ பெரிய வேலையில் கொளுவியிட்டானும்'

'அப்ப இளையவன்?'

'படிச்சிட்டு வேலையளுக்கு எழுதடாவெண்டு எழுதிப் போட்டு .. களைச்சுப்போய் கடைசியா அந்தப் பொடியும் வெளிநாட்டுக்குப் போட்டானும்'

பெத்தவள் புண்ணியவதி ஆனா, இவளவைக்குப் பொருமை பிடிச்சிட்டாது. இவளவே ஒருக்காலும் உருப்ப டாளாவை -

‘எடிய புள்ள, வெத்திலத் தட்டத்துக்க நறப்பாக்கி ருந்தா ஒரு கடி புளவு தாண’

இவளவேக்குக் கதை கண்ட இடம் கைலாசம், அஞ்ச நிமிட்டில ஒரு சேனை வெத்தில சமைஞ்சுபோச்சு -

‘அது கிடக்க, மோளக்காறி எந்த நாட்டிலயாக்கும்?’

‘பொடிச்சி சிங்கப்பூரில்’

‘அது பெட்டையும் கலியாணம் முடிச்ச கையோட சிங்கப்பூருக்குப் போட்டுது’

‘ஓ பின்ன, கட்டின மாப்பிளை விடுறானே? கூட்டிக் கொண்டு போட்டான்’

‘பெட்டைக்கும் தந்தி குடுத்திருப்பினம் தானே?’

‘ஓ, குடுத்திட்டினம். ஆனா, பொடிச்சி பெறுமாதம் எக் கணம் பயணங் கிடணம் வைக்க ஏலுதோ?’

‘என்ன, இந்தச் சுறுக்காயோ?’

‘அது சில பெண்டுகளினர் தேகவாசி தொட்டால் போதும் உடன பத்தியிடும்’

‘தேகவாசியோ ஊர் வாசியோ ஆர் கண்டது?’

உதேன் ‘தக்கு’ வைச்சுப் பேசுறானுள்? ‘சொடுகு’ பொறுக்காட்டி உவளவேக்குப் ‘பொச்சம்’ அடங்காது -

‘பெட்டை எங்க இருந்தாலும் ஏதோ விக்கினமில்லா மல் சுவமாப் பெத்து, தாய் வேற புள்ள வேறயா வந்தாக்க காணும்’

‘இப்ப மோளக்காறிய நினைச்சுத்தான் மனிசி ஆகத் தவிச்சுத் துடிக்குது’

பெண்ணைப் பிறந்தவளுக்குத்தானே பெண்ணைப் பிறந்த பிள்ளையளினர் அருமை தெரியும். ஆணைப் பிறந்தவன் சேறு

கண்ட இடத்தில மிதிச்சு, தண்ணி கண்ட இடத்தில கழுவுற சாதி தானே? தந்தி கண்டதும் பொடிச்சியை அவன் பொடியல்லோ கூட்டிவந்து விட்டிருக்க வேணும் -

‘எப்படியோ பெத்தவளுக்குப் பொம்புளம் புள்ளயளில தானே கரிசனை இருக்கும்?’

‘ஓ, பின்ன என்ன... பெத்தவளுக்குப் பெட்டைக்குஞ்சுகளாலதானே ஆத்தி’

‘ஆயிரம் ஆம்புளையளிருந்தென்ன... வீட்டில ஒரு பொம்புளைக்கு ஈடாகும்? இப்ப அந்தப் பெட்டைக்குஞ்சு நீண்டால் பெத்தவளினர் ஆத்துயக்கொதி எப்பனாது தணியும்’

உவ அஞ்சாறு பெட்டையள அடுக்கடுக்காப் பெத்துப் போட்டாவாக்கும். அதுதான் ‘வெப்பியார்’த்தில பெருமையடிக்கிறு. அந்தக் காலத்திலேயே ‘அஞ்சு பிள்ளைப்பெத்தா அரசனும் ஆண்டியாவா’னெண்டு இன்னும் மொருதன் பாடியிருக்கிறான். இந்தக் காலத்தில எப்படியிருக்கும்? -

‘பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு ஆம்புளப் புள்ளையள் பிறதேசம் போட்டினம். பெத்தவள் விழுந்து கிடந்து தவிக்கேக்க தண்ணிச் சொட்டுக் குடுக்க வீட்டில பிள்ளையளில்ல’

‘ஆமோ, ஆரும் பொருள் பண்டந் தேடி வசதியாச் சேக்க விரும்புறது புழையோ? டியே, இந்த உலகத்தில பணத்துக்கு ஆசைப்படாதவே ஆர் இருக்கினம்?’

ராசாததி, விடாத புடியடி செப்பமான கேள்விதான் உளர் வாய்க்குச் சீனி போடவேணும். சரிதானே. பணத்துக்கு ஆசைப்படாதவே ஆர் இருக்கினம் -

‘பின்ன என்ன, இஞ்ச உழைச்சு நேர் சீராச் சீவிக்க ஏலுமெண்டால், தங்கமன பொடியலெல்லாம் சோனாவாரியாக அள்ளுப்பட்டுக்கொண்டு பிறந்த நாட்டைவிட்டு ஏன் புறதேசங்களுக்கு ஓடுதுகள்?’

பொறுப்பாய்த்தான் கேட்டிருக்கிறான். ‘வகை’ சொல்லவே முழிசிக் கொண்டிருக்கினம் -

‘அப்ப அது ஆற்ற சீத்துவக்கேடு?’

எங்க, இதுக்கு மறுமொழி சொல்லுங்கோ பாப்பம்?
ஓ... உது ஆற்ற சீத்துவப்புழை!—

‘உதுகளைப் பற்றிப் பறையாமல் மூடி மறைக்கக்கொண்டு
அமசடக்கமா இருக்கிறதால தான் நெடுகலும் இந்தச் சில்
லெடுப்பு’

‘இப்ப பாக்கிறியள்தானே... பத்து மாசம் சமந்து
நொந்து பெத்து வளத்துச் சீராட்டித் தாலாட்டி ஆளாச்
கியவள் படுக்கையில் விழுந்திட்டாள் பெத்த பிள்ளையள்
தாயினர் ஆவத்துச் சம்பத்துக்கு உதவ அருகில இல்ல. இது
வும் ஒரு சீனியமே?’

‘இது ஆற்ற சீத்துவக்கேடு?’

‘நீ என்ன சொல்லாய் பிள்ளையளிற்ற சீத்துவக்கேடே!’

‘ஏன் அது பாவங்களில பழி போடுவான்?’

‘பின்ன, நொந்ததுகளினர் பிழையே?’

‘ஏன், அவேயப் பெத்து வளத்து ஆளாக்கி விட்ட படி
யாலோ?’

‘அப்ப ஆற்ற குற்றம்?’

‘எல்லாம் உடையான் மூப்பு. அதுதான் சங்கதி’

‘இது போலத்தான் எக்கணம் புறந்த நாட்டுக்கு ஆவத்
துச் சம்பத்து வந்தாலும், ஆபத்துக்கு தவ ஆமான ஆக்களி
ருக்காயினம்’

‘சரியாச் சொல்லிப் போட்டாய். இப்ப பெத்த தாய்க்கு
நடக்கிறதுதான் நானைக்குப் புறந்த நாட்டுக்கும் கட்டாயம்
நடக்கும்’

உண்ணாண, நீதான் தீர்க்க தரிசியாட்டம் சரியாய்ச்
சொல்லாய். ஆனா, ஆரும் கேட்பாரில்லை -

‘நாச்சிமாரே, நீங்கள் வருத்தக்காற மனிசியைப் பாக்க
வந்தனீங்களோ, உடையார் மணியகாறனைப்பற்றிப் பறைய
வந்தனீங்களோ?’

‘பாத்தியளே உள்ளதைச் சொன்னால் உங்களுக்கு உடம் பெல்லாம் நோகுது நோணுக்கள், நோகாமல் பிள்ளைப் பெறப் பாக்கிறியளே?’

சீதேவி, கரிநாக்கிச்சியாட்டம் வாய் துறந்து அச்சாக் கேள்வி கேட்டிருக்கிறாள். கலகம் வந்தால்தானே நாயம் புறக்கும்-

ஃ

ஃ

ஃ

‘ஆச்சி என்னைத் தெரியுதே?’

‘ம் ...?’

மனிசி பிள்ளையனைக் கண்ணில முழிக்கத் தவிக்குது இதுக்குள்ள பாக்க வாறவே அலட்டி அரியண்டப்படுத்துகினம் -

‘இஞ்ச பாருங்கோ எங்களைத் தெரியுதோண’

‘ம் கூ ...’

‘நான் உங்கட மூத்த மோளோட ஒண்டாப் படிச்சிட்டு இடையில விட்டுட்டுத் தோட்டஞ் செய்து போட்டு வெளி நாட்டுக்குப் போய் வந்தனன். இப்ப ‘லொறி’ எடுத்து ஒரு றன் .. மோன் வெளிநாட்டிலயிருந்து அனுப்பின ‘பார்சல்’ களை ஒரு நாள் லொறியில கொண்டு வந்து தந்தன் நினை விருக்கே?’

‘ஓ...’

இவர் பொருள் பண்ட ஆசைய மூட்டுறார். மனிசி பிள்ளைப் பாசத்தில் கிடந்து தவண்டையடிக்குது -

‘இவவை ஆரெண்டு பாக்கிறியளாக்கும் இவ என்ர அவ வின்ர தங்கைக்காறி உங்கட மோளோட ஒண்டாப் படிச் சவ அதுதான் உங்களைப் பாக்க வந்தவ’

‘ஆ .....

இவருக்கு என்ன எடுப்பு? பொஞ்சாதிய விட்டிட்டு அவவின்ர தங்கச்சிக்காறிய ஏன் கூட்டித் திரிவான்? உவனை ஏன் குறை சொல்லுவான் உவவுக்கு என்ன அரிப்பு -?

‘ஆச்சி இஞ்ச ஒருக்கா பாரணை’

‘அங் ?’

எப்படியெண்டாலும் பொம்புளப் புள்ள வாய் துறந்தால் கிளி பேசுற மாதிரிக் கனிவு, மனிசி பொடிச்சிய ஆவலோட பாக்குது -

‘ஆச்சிக்கு என்ன செய்யுது?’

‘ம்.....’

‘சுடுதண்ணிப் போத்தலுக்க ‘நெஸ்டமோஸ்ட்’ கரைச்சுக்கொண்டு வந்தான்... எப்பன் குடிக்கிறீங்களே?’

‘ம்... ம் கூ’

‘அப்ப ஆச்சிக்கு என்ன வேணும்?’

‘ம்... புள்...’

புள்ளையளக் கண்ணில முழிக்க வேணுமெண்டு மனிசி அவலோட வாய்க்குள்ள அருக்கூட்டிச் சொல்லுதெண்டு தெரிஞ்சும், இவே அதைக் கவனிக்கிற நிலையில் இல்ல -

‘ஆச்சி, இஞ்ச பாத்தியளே உங்கட மோளினர் கலியாணப் போட்டோவை...’

‘அங்..... இஞ்.....’

சந்தோஷத்தில் ‘சடா’ரெண்டு விரிஞ்ச ஆச்சியினர் முகம், பிறகு சுருங்குது... கண் கலங்குது... கண்ணீர் பொசிஞ்சு கடைக்கண்ணூல வழியுது வந்தவேக்கு ஏன் உந்த விசுப்புளுத்திக் கதையள் - ?

‘மக்கள் வருவின்ம், கண் கலங்காதையண. பங்க பாண மக்கள் அனுப்பின கார், ரேடியோ, ரெலிவிஷன், சீலை, சூட்கேஸ்... எல்லாம் ஆச்சிக்குத்தானே?’

உதுகளை என்ன சைத்துக்கு? ‘ஆபத்துக்குதவாப் பிள்ளை அரும்பசிக்குதவா அன்ன’ மெண்டு இன்னும் மொரு ஊரவன் பாடின கணக்கா, மனிசிக்கு இப்ப பிள்ளையளல்லோ

தேவை. அதுக்கு ஏதும் அடுக்குப் பண்ணாமல், உப்பிடி விண்ணாணங் கொத்தினு, அதின்ற ஆத்துமகீகொதி தணியுமே - ?

‘ஆச்சி, என்னென்ன விதங்களில் சாமான்கள் அனுப்பியிருக்கினமெண்டு பாத்தியளே? எல்லாம் ஆச்சிக்குத் தானே?’

‘மக்காள், கவ்வைக்குதவாததுகளைக் காட்டி என்ற அவவின்ற சீவனை மாய்க்காதையுங்கோ? அவ உதுகளை எப்பவோ ஆண்டனுபவிச்சவ அவவில உருக்கமெண்டா அவவைக் காப்பாத்த விரும்பினு அவவின்ற விசுப்பத்தை நிறைவேத்த ஏதும் தேவையான அலுவல் பாருங்கோ, உங்களால ஏலாட்டி அவவுக்குத் தேவையில்லாத பண்டங்களைக் காட்டி அலட்டாமக் கிடவுங்கோ...’

மனுசன் மனம் பொறுக்காமல் இப்பதான் வாய் திறந்துது. உவேயின்ற ‘பவுச’களை அப்பு செம்மையாகப் புட்டுக் காட்டிப்போட்டார். இப்பதான் அவேக்குச் சங்கதி ஓடி வெளிக்குது -

‘தந்தி... தந்தி !’

‘விடியப்புறம் காகம் கத்தேகாயே, ‘இண்டைக்குப் பிள்ளையள் வரு’மெண்டு நான் சொல்ல, நீங்கள் காதில விழுத்தேல இப்ப பாத்தியளே நான் வாயோச்சமாய்ச் சொன்ன மாதிரித் தந்தி வந்திருக்கு’

‘என்ன புள்ளயள் வருகுதெண்டு தந்தி வந்திட்டுதே?’

‘அ... ஆச்சி... தந்தி வந்திருக்கண...’

‘ம்...’

புறப்பட்டு வாறமெண்டு பிள்ளையள் மறுமொழி வரக் காட்டியிருக்குதுவாக்கும்’

‘அங்... ம்... ம்...’

ஆச்சி அந்கரப்படுற பரகவிக்கிறு; முகந் திரும்பிக் கண் முழிக்கிறு; தந்திக் கடுதாசியில தான் கண் விழுகுது -

‘தந்தியப் புரியனிட்டக் குடுங்கோ. மனிசன் பாத்துச் சொன்னால்தான் அவவுக்கு எப்பன் ‘ஆத்தி’யாயிருக்கும்’

பெத்த வயிறு பூரிக்க ஆச்சி புருசனையே உத்துப் பாக்கிறா. இனி ஆச்சிக்கு என்ன குறை? பிள்ளையள் வரப் போகுதுகள் .. வருத்தம் பறக்கும் -

‘மோன, எனக்கு கை காலெல்லாம் நடுங்குது. கறுக்கா உடைச்சுப் பாத்துச் சொல்லுங்கோ’

ஆச்சி பாயில கிடந்தபடி. அப்பு அம்பலோதிப்பட்டுக் கொண்டு முத்தத்தில நிண்ட மலியம்.. பதகளிச்சுக் கொண்டு தந்தி உடைக்கிற பொடியன்ர வாயையே அணில் ஏறவிட்ட நாயாட்டம் ஆக்கள் பாக்கினம். பொடியனுக்கு இங்கிலீசு வாசிக்கத் தெரியாதாக்கும் வேற ஒரு களிசான் காறப் பொடியனிட்டக் குடுக்கிறான் -

‘தம்பி தந்தி என்னவாம்?’

தந்தி வாசிச்ச பொடியன் மலாரீட்டு விறைச்சாப்போல சலிச்சுக் கொண்டுபோய் களிசானோட நிலத்தில் குந்தியிட்டான். அப்புவினர் நெஞ்சு ஓணை குஞ்சாட்டம் பதறுது... மூகத்தில் துக்குறி படருது ஆமை மூசற மாதிரி விலா ஏவப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஆகாசத்தைப் பாக்கிறார். விலாச் சீப்பு ஏவி இறங்குது. கை எடுத்துக் கூப்பிப் பரத வீக்கிறார் -

கதிர்காமம் - செல்வச்சந்நிதி கோயில்களுக்கு ‘நேத்தி’ வைக்கிறார் போலத் தெரியுது -

பெண் புரககள், குஞ்சு குருமன்கள் ஓடி ஆடி அந்தரப் படுதுகள்.

‘மோன தந்தி என்ன சொல்லுது?’

பொடியன் கூட்டத்தில நிக்கிற பெண்டுகளைப்பாத்து அழுமாப்போல சொல்லுன்:-

‘ஆச்சிக்குப் பொசிப்பில்லை பிள்ளையள் பாவங்கள், அது கள் என்ன செய்யும்? திரும்பி வர ஏலாமல் கிடந்து அந்தரப்படுகதுகள் - ?’

‘அம்ங்... அம்நக்... ம் அம்ங்கோ’

‘ஆ ஆச்சி, அய்யோ அது பாவத்தின்ர பெத்த வயிறு பதறுதே விலா எலும்புகள் குடைஞ்சு விரியுதே... கண் முழி பிரளுதே..’

‘ஆ மூச்சுத் திணறுதே சேடம் இழுக்குதனே!’

‘தப்பியவ, உதில ஒடிப்போய் பரியாரி கப்புறுமணியத்தை ஒருக்காக் கூட்டியாருங்கோ’

‘கொம்புங் கல்லும் உரைச்சுக் குடுத்தால் சேடம் நின்டாலும் நிற்கும் சுறுக்காப் போங்கோ’

‘ஆ... கண் மேல செருகுதுதடி அய்யோ எங்கட ஆச்சி எணைய..!’

‘ஆ கொள்ளையுல போவாரே, என்னுமடி விடுப்புப் பாக்கிறியள் இஞ்சால விடுங்கோடி கண் பொத்துங்கோடி’

‘அ... அங்... அங்க்... அய்யோ என்ற ராசாத்தி... எல்லாரையும் தவிக்க வைச்சு, என்னையும் தனிய விட்டுப் போறயோண... என் பத்தினியே... நீயில்லாமல் நான் ஒரு கணமும் கரியேனணை என்னையும் உன்னோட கூட்டிக் கொண்டு போண ராசாத்தி...’

மனிசன் பொஞ்சாதியின்ர கால்மாட்டில நெடுஞ்சாணையா அடியுண்டு விழுந்து கிடந்து சுதறி அழுகுது அதின்ர கோலத்தைப் பாக்கப் பெரிய கறுமமாக் கிடக்கு எக்கணம் மனிசியோட மனுசனும் போய்டும்போல தெரியுது. இப்பவே மனிசன்ர அரைவாசி வாணல் போட்டுது -

‘யே... மனிசன் எக்கணம் சாகப் போகுது. அது பாவத்தைக் கைத்தாவாத் தூக்கி முத்தத்துக்குக் கொண்டு வாருங்கோ’

ஆ... அப்பு னேய் உலகத்தில ஆரண சாகிதீறல்ல ?
கொஞ்சம் ஆறியிரணயப்பு...'

'அப்பு னேய்... அப்பு '

'ஆருமத்த பாவியப் போல் - அப்பு இப்ப
அந்தரிச்சுப் போணியோண...'

'தேசம் விட்டுப் போன மக்கள் - ஆச்சியிள்ர
ஆசைமுகம் பாக்கவில்லே...'

'ஆச்சியுள்ர செல்வங்கள் - கடைசி மட்டும்
ஆவலோடு பாத்திருந்தாய்...'

'தேகம் பதறியல்லோ - ஆச்சியுந்தன்
ஆவி பிரிஞ்சதணே...'

'பெத்ததுகளைப் பிரிச்சு - பெரும்பவுசாய்
பிறதேசம் போகவைச்ச'

'மெத்தப் படிச்சவயள் - ஆகொடிய
மோசஞ்செய்து போட்டினமே'

ஃ

ஃ

ஃ

'னேய் அப்பு. ஆச்சியிள்ர அந்திரட்டியும் முடிஞ்சிட்ட
டுது, ஒண்டும் தின்னாமல் குடியாமலிருந்தாப் போல போனவ
வரப் போறுவே? இந்த உலகத்தில பிறக்கிறனே எடப்டியும்
ஒரு நாள் இறக்கிறதுதானே? அவ சாகேக்க பெத்த பிள்ளை
யள் இல்லையெண்டு நாங்கள் என்னத்தால குறைய விட்ட
னார்கள் அவிள்ர கருமத்தையும் வடிவா ஒப்பேத்தி எல்
லாம் நீரோசையா முடிச்சனங்கள் தானே? நாலுபேர் குறை
சொல்லாமல் சகலதுஞ் செய்தும் நாங்கள் பிறத்தியெண்டு
தானே தண்ணி வென்னி குடிக்கவும் 'ஒஞ்சிச்ச' வயிறெக்கிக்
கொண்டிருக்கிறியள்?'

அகத்தி ஆயிரங்காய் காய்ச்சாலும் பிறத்தியே பிறத்தி
தானே? உவே எப்பிடி. நாக்கு எனைச்சாலும் மனிசியிள்ர
செத்த வீட்டுச் சிலவு மனிசன் மனிசியிள்ர சொததுப் பத்

தில தானே நடந்தது? வழித் தேங்காயத் தெருப் பிள்ளையாருக்கு அடிச்ச கணக்கா இருக்கு, உவேயிர்ர கதை காரியம் -

‘அப்புணைய், உப்பிடியே கிடந்து எங்கள் மனவருத்தப் படுத்தாமல் எழும்பி வந்து ஒரு அவிழ் சோத்துப் பருக்கையெண்டாலும் தின்னண’

‘மோன, உங்களைக் கும்புட்டன் என்னை இப்ப தொந்தரவு செய்யாதையுங்கோ, மேலேக்குப் பாப்பம்’

‘உப்பிடித்தான் நெடுகலும் சொல்லுறியள். நீங்க உப்பிடி அன்னத்தண்ணியில்லாமலிருந்து அமுநதேக்க, உங்கட பிள்ளையள் வந்து பாத்தால் ஆரைப் பழி சொல்லுங்கள்-எங்ளைத்தானே?’

பெத்த தாய்க்கில்லாத பிள்ளையள், தேப்னைத் தலையியதூக்கி வைக்கப் போகுதுகளே? தாயைத்தின்னியள் இனிமேல் தேப்பனைத் தின்னியளா அந்தரிக்கட்டன் -

‘அப்பு, எழும்பி வந்து ஒரு கவளமெண்டாலும் தின்னண’

‘மக்காள், இப்ப நீங்கள் போய் தின்னுங்கோ. வேணுமெண்டால் நான் பிறகு பொறுத்துத் தின்றன்’

அப்புவிர்ர அமுங்குப்பிடி, அவற்ற வயித்துக் கொதியால இளகிப்போச்சு, அதை இவளவ - இவனவே கவனிச்சுப் போட்டானவ -

‘அப்பிடியெண்டா நீங்கள் சாப்பிடுமட்டும் இண்டயது வக்கம்நாங்களும் பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடக்கப் போறம்’

‘மோன, எனக்காக ஏன் பிள்ளையளைப் பட்டினி போடுவான்?’

‘நீங்கள் சாப்பிடாட்டி அதுகளும் தின்னாதுகளாம்’

அப்பு கடுவலாக யோசிக்கிறார்: பெருமுச்சு விடுறார். அலேகுசாலாகப் பாக்கினம் -

‘அப்படியே... ம்... பின்ன எப்பன் பருக்கையத் தா
மோன்’

ஃ

ஃ

ஃ

‘ணைய அப்பு. பங்க பாரண, உங்கட மக்கள் நாலு
பேரும் ‘ஒக்கம்’ காரால றங்கி வருகினம்’

‘ஆ நான் பெத்த என் மக்காள் ’

‘அய்யோ எங்கட அப்பு எங்களைப் பெத்த தெய்வத்
தின்ற கண்ணில முழிக்காமல் விட்ட கறுமகாறறணே...’

அப்புவின்ற தேகம் உசும்பேல அவற்ற வாணல் போட்
டுது. அழ ஏலாமல் தவிக்கிறார். பிள்ளையனைக் கட்டிப் பிடிச்ச
படியே கிடக்கிறார். மோன் பெட்டை தூண்டு, கவரோட
தலை தலை யெண்டடிச்சு மோதுது. அயலட்டைச் சலங்கள்
ஓடி வருகினம் பெண்டுகள் கூவாகுளங்கரையெண்டு விழுந்
தடிச்சு ஆத்துப்பறந்து ஓடி வருகுதுகள் -

‘ஆ... செல்வங்களே வந்து சேந்திட்டியளே ?’

‘பாசமும் பாக்கவல்லோ - ஆச்சியவ
தேசமெல்லாம் தூது விட்டா’

‘ஆவி பிரியுமட்டும் செல்வங்களை
ஆவலோடு பாத்திருந்தா...’

பெண்டுகள் மாரடிச்சு அழுகிற விறுத்தத்தைப் பாத்
தால், ஆச்சி இப்பதான் மோசம் போனவ போலத்
தோணுது -

‘நாச்சியாரவே ஒப்பாரி வைச்ச அழுதது காணும்.
இனி எப்பன் ஒஞ்சிருங்கோ. வந்த பிள்ளையன அந்தரிச்சத்
துடிக்குதுகள் அதுகளை எப்பனுக்கு ஆசறுதியா இருக்க
விடுங்கோ’

ஆச்சியினர் செத்தவிட்டுக் கருமங்களை முடிக்க ஓடியாடி
அலுவல் பாத்த பெடி பெட்டையள் சொன்னோடன, பெண்

டுகள் ஒப்புச் சொல்லி அழுகிறதை நிப்பாட்டியிட்டினம். வந்து நிண்ட அயலட்டைச் சனங்கள் 'எங்களுக் கேள் இந்த வில்லங்க' மெண்டு நினைச்சு, அந்தடியலா அவருக்கவர வில்ல கிப் போறதை, அப்பு தவிச்ச முகத்தோட பாக்கிரார். கொஞ்ச நேரத்தால பிள்ளையன் தேப்பனோட ஏதோ 'குச குச'த்துப் பறையேக்க, கருமாதிகள் செய்த அந்தப் பெட்டை பொடியளுக்கு விசேண்டியமாக் கிடக்கு -

'பெத்த தாயினர் கண்ணிலும் முழிக்காமலிருந்து போட்டு, இப்ப சொத்துப் பத்துகளை... பங்கு போட வல்லே வந்திருக்கினம்'

அடிச்சாப் போல இது பிள்ளையனின்ர காதின விழுந்துது -

'உதென்ன உங்கட எடுப்பான கதையன்? எங்கட அப்பு ஆச்சியினர் சொத்துக்கள நாங்கள் பங்கு போடுவம் வீடு வம். நீங்கள் புறத்தியார், அதுகளில தலையிட்டூக் கதைக்க உங்களுக்கு என்ன 'உரிமை' இருக்கு?'

'அ அப்படியும் ஆணவமோ? மனிசி சாகுமட்டும் நாங்கள் பாத்து மேச்சவிட, எங்கேயோ கிடந்துபோட்டு 'உரிமை' கொண்டாட வெளிக்கிட்டிட்டியளே? மரியாதையா இப்பவே வெளிக்கிடுங்கோ இல்லாட்டி, இதில எக்கணம் 'மேடர்' தான் நடக்கும். ஓ சொல்லிப்போட்டன்'

தேப்பனும் பிள்ளையனும் மலாரடிச்சு விறைச்சப்போய் நிக்ருதுகள். அதுகளின்ர கையும் ஒடுதில்லை; காலும் ஒடு தில்லை. அதுகளுக்கு இவங்கட 'பிளான்' ஒண்டுமாப் பிடிப டேல்ல. என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் தாயத்தின் னிப் பிள்ளையன் தேப்பனைக் கட்டிப் பிடிச்சக்கொண்டு விம் முதுகள். இவங்கள் அமெரிக்கக் காண்டா முறுகமாட்டம் தேப்பனையும் பிள்ளையனையும் வெருட்டுமாப்போல முறைச் சுப் பாக்கிராங்கள் -

'உதவி செய்தால் உரிமை கொண்டாட வேணுமெண்டு எந்தச் சட்டத்தில இருக்கு?'

பின்னையள் ஒரு சாவாய்க் கேக்கினம். சங்கதி வில்லங்
கத்தில வரும்போல கிடக்கு பறப்பார் உந்தப் புடியை
விடாங்கள் போலத் தெரியுது -

உதவி செய்யிறதே 'உரிமை' கொண்டாடத்தான்.
இதுதான் இப்பத்தையச் சட்டம்'

தேப்பனும் மக்களும் ஓடி முழிக்கினம், பிறத்தியாருக்கு
இந்த நீரேதகம் ஆரால வந்தது. எப்படி வந்தது?

தேப்பனும் கோடேறி வழக்காடுற நிலையில் இல்லை. பின்
னையள் பிறதேசம் போய்விடுவினம். இது ஆற்ற சீத்துவக்
கேடு?

இன்னும் தான் ஒருவருக்கும் சங்கதி புடிபடேல்ல -

இது உடையான்ர சீத்துவக்கேடெண்ட சங்கதி இன்
னும்தான் சனங்களுக்கு விளங்கேல்ல -

- 1982 மல்லிகை

“ஓ ‘களவெடுத்தா கொம்பியத்தில சொல்ல வேணு’ மெண்டு சுவாமி சொல்லித் தந்தவர். நான் இன்னும் பாவம் செய்யேல. பாவம் செய்யாட்டி கொம்பியாரீக்க ஏலாது. அது தான், ‘களவெடுத்தன’னெண்டு ‘பொய் சொன்னான்’”

★ ஒரு வழி

“புஸ்பம், இப்ப ஏன் கோயில்ல மணியடிக்குதெண்டு எங்க சொல்லண பாப்பம்?”

“செவஞ் சொல்றதுக்குத்தானண. பேந்தென்ன?”

“ம் கூ... இல்ல”

“ம்... பிராத்தினைக்கு”

“இல்லயண, இல்ல...”

“அப்ப நீ சொல்லண புள்ள பாப்பம்?”

“அப்பியெண்டா, நீ ஆத்தாப்பி?”

“நான் ஆத்தாப்பிதான். எங்க, நீ சொல்லண?”

“ஆ... ஒத்துக்கொண்டிட்டா ஒத்துக்கொண்டிட்டா”

“ஆத்தே இவவுக்கும் தெரியாது...”

“ங்க... ங்க...”

“தெரிஞ்சா எங்க சொல்லணை?”

“சொல்லட்டோ?”

“சொல்லன்”

“சொல்லிப்போடுவன்”

“சரி சொல்லுமன்”

“நானைக்குப் பெருநான். எங்களுக்கு முதச் சப்பிரசாதம். அதுக்காவத்தான் இப்ப கொம்பிசததுக்கு மணி அடிக்கினம்”

“எடியே, உண்ணணையடி ஜோதி இது என்ர மனதுக்க இம்மட்டு நேரமாக் கிடந்தது. சொல்றதுக்கு அப்ப வாய்க்க வரேலையடி”

“சரி, கொம்பிசம் பண்ணுற பாடம் மனதுக்க கிடந்தா அவுக்கெண்டு சொல்லணை பாப்பம்?”

“சநுலேசுரன் கற்பனை பத்து. திருச்சபையின் கட்டளை ஆறு”

“ஏழாங் கற்பனை என்ன?”

“களவு செய்யாதிருப்பாயாக”

“நாலாங் கற்பனை?”

“பிதாவையும் மாதாவையும் சங்கித்திருப்பாயாக”

“நீ என்ன பாவஞ்செய்தனியெண்டு ஞாபகமிருக்கோ?”

“ம்..... ம்.....”

“என்றி இது? ஊமாண்டியாட்டம் ‘உம்’மெண்டு மூழு சிறுய்?”

“ம்... களவெடுத்தனன்!”

“அய்யோ, எக்கணம் நரகத்துக்குத்தான் போவாயண புள்ள”

“களவெடுத்தாத்தானே?”

“அப்ப, நீ இப்ப களவெடுத்ததெண்டு சொன்னாய்?”

“ஓ... ‘களவெடுத்தா கொம்பியத்தில சொல்லவேணு’ மெண்டு சுவாமி சொல்லிக் தந்தவர். நான் இன்னும் பாவம் செய்யேல. பாவம் செய்யாட்டி கொம்பியாரிக்க ஏலாது. அதுதான் ‘களவெடுத்தன’னெண்டு ‘பொய்’ சொன்னான்”

“அய்யோண, பொய் சொன்ன அதுவும் சாவான பாவமல்லோ?”

“அப்பியெண்டாத்தானே ‘பாவம் செய்தன’னெண்டு, அதைக் கொம்பியத்தில சொல்லலாம்?”

“எடிய ஓமடி. கொம்பியத்துக்குப் போறதெண்டா பாவம் செய்யத்தான்ரி வேணும்”

“சுவாமி கோவிச்சால் ?”

“எண ஆத்தே. இவவுக்குத் தெரியாதாக்கும். சுவாமி ஒருக்காலும் கோவிக்கமாட்டார்’ அவர் ‘இந்தப் பெரிய’ பட்டுத்தாடி வச்ச நல்ல அச்சாச் சுவாமி. அப்ப ஏன் கோவிக்கிறார்?”

“கோவிச்சால்...?”

“இவவுக்கு ஒண்டும் தெரியாது . ம்... ம்... சுவாமி ஆசீர்வாதம் தருவார்... இனிப்புத் தருவார்...?”

ஃ

ஃ

ஃ

“எண ஜோதிப்புள்ள, நாளைக்கு நீ புதுச்சட்டை போட்டருவியோண?”

“ஓம் போட்டருவன்”

“அப்ப, நீ?”

“ஓ, நானும் போடுவன்”

“என்னெண்டெண போட்டருவீர்?”

“ஏன்?”

“உங்கட பப்பா கொழும்பில. அப்ப, உனக்கு ஆரண புள்ள சட்டை வேண்டித் தாறது?”

“அ.. எங்கட பப்பாவோ? அவர் .. எங்கட பப்பா பெருநாள் கொண்டாடுறதுக்கு .. நாளை ராவைக்கு... ‘குச்சுக் குச்சுக் கூ’வெண்டு குசாலா வாறறயிலில வருவார்”

“வருவாரோ?”

“ஓ எங்கட பப்பா வருவார். வரேக்க எனக்கு அச்சாச்சட்டை... பூப்பாட்ட பட்டுச் சட்டை... காலுக்குச் சப்பாத்து மேசு, சின்னட்டிக் குடை... சோறு கறி காய்ச்சி விளையாடுறதுக்கு சுக்குட்டிச் சுக்குட்டிச் சட்டி பாளை எல்லாம் வேண்டியருவாரணை. உங்கட அப்பு உனக்கு என்ன வாங்கித் தருவார், எங்க சொல்லண... புஸ்ப்பிள்ள சொல்லண பாப்பம்..”

“எங்கட அப்புவோ?... ம்... ம்... எங்கட அப்பு... ம் .. எங்கட அப்புவும்...”

“அய்யய்ய..... இவ, ‘எங்கட அப்பு எங்கட அப்பு’ வெண்டு சும்மா வாய அலட்டுறவல்லாம, தங்கட அப்பு என்ன வேண்டித் தருவாரெண்டு சொல்லுவில்லைத்தானே...?”

“அங்... எங்கட அப்புவும் நாளைக்குப் பெரிய பட்டினம் போய், உங்கட பப்பா கொழும்பால வாங்கியருவாரெண்டு நீ சொன்ன விளையாட்டுச் சாமான்போல. இல்ல இல்ல, அதுக்குங்கூட இந்தப் ‘பெரிசா’... ஊரிப்பட்ட விளையாட்டுச் சாமான் வாங்கியரத்தான் போரா”

“என ஆத்தே... புஸ்பம் நீ பொய் சொல்றியணை”

“ஏனணை நான் பொய் சொல்லப்போறன்?”

“பின்ன என்னண, உங்கட கொப்பர் ‘முட்டு’ப் பட்டவர். எப்பிடியண வாங்கித்தருவார்?”

“நீ இருந்து பாரண புள்ள”

“எப்பிடிச் சொல்லுவீர்?”

“எங்கட ஆச்சி எனக்கு எல்லாம் சொன்னவ”

“எப்ப சொன்னவ?”

“ராத்திரி படுக்கைக்க”

“ராத்திரி என்ன திண்டனீங்கள்?”

“பான்”

“பானே?”

“ஓ, அதுக்கென்ன?”

“அப்ப, எங்களப்போல சோறு தின்றேலயாக்கும்?”

“சோறு தின்றனானுங்கள்தான். கூப்பன் முடிஞ்ச பிறகு அரிசிக்குக் காசிராது ஆச்சி எங்களுக்குப் பாணதான் தாறவ”

“அப்ப, பட்டுச் சட்டை சப்பாத்துக்கு உங்கட அப்பு ஆச்சியவேயிட்டக் காச இருக்கோண புள்ள?”

“இநக்கும்தான். எல்லாம் வேண்டித் தாறனெண்டு ஆச்சி சொன்னவ”

“உங்கட அப்பு சொன்னவரோ?”

“அப்பு சொல்லேல. அவர் ஆச்சிக்குச் சொன்னதெண்டு, ஆச்சி எனக்குச் சொன்னவ”

“அப்ப, உங்கட அப்பு உனக்குச் சட்டை வாங்கித் தருவாரெண்டு நம்புறியோ?”

“ஓ... ஓ தருவார்தான்”

“இம்மட்டுப் பென்றும் பட்ட கண்ணாடி பவுடர் போணி?”

“ஓ, அதுவுந்தான்”

“அப்ப, தொப்பி சப்பாத்து?”

“அ, பின்ன”

“குடை?”

“ஓ”

“ம்... ம் சின்னச் சோறி கறி காச்ச இம்மட்டு நக் கிணி நக்கிணிப் பான சட்டியும்’ வேண்டித் தருவின மோண?”

“ஓமண புள்ள”

“அப்புடியெண்டா, எங்கட பப்பா எனக்கு ‘பள பள’க் கிற சட்டி பாளை பவுணில வேண்டித் தருவார். இருந்து பாறும்”

“எங்கட அப்புவும் வேண்டித் தருவார் நீரும் இருந்து பாறும்”

“கட்டாயம் வேண்டித் தருவாரோ?”

“ஓ, கட்டாயம் வேங்கித் தருவார்”

“ம் எங்கட பப்பா அதுக்கும் கூட பட்டுச் சங்கிலி காப்பு எல்லாம் கொண்டந்து எனக்குத் தருவாரணை. இருந்து பாரணை”

“எனக்கும் எங்கட அப்பு அப்புடிக் கொண்டந்து தரு வார் தானே?”

“புசுக்கிட்டிப் பட்டுக் காப்பும் வாங்கித் தருவாரோ?”

“ஓ.....”

“சங்கிலி?”

“ஓ... ஓ...”

“வேண்டித் தராட்டி?”

“அங்க்.....”

“கள்ளப் புள்ள .. புஸ்ப்புள்ள அம்புட்டுப் போன .. அதுதான் ‘ம்’மெண்டு முழுசுரு”

“எண புஸ்பப் புள்ள, இந்தப் பைக்குள்ள என்ன கிடக் கெண்டு எங்க பாக்காமச் சொல்லு பாப்பம்?”

“சொன்னு என்ன தருவீரண?”

“இதுக்க கிடக்கிற சாமானில அரவாசி... இல்ல இல்ல பத்துச்சாம் தாறன் .. ம் .. இல்ல பதினாஞ்சியம் தாறன்”

“அப்ப, சொல்லட்டோ?”

“ஓ, சொல்லும்”

“ம்.. பிளட்டும் புளுக்கொடியலும்”

“இல்லயல்லோ தோத்துப்போனா”

“அங் ம் .. ம் நேத்துச் சின்னம்மாப் பெத்தாச்சி யினர் வளவுக்க புடுங்கின விளாங்காயள்”

“இல்ல... ஏப்பிச்சுப் போனாயண”

“ம்..... மாம்பழம்”

“இல்ல”

“வாழப் பழம்”

“க்ஹி... ஹி... ஹி ..”

“ஈ ஈ யெண்டு இளிக்கிறு, உது வாழப் பழம்தானே?”

“க்ஹி... க்ஹி ஹி... ஹி ..”

“என்ன ஈஹி .. ஹி...?”

“வவ் வவ் வவ்...”

“வவ் வவ்... வவ்வவ்... வவ்வே”

“போடி”

“நீ போடியங்கால”

“இவவுக்கு வெக்காளம் வந்துட்டுது”

“உனக்குத்தான் வெக்காளம்...”

“எனக்கேன் வெக்காளம் வருது?”

“அப்ப, நீ ஏன் ‘ஈ’யெண்டு இளிச்சுப் பகுடி பண்ணினனி?”

“நீ எல்லாத்தையும் படு புழையாச் சொன்னா...?”

“ம்... சரி, இனிச் சரியாச் சொல்லட்டோ?”

“ஓ, சொல்லெண்டுதானே கேக்கிறன்?”

“முதல்ல நான் ஒண்டு கேசுகிறன். அதச் சொல்றியோண?”

“அதென்ன, கேளன்?”

“கேக்கட்டோ?”

“கேளன், சொல்ல”

“உதுக்க தின்ற சாமானோ அல்லாட்டி விளையாட்டுச் சாமானோ?”

“தின்ற சாமானில்ல”

“அப்ப, விளையாட்டுச் சாமான்...?”

“அதுவுமில்ல”

“அப்ப, என்னுல சொல்லேலாது”

“சொல்லாட்டிக் காசு தரமாட்டன்”

“எனக்கு உம்முடைய காசு வேண்டாமண”

“பதினஞ்சியம்... வேண்டாம் தானோ?”

“வேண்டாம்”

“கடசியாக் கேக்கிறன்; வேண்டாம் தானோ?”

“ஓம், வேண்டாம்”

“சரி, இனி பையத் துறக்கப்போறன். அதுக்கிடையில சொல்றெண்டாச் சொல்லிப்போடண புள்ள. புறகு சொன்னாச் சேர்க்க மாட்டன்”

“என்னை ஏலாது. ஆகச் ‘செட்டு’ விடாமல் சொல்லும்”

“இந்தா துறக்கப்போறன் இந்தா... வண்... ரூ... திறீ... அ, பிஞ்சு பார் புள்ள... பாத்தியோண பட்டுச் சட்டை...!”

“.....!”

“அய்யய்யோ, வாயப் பேசமாட்டாவாம்... என்றி புஸ்பம், இதப் பாத்திட்டுக் கண்ணை ஏன் அழுறாய்?”

“அங்...”

“நான் பேசினனா?”

“இல்ல ஜோதி”

“அப்ப ஏன் மறுக்காலும் அழுறாய்?”

“உங்.. உங்கட பப்பா கொழும்பால வந்திட்டாராக் கும்?”

“ஓம், வந்திட்டார்”

“எங்கட அப்பு ?”

“அவருக்கு என்ன?”

“ம்... அவர்... ம்... ம்ங்... ம்ங்...?”

“பேந்தும் ஏன் அழுறாய்?”

“அப்பு பெரிய கடைக்குப் போகேல்ல”

“ஏன்?”

“காசில்ல.. ங்க்... ங்க்..”

“நீ அழாத புஸ்பம்... அய்ய, வயிறு எக்கியிருக்கே...? பசிச்சா சொல்லு... எங்கட பப்பா கொண்டந்த விகக் கோத்து எடுத்தந்து தாறன்”

“எனக்கு விகக்கோத்து வேண்டாம் ஜோதி”

“அப்ப, பசிக்கேவியா?”

“ம் ஹும்...”

“அப்ப, ஏன் அழுதனி?”

“நான் அழேல்ல... சும்மா கண்ணீர் வந்தது”

“பச்சப் பொய் சொல்லு. எனக்கென்ன பொய் சொன்னு, பேய் புடிச்சுக்கொண்டுபோய் பாதாள நரகத்திலதான் தள்ளும்”

“பொய் சொன்னாலோ?”

“பின்ன என்ன சுவாமி சொன்னவர். அதுக்குள்ள மறந்திட்டியே?”

“ஆனி நான் பொய் சொல்லமாட்டன். ம... உது பட்டுச் சட்டைதானே?”

“ஓ, பட்டுச் சட்டைதான். இஞ்சு பார், நல்ல சிலத்தப் பூப் போட்டிருக்கு. வட்டமா, வடிவான பூ...”

“எடியே, நாச்சியார். சோக்கான சட்டதான்”

“சப்பாத்து மேசு பாக்கேலியோ?”

“எங்க எடு பாப்பம்?”

“அ, இந்தா... நல்லா உதலுப் பார்”

“எடியாத்கே, இதுவும் பட்டடி”

“எல்லாம் பட்டிலதான்”

“அப்ப சப்பாத்து?”

“தொப்பி, சப்பாத்து, மேசு, சங்கிலி எல்லாம் பட்டிலதான். சோறு கறி காச்சச் சின்னச் சட்டி பாணை, ‘பளக் பளக்’கெண்டு வடிவான பட்டு றிபன், சின்னடடிச் சீப்பு, அம்மாவுக்குப் பட்டுச் சீல, தம்பிக்குப் பட்டுக் களிசான், தங்கச்சிக்கும் வடிவான நிறத்தில பட்டுச் சட்டை... ம... நீ என்ன மறுக்காலும் முகத்தைக் கோவிச்சுக்கொண்டு அங்கால திரும்பினு, நான் முழுவாத்தினியும் சொல்லமாட்டன்”

“சொல்லாட்டிப் போகும்”

“இவவுக்கு வாற வெக்காளத்தைப் பார்”

“ங்னெ... உனக்குத்தான்ரீ வெக்காளம்”

“ஏனண புள்ள, எனக்கு எங்கட பப்பா எல்லாம் வேண்டித் தந்திருக்கார்தானே? அப்ப, ஏன் எனக்கு வெக்காளம் வருது?”

“நாங்க முட்டுப்பட்டதெண்டாலும் எங்கட அப்பு எனக்கும் உப்பிடி வேண்டித் தருவார்தானே?”

“முதச் சப்பிரசாதத்துக்குப் போட்டுக்கொண்டு போறெண்டா, ராவைக்கிடேல வேண்டணுமல்லோண புள்ள?”

“எங்கட அப்பு ராவைக்கிடேல வாங்கித் தா ரூரோ இல்லியோண்டு இருந்து பாருமன்”

“உனக்குச் சொன்னவரோ?”

“எனக்கு நேத்துச் சொன்னவர். அதுக்கு முந்தி..... அது கும் முந்தி அதுக்கு அதுக்கும் முந்தி நெடுகலும் சொன்னவர். நாளைக்கும் சொன்னவர்”

“க்ஹி .. ஹி .. ஹி..”

“சிரிக்கிறியோண புள்ள சிரியும் சிரியும். சிரிச்சுச் சிரிச்சுச் சொண்டுத்தண்ணிய வாங்கிக் குடியும்”

ஃ

ஃ

ஃ

“என்றி புஸ்பம், ராவைக்கிடேல பூசை துவங்கிறதுக்கு முந்தி உங்கட அப்பு சட்டை தொப்பியெல்லாம் வாங்கித் தருவாரென்றியே, ஆக்களெல்லாம் கோயிலுக்கு வெளிக்கிட்டும் பேகினம். எங்க, உன்ர சட்டை, தொப்பி, சப்பாததைக் காணல்லியே?”

“ம்... அது... வீட்டில காசில்லியாம் ‘வாற வரியப் பெருநாளுக்கு ரண்டு பட்டுச் சட்டை வேண்டித் தாடின. பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போடுற சட்டைய - சவுக்காரம் போட்டுத் கோச்சுப்போட்டுக் கொண்டு போ’வெண்டு சொல்லிப் போட்டு அப்பு எங்கயோ போட்டார்”

“எங்க தோச்ச சட்டைய எடுத்துக் கொண்டா பாப் பம்?”

“இஞ்ச நான் போட்டி நக்கிறன்-இதுதான்”

“இந்தச் சட்டையோடயே கோயிலுக்கு வரப்போறாய்?”

“பின்ன, பேந்தென்ன செய்யிறது?”

“இது தோச்சதோ?”

“ஓ, வேறயென்ன?”

“ஆர் தோச்சது?”

“ஆச்சி”

“சிச்சி.....”

“ஏன்ரி ஜோதி ‘சி’யென்கிராய்? இது என்ன செய்யது?”

“இன்னும் இந்தச் சட்டையத் தோய்க்கேல. உங்கட ஆச்சி உனக்குப் ‘பொய்’ சொல்லியிருக்கறவாக்கும்?”

“இல்ல, நான் கண்டனான். சவுக்காரய போட்டு நல்லாத் தோச்சவ. அங் அ... அவ தோய்க்கேலயெண்டு உனக்கென்னெண்டு தெரியும்?”

“இதெல்லாம் கிழிஞ்சிருக்கு. இஞ்ச பார் தோள் மூட்டாலயும் கிழிஞ்சிருக்கு. அப்ப உங்கட ஆச்சி இதை ஏன் தைக்கேல?”

“தைச்சிருக்கிறதானே?”

“வடிவாத் தைக்கேல”

“சாமப்பூசை, ரானில தையல் - கிழிஞ்சது ஒண்டையும் ஆக்கள் கவனிக்கமாட்டின’மெண்டு ஆச்சி சொன்னவ”

“எங்களுக்கென்ன, உங்கட ஆச்சி ‘பொய்’ சொல்லி ஏமாத்தியிருக்கிறா. எக்ஷணம் அவவுக்கு நரகம்தான் கிடைக்கும்”

“அ.. எங்கட ஆச்சி பாவம். அவ தான் தின்னாட்டியும் கிடக்கிறதை எங்களுக்குத் தந்துபோட்டுப் பட்டினி

யாப் படுக்கிறவ. பொய் சொன்னாலும் அவளுக்கு நரகம் வராது”

“எப்பிடியெண்டாலும் ‘பொய்’ சொல்லியிருக்கிற தானே?”

“அப்பிடியெண்டாலும் நரகம் வராதெண்டுறன்”

“அ... இப்ப ஒத்துக்கொண்டியா?”

“... .. ங்க”

“என்றி புஸ்பம், பேந்தும் கண்ணலை அமுராய்?”

“ஒண்டுமில்ல; நான் அழேல்ல”

“நீ அழாத... அழுதியோ... அழுதியெண்டா... ம்..... அழுதியெண்டா நானும் அழுவன்”

“நான் அழேல்ல... ம்... இது பீத்தல் சட்டையாத்தான் கிடக்கு. வேற சட்டையுமில்ல. என்னெண்டு கோயிலுக்குப் போறது?”

“அப்ப, கொஞ்சம் பொறு, வாறன்”

ஃ ஃ ஃ

“ஜோதி, நீ எழும்பிப்போய் இப்ப ஏன் அழுதுகொண்டு வாறாய்? அய்யய்யோ... இதென்னடி ஜோதி உன்ர முக மெல்லாம் தடிச்சிருக்கு?”

“நான்... நான்... ஒருத்தருக்கும் தெரியாமக் காசு எடுப்பமெண்டு றங்குப் பெட்டியத் துறந்தன். அம்மா கண்டிட்டா”

“ஏனண களவெடுத்தனி? சாவான பாவமெல்லே? சப்பிரசாதம் எடுக்கமுந்திப் பாவம் செய்தால், அதும் பிறகு சப்பிரசாதம் எடுக்கப்படாதலோண?”

“அதுகான் அம்மா என்ற கண்ணத்தில சுத்துக்கும் பித்துக்கும் அடிச்சவ”

“பாவம் நீ இனி அழாத... நல்லா அடிச்சுப்போட்டா. எங்க இஞ்சால திரும்பு ஜோதி”

“என்ர ஆச்சி! பிஞ்சு பார் எல்லாடமும் ‘பொதுக்குப் பொதுக்’கெண்டு வீங்கிப் போச்சு, என்னத்தால அடிச்சவ?”

“கையாலயும் பூசரங்கம்பாலயும்”

“எங்கட ஆச்சிமாதிரி உங்கட அம்மா உன்னில நேச மில்ல... நல்லா நோகுதே?”

“இல்ல, எங்கட அம்மா என்னில நல்ல நேசம். ஆனா...”

“எங்கினேக்க நோகுது?”

“இஞ்ச முதுகில...”

“ங்க்... ங்க்... ங்க்...”

“இதென்றி புஸ்பம், எனக்கு அடி விழுந்ததுக்கு நீ ஏன்ரி அழுகிறாய்?”

“ ம்... ஜோதி”

“என்ன புஸ்பம்”

“ஏன் காசு களவெடுத்தனி?”

“உனக்குத் தாறதுக்குத்தான்”

“எனக்கேன், நான் உன்னட்டக் காசு கேட்டானே?”

“நீ கேக்கேல. ஆனா, பெருநாள் பூசைக்கு நாங்க ரண்டு பேரும் ‘ஒரே மாதிரி - ஒண்டாப்போக’ உனக்குச் சட்டை இல்ல. அதுதான் எடுத்தனான்”

“ஆ.. எனக்குச் சட்டை எடுக்கவே?”

“எடியே, இவ்வீன்ர முகத்தில வாற ஆசையப் பாற்றி?”

“அச்சா ஜோதி என்ர பட்டு ஜோதி”

“ச்ஹி... ச்ஹி ஹி . ஹி ..”

“நீ என்ன ‘அச்சாப்பிள்ள’யெண்டு சொல்லேல?”

“அ நீயும் அச்சாப் புஸ்பம்... என்ற பட்டுப் புஸ்பம் ”
 “க்ஹி க்ஹி க்ஹி... ஹி... ஹி ”

ஃ ஃ ஃ

“ஜோதி, பூசைக்கு நேரஞ்செண்டு போச்சு கெதியா வெளிக்கிட்டுவாவன்”

“நீயும் வாறியோ?”

“பின்ன, வராம”

“உனக்குச் சட்டை?”

“இந்தச் சட்டையோட வாறன் ”

“அப்ப நானும் இப்பிடியே வாறன்; வா, போவம்”

“ஆ...!”

“என்றி புஸ்பம் ‘ம்’மெண்டு கண்ணை முழிக்கிறாய்?”

“உனக்கு நல்ல பட்டுச் சட்டை இருக்கே அதை மறந்திட்டு இப்பிடியே வாறனெண்டறியே?”

“நீ புதுச் சட்டையில்லாமலிருக்கிறியே, அதுக்குத்தான் சொன்னான்”

“வாறவரியம் கட்டாயம் வேண்டித் தாறனெண்டு அப்பு சொன்னவர். நான் வாறவரியப் பெருநாளுக்குப் போடுவன்”

“அப்ப, என்ற புதுச்சட்டையையும் நான் வாற வரியம் தான் போடுவன். அது இப்ப எனக்கு வேண்டாம்”

“உங்கட பப்பா அம்மாவே சொன்னாலும் போடமாட்டியோ?”

“ம்ஹு... போடமாட்டன்”

“அவே, அடிச்சால்...?”

“அடிச்சா அடிக்கட்டுக்கள்”

“எனக்காவ நீ ஏன் ஜோதி அடிவேண்டியாய்?”

“உன்னைப்போல் உன் ஆயலாரையும் நேசியெண்டு ஏசுநாதர் சொன்னவரெல்லே? அப்புடி உண்மையா நடந்தாத்தான் எங்களுக்கு மோச்சம் கிடைக்கும்”

“ஓ... நீதான் சோக்கான - நல்ல ஜோதி”

“அ... நீயும் சோக்கான - நல்ல புஸ்பம்தான்”

“என்ர ஜோதியல்ல, ஒருக்கா உன்ர கைய நீட்டித்தா”

“ம் இந்தா”

“த்தொ... தொ”

“இதேன்ரி புஸ்பம், என்ர கையக் கொஞ்சியாய்?”

“உன்ர அன்பில உன்ர நேசத்தில ”

“அப்ப உன்ர கையயும் நீட்டித்தாண”

“அ, இந்தா... கொஞ்ச ”

“த்தொ தொ ”

“ஓஹி... ஹி ஹிஹி ஹிஹிஹி ”

“ஓஹி... ஹி... ஹிஹி ஹிஹிஹி...”

- 1963 தினகரன்

கந்தையா ரூலாமி 'ரென் ஸ்யர்ஸ் சேவிஸ்'ல் இந்த 'இலங்கைச் சிலோன்' முழுவதையும் கரைத்துக் குடித்தவர்; காடு, மேடு, நாடு, நகரம் எல்லாம் அடியுண்ட படு கட்டை பற்பல 'காடையர்'களையும் 'சண்டியர்'களையும் கண்டு, அவர்களுக்கு அப்பனான அப்பன்களையெல்லாம் பழமும் தின்று கொட்டையும் போட்ட ஒரு பெரும் புள்ளி.

ஸ்ரைக்

வின்லர் தியேட்டரில் தியாகராஜ பாகவதரின் 'சிந்தாமணி' செக்கண்ட் ஷோ' முடிகிற நேரமாச்சு. சாமம் கழிந்து மணி இரண்டு இரண்டரையாகிவிட்டது. கந்தையா ரூலாமி 'டியுட்டி சேஞ்ச்' பண்ண இன்னும் எவ்வளவோ நேரமிருக்கிறது.

ஒரே கண்ட சீருக்குக் கொட்டாளி அவர் வாயைப் பிளந்து அடிக்கடி அலகு முறிவு எடுத்தது. வெற்றிலை வாயும் வெறிசாணதால், அதுவேறு 'வாய்ப் புளிப்பாக. அருக்கட்டிற்று. 'றெயின் கோட்'டை அள்ளித் தோளில் சுமந்து கொண்டு நடத்தார் அதனகத்தியால் அவர் சடலவிறைப்பு, சாடையாக எடுபட்டது.

'பொலிஸ் வேலைக்கு எடுபட்டுப் பத்து வருஷமாப் போச்சு. எப்ப பார்த்தாலும் இப்படி 'டியூட்டி'தான் வந்து விழுது' என்று ரூலாமி அவ்வேளை நினைக்க, அவர் மனசில் ஆகவும் சலிப்புத் தட்டிற்று.

அப்போது நித்திரைக் கும்பகர்ணன் வந்து அவர் கண்களில் கவர்க் கட்டிற்று. அதை 'முறிக்க' வென்று எழுந்து ஒரு சிறு 'வோக்' பண்ணினார் ரூலாமி ஆயினும் முகப் பாத்தி. ஒன்றுமாயில்லை. உடலில் கிடந்த சுறுசுறுப்பும் அவ்வேளை கலைந்து விட்டது. ஒரு 'சிகரற்' வாங்கி நாலு 'தம்' இடிக்கலாம் என்று 'பொக்கற்'றுக்குள் கையை வைத்தார். இழவு, அதுவும் 'எம்ரி'.

ரூலாமிக்கு முகம் சுறுத்தது. சந்திக் கடைகளும் மூடப் பட்டு விட்டன. மலையாளத்து முட்டாஸ் சந்தி நாயர் கடை றேற்றைக்கதவும் மூடியாகிவிட்டது அவர் நெஞ்சில் இருள் படர்ந்த மாதிரி ஒரு திகைப்பு. ஆளுக்கு ஒரே 'டள்'

அப்போது கிழக்கு வீதி பக்கம் 'சலசல'த்துக் கேட்டது.

வெகு உஷாரோடு ரூலாமி நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

'செக்ஷண்ட்ஷோ' முடிந்து வெளியேறுகிற ஜன நெரிச் சலின்றிரைச்சல் உது. உடனே 'ஸ்டாண்டற் ஈனியில் வந்து, வெகு சிக்காராய் நின்று கொண்டார் ரூலாமி.

சினிமா நட்சேத்திர நாயக நாயகினைப் பற்றியே, 'வீணர் சொட்டு'ம் வாலடிப் பேச்சுக்கள் வீதியில் ஒரே சுதி தட்டிக்கொண்டிருந்தன. பெற்றோல்செட் எதிரேயுள்ள தேனீர்க் கடைசனாக்குள் ஒற்றைக் கதவால் புகுவோரையும், புகுந்து வெளியே வருவோரையும் கந்தையா ரூலாமி வெகு பதனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு 'பிளேன் டீ'க்கும் வழியில்லாத அவரின் இரு விழிகள், அந்த இருளில் யாருக்கும் தெரியாமல் அவருள்ளே தீய்ந்து செத்துக்கொண்டிருந்தன.

'க்ணிங் க்ணிங்' கென்று சயிக்கில்கள் 'பெல்' அடித்து இரைச்சல் போட்டு ஒரு கண்ணையால் ஓடிக்கொண்டிருந்

தன. முடக்கால் வெட்டித் திரும்புகின்ற சில சயிக்கில்கள் மறு கண்ணையால் வேசமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தன

'வெளிச்சங் கிளிச்சமில்லாம ஏதாவது சைக்கிள் கியிக்குள் வருகுதா'வென்று ரூலாமி உற்றுப் பார்த்தார்.

அப்படி ஒன்றேனும் 'மூளைகெட்டு' வருவதாயில்லை. எல்லாம் ராஜாதி ராஜகம்பீரர்களாகப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. 'டபில்'கூட ஒரு பயலும் ஏற்றக் காணோம். போகிற இரண்டொரு மாட்டு வண்டிகளில்லா, குடுமிக் கிழங்கள் ஏற்றிய அரிக்கன் லாம்புகளில் வெளிச்சம் வடிவா மின்னித் தெரிகிறது. 'பச்சைத் தமிழனுக்கு வாடகிற ஞானம் அவன் மண்டைக்குள்ளிருந்தல்ல; அவன் 'குடுமி'க்குள்ளிருந்தே கிளம்புகிறது' என்கிற சங்கதி தெரியாத இந்தக் கந்தையா ரூலாமி முழிக்கலானார்.

'ஒண்டும் வாய்க்காது போலிருக்கு. இனி என்ன செய்யிறது' என்று ரூலாமி கடுமையாக யோசித்து விட்டுத் திரும்பி வந்து, பேவ்மெண்ட் ஓரத்தில் ஒதுங்கி நின்று கொண்டார்.

கொஞ்ச நேரத்திற்குள் பெரிய கடைச் சந்தியிலிருந்த பரபரப்பும் கெட்டு, சந்தடியும் முற்றாக ஓய்ந்து விட்டது. ஏறக்குறைய சினிமாப் பார்த்த ஜனக்கூட்டம் முழுதும் போய்விட்டது.

சப்பாசுதுகள் 'கிறிச்'சிடா வண்ணம் மெல்ல நகர்ந்து, 'றெயின் கோட்'டை எடுத்து விரித்து, அசன் மீது ஒரு சாய்வு குந்து குந்தி இருந்துவிட்டார், ரூலாமி.

மறுபடியும் நித்திரை ரூலாமியை முறித்துக்கொண்டு வந்து மொய்த்தது.

சாடையாக அயர்ந்தும் அயராதுமான அரைக் கிறக்கத்தில், அவர் உடல், அப்படியே 'றெயின் கோட்'டின் மேல், 'திக்'கிட்டுக் கிடந்தது.

ரூலாமி கோழித் தூக்கம்.

‘டேய் பொலிகக் காறன்ரா!’

அந்த அகால வேளையில் ஒரு ‘டீடர்’ச் சக்தய, நெஞ்சி விடித்தமாதிரி எங்கிருந்தோ வந்து அவர் காது கிழியக் கேட்டது.

‘சடா’ரென்று ‘திடுக்கிட்டு’ எழுந்தார் ரூலாமி.

ரூலாமியின் சடலம் நடுங்கிற்று.

உற்றுப் பார்த்தார். அவர் எதிரில் சடைமுனி வயிரவ ராட்டம் ஒடிவந்து விழுந்த ரத்தினம், ரூலாமியைக் கண்ட தும் கோழிக் குஞ்சாட்டம் ஒடுங்கி முழுசிக் கொண்டிருந் தான்.

‘பொடியன் ஏன் இப்படி எலும்பு முறிய நடுங்கிச் சாகி றான்’ என்று ரூலாமி வலுவாக யோசிக்கலானார்.

‘டேய், ஏன்ரா உப்பிடி முழுசுறாய்?’ என்று ‘சும்மா’ அதட்டிப் பார்த்தார்.

“கொழுத்திக் கொண்டு தானய்யா வந்தான். அது காத்துக்கு நாந்து போச்சு” என்று அழாக் குறையாக ரத் தினத்திடமிருந்து பதில் வந்தது.

அப்போது ரூலாமிக்கு வடிவாக ‘விஷயம்’ புரிந்து விட்டது.

நெஞ்சைக் கொஞ்சம் நிமிர்த்திக் கொண்டு உடனே குனிந்து சயிக்கிளைப் பார்த்தார்.

அதில் லாம்பு இருந்தது; வெளிச்சம் இல்லை.

“டேய் சயிக்கிளுக்கு ‘லைசென்ஸ்’ இருக்கா?”

“இருக்கய்யா”

பொடியனின் நடுக்கம் ரூலாமிக்கு பெரும் மகிழ்வை யூட்டிற்று.

‘ஆசாமி சின்னப் பொடியன். வெருட்டினால் வாய்க்கும்’ என்று நினைத்துக்கொண்டு, ‘லாம்பு இல்லம் ஓடுறது சட்டத்துக்கு மாறெண்டு தெரியுமல்லோ?’ என்று ஒரு ‘குண்டு’ விட்டார்.

‘ஓய்யா. ஆனா, லாம்பு இருக்கு, வெளிச்சந்தான் நூந்து போச்சு’ என்றான் ரத்தினம்.

‘வடுவா, எனக்கா ‘ஹன்ற’ அடிக்கிறாய்? நடவடா பொலிசுக்கு’

‘பொலிசுக்கு என்றதும் பொடியனுக்கு தேகம் மலாரிட்டு நெஞ்சு விறைத்தது.’

‘இண்டைக்கு வீட்ட போனபாடில்ல. சிக்காரா அப்புட்டுப் போனன்’ என்று நினைத்தபோது அவன் நாக்கு வறண்டு தேகம் உப்பிற்று. ‘காலில் விழுந்து கும்பிட்டாவது தப்பிக் கொள்ள வேண்டுமே’ என்று நினைக்க, அவனுக்கு அழுகை குமட்டி வருவது போல நெஞ்சு விம்மிற்று. கண்ணீர் வரவில்லை. ‘இண்டைக்கு எந்தச் சனியனில முளிச்சனோ?’ என்று எரிந்து கொண்டான்.

‘உங்களைக் கும்பிட்டன். என்னை விட்டுடுங்கோ. நான் இனி உறுட்டிக் கொண்டு போறனையா?’ என்று கெஞ்சினான்.

‘காலில் விழுந்தும் கெஞ்சியாயிற்று இனி விஷயம் லேசில நடக்காது போலிருச்சு’ என்று ரத்தினம் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அவன் தேகம் வறண்டு எரிந்தது; கண்கள் ‘தறுதறு’த்து முழிசின. மெல்லத் திரும்பி நடந்தான் ரூலாமி உறுமிய குரலோடும், உறுத்திய பார்வையோடும் அவன் பின்னே நடந்தார்.

‘இப்படியே நெடுக விட்டால் பொடியன் நேரே பொலிஸ் ஸ்ரேஷனுக்கு வந்து விடுவான். இதனால் என்ன பிரயோசனம்?’ என்று தன்னுள்ளே தர்க்கித்த ரூலாமி, சற்றுத் தொலை தூரம் போனபின் நாலா பக்கமும் கண் எறிந்து

பார்த்துவிட்டு “பொலிசுக்குப் போனால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா?” என்று ஒரு “எறிகுண்டைப் போட்டு வெகுட்டினார்.

“பேந்தென்ன, அடிதான்’ என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்ட ரத்தினம், “தெரியாதையா, என்ன நடக்கு?” என்று ஒரு பதட்டக் குரலில் கேட்டான்.

“முதல்ல அடி; பிறகு தான் விசாரிப்பு” என்று சற்று அழுத்திச் சொன்ன ருலாமி, தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டார்.

“ஐயோ! அப்ப, நான் இண்டைக்கு செத்தேன்”

ரத்தினம் அழுகிற பாலனையில், தொண்டை கரகரத்து நாக்கு தடம்புரள, “ஐயா உங்களைக் கும்பிட்டன் என்னை விடங்கோ” என்று கை எடுத்தே கும்பிட்டுக்கேட்டான்.

ருலாமி யோசிக்கத் தொடங்கினார். அவர் கால்கள் தரித்தன. அங்கு மிங்கும் வடியாய்ப் பார்த்தார். எதுவித சந்தடியுமில்லை.

“டேய் அப்ப ஒண்டு செய்யன்?”

“என்னய்யா, சொல்லுங்கோ செய்யிறன்”

‘வாய் புளிக் தது. முதல்ல ஒரு வெத்தி’ கெக்கூறு வேண்டியா, போ’

அந்த வாய்ப் பேச்சோடு, தான் சல்லி எடுத்துக்கொடுக்கிற பாலனையில், ‘பொக்கற்றுக்குள் கையைப், போட்டுக்கொண்டே அனைப் பார்த்தார், ருலாமி ஆனால் அவர் ‘பொக்கற்றுக்குள் அந்தக் கை வெளியேறாது அதற்குள்ளேயே உறங்கியது.

ரத்தினம் முழுசினான்.

“என்ன முழுசினாய்?”

“இன்னும் கையொண்டும் திறக்கேலயா?”

ரூலாமி நாலா பக்ஃமும் பார்த்தார். கடைகளில்லாம் பூட்டிக் கிடந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு கடைமட்டும் வெளிச்சமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“ஐயா அந்தா தெரியுதே தேத்தண்ணிக் கடை, அங்க போய் வாங்கியாறன்’

“வேண்டாம். நீ போக வேண்டாம். எனக்கும் அது தான் போற பாதை. நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன்” என்று சொன்னவர், கழுத்து நெரிட திரும்பவும் நாலா திக்கும் பார்த்துவிட்டு, கொஞ்சம் ‘நைஸா’க “சல்லி கில்லி வைச் சிருக்கிறியா, இருந்தால் எடு” என்று, ‘அவுக்’கென்று கேட்டார், ரூலாமி.

ரத்தினம் ‘சடா’ரென்று ‘சேட் பொக்கற்’றுக்குள் கையைப் போட்டுப் பார்த்தான். இரண்டு ஐந்து சதக் குத்திகளாக, ஆக மொத்தம், ஒரு பத்துச் சதம் மட்டுமே இருந்தது.

‘ஒரு பத்துச் சதத்தை எடுத்து வெக்கமில்லாமல் எப் படிக்க கை நீட்டிக் குடுக்கறது?’ என்ற வினாத் தடங்கலிட யோசித்த ரத்தினம், ‘காச அப்புடி ஒண்டுமில்ல ஐயா, எல்லாம் படம் பார்த்துச் செலவழிஞ்சு போச்சு, இப்ப ஆக ஒரு பத்துச் சதம் தான் கிடக்கு” என்றான்.

“வடிவாத் தடவிப் பார்”

“அப்பிடித்தான் பார்த்தன். ஆக, இதுதான் கிடக்கு.”

“சரி அதையெண்டாலும் தா”

ரத்தினம் வெகு பதனமாக அதை எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு, விழிகள் பேந்த நின்றுள்.

“சரி சரி இதில நின்று கள்ளனாட்டம் முழுசாம், இனி நீ போ”

‘போ என்று ரூலாமி சொன்னபோது அவன் மனசு குளிர்ந்தது. ஆயினும் தனக்குப் பின்னே நிரைகட்டி வரும்

தனது நண்பர்கள், இந்தப் பொலிஸ் கண்ணில் பட்டால் அவர்களுக்கும் இதே கதிதான் நடக்கும்' என்று எண்ணிய போது, ரத்தினத்திற்கு நடையில் மந்தம் தட்டியது. கூட்டாளிகளை 'நழுவி' விட்டு விட்டு, வாசி பார்த்துத் தான் மட்டும் தனியே போவது சரியா என்ற ஒரு சிக்கல் குறுக்கே இழுக்க, மனசு புழுங்கியவாறு கொஞ்சத் தூரம் நடந்து போய், தெரு ஓரமாய் ஒதுங்கி நின்று கொண்டான்.

போன ரூலாமி போவதாகத் தெரியவில்லை; திம்பி வருவதாகவும் இல்லை;

அப்போது ரண்டாம் பாட்டமாக சயிக்கின்களின் மணியோசைகள் 'கணீரி'த்துக் கேட்டன.

'டே, கண்கடை தெரியாமல் டபினும் போட்டாராங்களே; எக்ஷணம் சிக்காரா அம்புடப் போராங்கள்' என்று ரத்தினம் தன்னுள் கறுவிக் கொண்டபோது, நெஞ்சு கூடவே பறை தட்டிற்று.

ரத்தினம் நினைத்தது அப்படியே அங்கே நிசுழ்ந்து விட்டது.

ரூலாமியிடம் அத்தனை கானைகளும் நல்ல செப்பமாக மாட்டிக்கொண்டார்கள்.

வெளிச்சக் கட்டையின் கீழே கூட்டாளிகள் நின்று தறு தறுத்து முழுகுகிற காட்சி, ரத்தினத்திற்குப் பளிச்சிட்டதே தெரிந்தது.

மெதுவாக அங்கு நடந்து சென்றான், ரத்தினம்.

அங்கே ஒரு சிறு 'கோட்' விசாசனையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார் ரூலாமி.

'டபிள் ஏத்திலு எவ்வளவு குற்றமெண்டு தெரியுமா?'

'ஓமய்யா'

'லாப்பில்லாட்டி?'

'அதுவும் அப்பிடித்தான்'

“இதையெல்லாம் தெரிஞ்சு கொண்டுதான் பெரிய கவுணர் ஜெனரல்கள் மாதிரி ஸ்டேட்டை அடைச்சுப் பிடிச்சுக் கொண்டு, லாபபுமில்லாம, டபுளம் ஏத்திக்கொண்டு வாழியளா? உங்களுக்குத் திமிர் முத்திப் போச்சு, என்ன? நடவுங்கோ ஸ்பாலிசுக்கு. உங்கடை திமிரை ஒருக்கா அடக்கிக் காட்டுறன்” சன்னதமாடினார், ரூலாமி.

‘திமிரில்ல எலும்புதான் முறியும்’ என்று ஒவ்வொருத்தரும் தங்களுக்குள் நினைத்துக் கொண்டார்கள். நெஞ்சுகள் ‘படக் படக்’ என்று அடிக்கலாயின; கேசங்கள் பச்சைத் தண்ணீராய்க் குளிர்ந்து போய் விட்டன. வாய் திறந்து பேச்சு எடுக்க நாக்குகள் அலகு விட்டு எடுபடுகின்றதாயில்லை. முழிசாட்டந்தான்.

ரூலாமி மேகத்தைப் பார்த்தார். விடிவெள்ளி காலித்துக்கொண்டு வந்தது. உடனே அவர் உடம்பில் ஒரே சுறுசுறுப்புக் காணப்பட்டது ‘டியூட்டி சேஞ்ச்’ பண்ண இன்னும் ஒன்று அல்லது ஒன்றரை மணி தேரமிருக்கிறது’ என்று தெரிந்து கொண்டார்.

அவ்வேளை ‘பொடியன்’ ரூலாமிக்குத் தெரியாமல் சமிக்ஞை செய்து வைத்த ஒரு ‘சூட்டி மகாநாட்டு’த் தீர்மானமும் படு தோல்னியில் முடிந்தது. அதாவது, பொடியனின் ‘பொக்கற’றுகள் எல்லாம் ‘எம்ரி’! ஒரு வெள்ளிச் சல்லி கூட எந்தப் பொடியனிடமும் இருக்கவில்லை. இனி மரியாதையோடு பொலிஸ் ஸ்ரேஷனுக்கு நடையைக் கட்ட வேண்டியது தான். தப்ப ‘வழி’ இல்லை.

கந்தையா ரூலாமி ‘ரென் ஈயர்ஸ் சேவிஸ்’ல் இந்த ‘இலங்கைச் சிலோன்’ முழுதையும் கரைத்துக் குடித்தவர்; காடு, மேடு, நாடு, நகரம் எல்லாம் அடியுண்ட படு கட்டை. பற்பல ‘காடையர்’களையும் ‘சண்டியர்’களையும் கண்டு, அவர்களுக்கு அப்பனான அப்பன்களையெல்லாம் பழமும் தின்று கொட்டையும் போட்ட ஒரு பெரும் புள்ளி. அந்தச் சங்க திகனெல்லாம் இந்தச் சிறு காளைகளுக்குத் தெரியாது. அப்பேர்ப்பட்ட ரூலாமியை ஓந்தச் சின்னஞ் சிறு காளைகள் சுருவில் ‘சுழித்து’விட முடிபுமா?

ஸூலாமி தனக்கே உரித்தான 'பொலிஸ் ரிக்ஸ்'ஸால், இவருக்குத் தெரியாமென்று அவர்கள் வைத்த சூட்டி மகா நாட்டை, அவர்களுக்குத் தெரியாமலே இவர் தெரிந்து கொண்டார். பைடன்களின் 'பொக்கற்று'கள் எல்லாம் 'எம்ரி' என்கிற 'ரிசல்ட்,' பையன்களை விட ஸூலாமிக்கே பெரும் துக்கமாகவிருந்தது. 'இவங்களை வெருட்டுறதில இனி ஒரு பிரயோசனமில்லை. பாணைக்குள் இல்லாதது அகப்பையில் வராது' என்று தெரிந்து கொண்டார் ஸூலாமி.

இந்த முடிவுக்கு வந்ததும் உடனே ஸூலாமிக்கு முகம் கண்டிற்று; கோபம் தலை தூக்கிற்று. சினம் வாய்ப் பேச்சில் குதித்தது.

"என்றா முழுசுறியள்?"

"ஒண்டுமில்லையயா"

"ஒண்டுமில்லாமல் 'சம்மா'நீண்டு யோசிச்ச வேலையில்லை. மரியாதையா நடவுங்கோ, பொலிகக்கு"

பொடியன்களின் இரக்க விழிகள் ஏக காலத்தில் அவர் கண்ணில் விடிந்தன. ஆனால் ஸூலாமியோ நெஞ்சு இரங்குவ தாயில்லை.

'திரும்பிப் பார்க்காம, நேர நடவுங்கோடா, செம் மறியள்'

அலுவலகங்களுக்கு முன்னே கொலைக் களத்துக்கு ஏகிற மரணத் தீர்ப்பாளி போல பைடன்கள் ஸூலாமிக்கு முன்னே நடைபயக் கட்டினார்கள்.

அங்குமிங்கும் கண்களை எறிந்த எண்ணம், ஸூலாமி அந்தச் 'செம்மறி'களுக்குப் பின்னே சென்று கொண்டிருந்தார்.

அப்போது ரத்தினம் ரோட்டோரமாக வந்துகொண்டிருப்பது ஸூலாமி கண்களில் பட்டது. 'அவுக்'கென்று திரும்பிப் பார்த்தார்.

"டேய், உன்னைத்தான் 'போ'வெண்டு சொல்லியிட்டனே, பேந்தேன் நீ பிறகால வாறாய்?"

‘நானும் அவையனோட தானய்யா படம் பார்க்க வந்தேன்.’

“அதுக்கு?”

“அவையையும் விடுங்கோ”

“அவங்கள் எல்லாரும் லாம்புமில்லாம, டபுளு ஏத்திக் கொண்டந்திட்டு, வீறும் தடியராட்டம் ஒரு பயமுமில்லாம நிற்கிறார்கள். உன்ர சங்கதி வேற, நீ, போ”

“நானும் அப்பிடித்தானே வந்தான்? என்னை விட்ட மாதிரி அவையையும் விடுங்கோய்யா. உங்களைக் கும்புட்டன்”

“டேய். ஏன்ரா உனக்கும் ‘ஒண்டு’லே னுமா? போடா, போடாண்டாப் போ”

ரத்னம் தயங்கினான். பையன்கள் தங்கள் நடையைத் தளர்த்திக் கொண்டார்கள். அது கண்டு ஆத்திரப் பீறிட்ட ரூலாமி உரக்கக் கத்தினார்:

‘டேய், தெய்யா நடவுங்கோடா’

‘திடுக்கிட்ட நெஞ்சுகளோடு மீண்டும் பையன்களின் கால்கள் மெதுவாக அசைந்து, சாலையாக நகர்ந்தன.

வெகு ‘குஷி’யாகப் போய்க்கொண்டிருந்த ரூலாமி, ரத்தினத்தின் ‘கரைச்சல் பிடிச்ச கதையால்’, அது இழந்து என்னவோ எல்லாம் ‘யோசித்த’ வண்ணம், முகத்தில் லேஞ்சி போட்டுத் துடைத்துக் கொண்டார்.

சொற்ப வேளை மௌனமாகவே நடை ‘பறிந்து’கொண்டிருந்தது. உரனும் ‘சயிச்சில் பிறிவில்’களின் சத்தம் இரவின் ஊமைமைக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தது.

டெந்தாயிற்று: பொலிஸ் ஸ்டேஷன் நெருங்கிவிட்டது.

ரத்தினம் சற்று வேகமாக அடியெடுத்து வந்து, ரூலாமியை ‘உற்றுப்’ பார்த்தான்.

ரூலாமி ‘திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“டேய், நீ இன்னும் போகேல்லியா?”

“அவயள விட்டிட்டுத் தனிய நான் என்னண்டய்யா போறது?”

“அப்ப, நீ என்ன ‘ஸ்ரைக்’கா பண்ணப் போறாய்?”

“அதில்லைய்யா. அது தான் அப்டவே சொன்னேனே”

“ஓகோ, அதுவா? அடே. தப்புற வழி அடேக்குத் தெரியும். நீ தப்புற வழி தெரிஞ்சு நீ தம்பியிட்டாய். நீ, போ”

“அப்ப அவயள விடமாட்டியனே?”

“விடுறதோ? அப்பிடி விடேலாது. நீ உன் பாட்டில போ”

“அப்ப, நானும் அவயளோட பொலிசுக்கு வாறன்”

“டே, நல்ல ஒத்துமைமாயிருக்கே? அப்ப சரி, நீ உம் வா. வந்து, நல்லா வாங்கிக் கட்டு”

“அப்பிட்யெண்டா, நான் தந்த காசு பத்துச் சதத்தையும் தா.....”

இடியேறு விழுந்த நெஞ் னராய் “நதையா ரூலாமி ஏங்கி, தேயும் விறைக்க, அப்படியே நின்று விட்டார்: கைகால் அசையவில்லை: வாய்க்குள் கிடந்த நாக்குப் புரளாமல் அதுவும் செயற்றுச் செத்து விட்டது. நெஞ்சுப் பூணரம் இடியுண, நடு ரோட்டில் குந்திவிட்டார், ரூலாமி.

பொடியள், வீடு திருப்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

கந்தையா ரூலாமி, சலித்தபடி அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே விறைத்து நின்றார்.

1964 காமல

‘மற்றவை எக்கேடு கெட்டுப் போனாலும் காரியமில்லை, நாங்கள் மட்டும் ‘நல்லாயிருந்திட்டாப் போதும்’ எண்டு, மற்ற மனிசர் மாஞ்சாதி பற்றி எல்லுப் போலவும் எண்ணாம இந்த நாய்திண்ணைக் காசுக்காகக் கவடு கிழிய ஓடு றுளவ. எல்லாரும் பெரிய வேதக்காறராம். ‘உண்ணப்போல உன்ர அயலட்டையானையும் நேசியெண்டு எங்கட ஆண்டவர் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதை, இவே சும்மா படிச்சு, உலக ஒப்பினைக்குப் பாடம் பண்ணுறதுதான். தாங்கள் அதுமாதிரி எப்பனும் நடவாயினம். இவயளாலதான் எங்கட ஊருக்கும் நாசம் வருது.

சத்தியவேகம்

இந்த ஐஞ்சுபுள்ள தலமுறைக்கும் அயலட்டையிலிருக்கிற ஒரு மனுமாஞ்சாதியெண்டாலும் என்னப்பாத்து நெஞ்சுக்கு நேர ‘திரேசி’யெண்டு என்ர நாமங்கூட இழுத்துச் சொன்னதில்லை. இவள் முத்தாரி எண்டவளுக்குக் கண்டறியாத ஒரு புதுப் பணர் வந்து புடிபட்ட நீசேத்தத்தில, என்னப் பிடிச்சுக் ‘கள்ளி’ டெண்டாளாமே? எங்கட கொடி கோத்திரத்திலயோ எங்கட வங்கிஷத்திலயோ இந்தக் கிலிசு கெட்ட பழக்கம் மாகாணிக்குக்கூட இருக்கேல. இவள் என்னப்பாத்து வாய்க்கு றுங்கியா இப்புடிச் சொல்லவோ? கரிநாக்கிச்சி...

இப்ப என்ர கண்ணுக்கு முன்னால, நான் பெத்த என்ர ஆண் குஞ்சு ஊரோட இருந்திருக்குமெண்டால் உளவ யின்ற வாயக் கிழிச்ச உப்புத் தடவியிருப்பன். என்ன செய்வம்? அதையும் அந்தப் போக்கறுந்துபோன கண்டுவான், இந்தக் கொடுவாளின்ற கண்ணுக்கு எட்டாம எங்கயோ கொண்டுபோய் விழுத்திப்போட்டான். என்ன மருந்து மாயம் போட்டு, எந்தப் புளுக்கச்சி மயக்கிக்கொண்டு போளுளவையோ? ஆர் கண்டது?

“கங்கியா குங்கியா...”

“கோயா... கோயா பா... பா பா... பா பா...”

“இப்பதான் கரப்பைத் துறந்து விட்டன். ரண்டு வாய் கொத்தி இந்தக் குஞ்சுகள் பொறுச்சிறதுக்கிடயில... கோதாரியில போவான்ற பிராந்து எங்கினையோ பனைக்கூட லுக்க ஒழிஞ்சிருந்திட்டுப் பறந்து வந்து வட்டம் போடுதே...”

.. நாலு பெட்டைக் குஞ்சுகளெண்டாலும், இந்தக் கோழிக்கஞ்சுகளைக் கரப்புக்குள்ள அடைச்சு வைச்சிருந்த மாநீரி நல்ல நேர்சீரா-கட்டு மட்டாய் வச்சிருந்து ஒவ்வொருத்தன்ர கையில சீதன பாதனத்தோடதான் கட்டிக் குடுத்தன். பெரும்புளைப் புள்ளையெண்டு அதுகளைச் சிறுமானியப்பட விடேல ஆளு, கொண்டுபோனவனவ இப்ப எனக்குத் தொண்டு செய்ய விடுவானவையோ? விடாயினம்!

“க்கா க்கா கா... கா...”

“சூய்... ஹாய்.. ஹய் இதென்ன சீலம்பாய் கிடக்கெண்டு இஞ்ச வந்து கரையுது இந்தக் காவம்... சூய்... ஹாய் ”

“அக்கினேசு... அதுதான் எனக்கு இப்ப ஆறுதல். கடக்குட்டியெண்டு செல்லம்ருந்தன். அது கடக்குட்டியாக்கும், உரிச்சுப் படைச்ச சரியா அஞ்செழுத்தும் கேப்பன்தான் ம் புறந்த ஆறும் மாசத்தில அது தன்ர தேப்பனையும் திண்டு போட்டுக் கிடக்குது. முழுக்க மனுஷன்ர சூணம், ஒரு நிமிட மெண்டாலும் அண்டலிக்க ஏலாது. ஆத்தே பொல்லாத

படு கெறுக்கு . புடிச்சிராவி. எப்படியெண்டாலும் அவள் தான் என்ற அண் குஞ்சு ம் ம் 'ஹி ஹி ஹி ' சிரியாய்ச் சிரிக்கிறேனே இந்தச் சீரழிஞ்ச வாயால.

அது தன்ர மனதுக்குப் பிடிச்சதை வீரும்பிக் கலியாணம் செய்தது அதுக்கு வந்தவர்... அவரை என்ற மருமோனெண்டு சொல்லக்கூடாது. காணாமப்போன என்ற அண் குஞ்சைப் பாத்தாப்போல இருக்கு. மிரிச்ச இடத்துப் புல்லும் சாகாது. குடிகிடி சூதுவாது ஒண்டுமில்ல அப்பிடி ஒரு புறவி. அப்பிடி ஒரு புள்ளையைத்தான் கட்டுவனெண்டு ஒற்றைக் காலிலே நின்டாள். நினைச்ச மாதிரிக் சிடைச்சிட்டுது. எல்லாம் இந்த அந்தோனியின்ரை சித்தம்தான்.

அவள்தான் என்னைப் பிந்தியகாலம் பாப்பனெண்டு பாத்தா, பொடியனோட என்னம்மோரு சிங்களவன்ர ஊரில கிடந்து சீவிக்குது. போன கோசு தலப்பிள்ளைப் பேறுக்கு வந்தமாதிரி இப்ப இங்கினையே இருப்பனெண்டால் இத்தறுதியில் உவள் முத்தாரியின்ர வாயச்சப்பிவி ஆட்டிச் சிங்காரிச்சுப்போடுவாள். உவளவே என்னை உப்பிடி 'கள்ளிகாடி'யெண்டு பேச எப்பனும் விட்டுவையாள்.

“மெஞ்ஞா... மெஞ்ஞா...”

“ம்... அறுந்த ஆட்டுக்குட்டி கட்டிப்போட்டாலும் கட்டியையெண்டு கிடவாதாம். மாரியன். அ... சூய்... சூய் உஞ்சு, ஊச்சி...”

நான் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் சாவன். எழுந்த மானமா உப்பிடி கள்ளி காடியெண்டு ஆரும் சொன்னால் தாங்கிக்கொண்டு இரன். ம்... ங்கா, துப் - இதென்ன இந்த அறுந்த பாக்கு, செருக்குது.

நான் அவளிட்டப் போய் அப்பிடி என்ன சீலம்பாயைக் களவாண்டனே? இந்த எலும்பில்லாத நாக்கை வளைச்சு என்னப் பாத்துக் 'கள்ளி'யெண்டிட்டாளே?

நான் இப்ப போய்க் கடக்கரையில வாடி கூடுறேநரம் இதைச் சொன்னால், இந்த மானிப்பாயில இருக்கிற பெண்

டுகள் வளெண்டாலும், 'ஆர், எங்கட திரேசி அக்கையைப் பாத்து இப்புடிச் சொல்ல, முக்காரீக்கு வாய்க்கு வந்து தீதா?' என்று கேட்டு அந்தப் புளுக்கச்சியோட மல்லுக்கு வந்து விடுவாளாம் ஏன் வீண் கொளுத்தாடு பிடிப் பாணெண்டு இந்த வாய எல்லுப்போல அடக்கிக்கொண்டு கிடக்கிறன்.

உவளினர் பொட்டுக்கேட்ட வெளியில வெளிக்கிட்டு சொன்ன வெண்டால், உவள் உங்க தன்ர புரியனுக்குச் சோறும் போட்டுக் கொடுக்காம ஓடிப்போய்க் கழுத்தில கயிறு மாட்டித் தூங்கித்தான் சாவாள். தன்னப் பற்றி எனக்கொண்டுத் தெரியாதெண்டு நினைச்சுக்கொண்டாளாக்கும், பொறுக்கிச்சி.

என்ர மனுஷனும் செத்து, லாற சித்திரை வரியப் புறப்போட, இப்ப இருசால இருவத்தஞ்சு வரியமாப் போச்சு. முதல்ல இந்த அந்தோனிபார், ரண்டாவது என்ர ராசாவின்ர பேரால இவன் - இந்தத் திரேசியின்ர வாய் நாணயத்துக்கு - நான் நெஞ்சு தட்டிச் சொல்லறன் உந்த நாலு பதினெட்டுச் சாதியில், ஆர் எங்கினேக்க கண்டாலும் "திரேசி அக்கை எங்கயணை, துலைக்கோ போட்டுவா ராய்?" என்று கேளாமல் போகாதுகள். நன் போறவாற தேசாந்திரமெல்லாம் அப்புடிப் பிறத்திச் சணங்கள். துதிக்க இந்தப் பொறுக்கிப் பொட்டை என்னைப் பாத்துக் 'கள்ளி' யாமடி. புதினம் நடக்கெடி. பெண்டுகளே பூணரியாள் வாடியில கண்டியளோ...

இஞ்சால இருவத்தஞ்சு வரியமம் முடியப்போகுது இம்மட்டுக் காலமா என்ர தலை நெரிஞ்சு, கழுத்து முரிய முறிய இந்தக் கடகக்கைச் சுமந்து, இப்ப தேகம் மெலிஞ்சு கொலுக்கொலுவாய்ப் போய் நண்டுக்கோதணியம் கிடக்கிறன். காலிலயும் வாய்வுவந்து விழுந்து இப்ப காலும் அசுப்பிரிச்சு நடக்க ஏலாது. இந்தச் சுமையோட இந்தக் காலால நடந்து நாய்படாப்பாடுபட்டு வாயக்கட்டி வயித் தைக்கட்டி, இவ்வளவு பெட்டைக் குஞ்சுகளையும் பெத்துச்

சீரா வளர்த்து, அவேய ஆளாக்கி, இப்ப அவை பெத்த பிள்ளையளைக் கண்டு நீரோசை பாத்திட்டன். இந்தச் சிறு மாணியமெலாம் படைக்க, எத்தின நாளா நான் பச்சைத் தண்ணியைக் குடிச்சுப்போட்டும் வெறு வயித் தேடாட சுருண்டு கிடந்திருப்பன். அப்பிடியிருந்தும் அயலட்டையில-ஆற்றையன் கடப்படிக்குப் போய் ஒரு உப்புக்கல்லும் கேட்டிருக்கமாட்டன்; ஒருவாய் வெத்தில வாங்கிப் போட்டிருப்பேனா என்று ஆரெயன் கேட்டுப் பாருங்கோ? எங்க எவளெண்டாலும் முன்னுக்கு வந்து சொல்லட்டுப் பாப்பம். ம்கும் எடியே, அப்படிப்பட்ட இந்தத் திரேசியைப் பாத்து உப்பிடிச் சொல்ற உவன் முத்தாரி எண்டவளை இனி எக்கணம் நானும் விடப்படாது. உவளின்ரை கிலுசகேட்டை சொன்னாத்தான் கொழுப்பு அடங்குவாள். அப்பதான் கொதிக்கிற என்ர மனமும் ஆறும்.

ஃ

ஃ

ஃ

எங்கடதோமாசரும், மரியாரும் சீர்வம்பு நல்லாயிருக்கெண்டு நேத்து ராந்திரி வெளிக்கிட்டு மேலைக் கடலுக்குப் போச்சுதுகள். மைக்க நாள் வெள்ளாப்பிட்டுப் போச்சு மற்றதுகளின்ர தோணிகளெல்லாம் துறைக்கு வந்து சேந்து வாடியும் கூடி மீனெல்லாம் விலைப்பட்டும் போச்சு. ஆனா, அதுகள் ரண்டும் அப்பயும் கரைசு வந்து சேரேல்ல,

பகார்பத்தி விடிஞ்சு பொழுதும் கிளம்பியிட்டிடுது. வெள்ளென வந்ததுடன், வெடுக்கு வெடுக்கெண்டு அடிக்கிற வாடைக்காத்துப் படுறதால பாவங்கள், கரையில உரிஞ்சானோட நிண்டு நனைஞ்சு கோழிக்குஞ்சாட்டம் விறைச்சு நடுங்கினை மணியம் அதுகளின்ர நார் நரம்பு என்னத்துக்குக் கூடுப? கரைக்கு வந்ததுகள் குடிக்கிறதுக்கெண்டு கடச்சுடக்கடுங் கோப்பி வைச்சுக்கொண்டு ஏந்திப் பிடிச்ச மணியம் பெரிய கரிசினையோடை வந்தவளவை, அந்தக் கோப்பியை அதுகளுக்கு நேரகாலத்தோட குடுக்காம, ரா முழுதும் கடலடிச்சு வந்த களையோட கரையில நிண்டு வலையும் அடிச்

சுப்போட்டு அதுகள் வருமட்டும் ஏன் அதை வைச்சுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாளையோ! அது ஆறிப் பச்சைத் தண்ணியான புறகு ஏன் அதுகள் அதைக் குடிப்பான்? அவள வேக்கு என்ன தெரியும்? அதுகள் கூதலோட உந்தச் சமுத்திரத்துக்கிட்டு கிடந்து எலும்பு முறிய விறைச்சுக் கொடுகொடுத்துக்கொண்டு தோலுரிச்ச சுருக்கணியம் பூரை எலும்பு+ள் புறப்பட்டு விறகுதடியாய்க் குறுவிக் கொண்டு வருகுதுகள். இவளவை என்னடாண்டா அடுப்படிச் சாம்பல் சூட்டில் கிடந்திட்டுவாற கள்ளப்பூனைபாட்டம், ரா நாலு சாபமும் கம்புளியால நல்லாக் கால் முட்ட இழுத்து இறுக்கிப் போத்துக்கொண்டு குசாலா நித்திரை கொள்ளுளவை. ராவுரவாக் கடல்க் காத்துக் குடிச்சுக்கப்போட்டு வந்ததுகளின்ர சயிட்டத்தைத் தெரிஞ்சிருப்பாளவையே ஆட்டக் காறியள்.

“கா..... கா.....”

“எடி, பிஞ்சுபார் மறுக்காலும் இந்தக் கோதாரியில போன காகத்தை. தலையிரை வந்து கிள்ளிக்கொண்டு போகுதே. குய்... குய்...”

கடற்கரைக்கு வந்த ஆக்களெல்லாம் இந்தக் கலாதியில மினைக்கெடேக்கதான், அவன் என்னமொரு ஊரவன், அந்தப் பேரும் வாய்க்குள்ள வரேல்ல ஓ... ஓ ராசதரை எண்டவன், எந்தநாளும் வாறதுபோல மீன் எடுத்துக் கொண்டு போக வாடோட துறைக்கு வந்தான்.

தன்ர கட்டின புரியன் கரைக்கு வந்து வலையடிச்ச அதை மண்ணில விரிக்கக் காயவிட்டு, பாய் மரத்தையும் அவிட்டுக்கொண்டுபோய் தொழில் தோட்டுப் பாயோட கிடந்து மாரடிச்ச அக்கப்பாடு படுறான்; கட்டின புரியன் கடலில் நிண்டு சுமறான் அவனைக் சவனியாம, உவள் முத்தாரிக்கு அந்த நேரத்தில அவன் ராசதுரையின்ர வானடியில என்ன ஆள்பிடி வேலை?

நான் அதைக்கண்டு மனம் பொறுக்காம, 'எடிய முத்தாரி, அவன் உன்ர புரியன் கடலடிச்சுப்போட்டுக் களையில

வந்துநின்று வலை பறியோட கிடந்து மாயிரூன்ரீ. குத்திக் கொண்டந்த அந்சக் கோப்பி எப்பனுங் குண்டுக் கோப்பைக்கை கிடந்து அறுது. சது சூடாரோவுக்கு முன்னம் அது பாவிக்கு கொண்டந்து குடுத்தப்போட்டுப்போய் நிண்டு செல்லப பொழியனடியாததை' எண்டு, ஆக, இம்மட்டு வாததைதான் வாய் துறந்து சொன்னன். இந்த நானையில நன்மைக்குக் காலமில்லை. எடி ஆத்தே, அதுக்கு அவவுக்கு வந்த கோள்வம்? அட்டட்டாரே மட்டக்கிளப்பாரே எண்டு நாகம் மாதிரிச் சிறத்தொடங்கிட்டாளடி. இந்த வாயும் சும்மாகிடக்க ஏலாமல் ஏதோ வந்ததைச் சொல்லிப்போட்டுது. பின்ன என்ன? கட்டின யுரியனில கரிசினை இல்லாட்டி ஆர் தான் குறை சொல்லாயினம்.

ஃ ஃ ஃ

எண அப்பு அவர் என்ற ராசா முந்தியெல்லாம் அந்தக் காலத்தில கடலடிச்சிப்போட்டுக் கரையில வந்து தோணியைக் தட்டலிட முன்னம், நான் வெள்ளாப்போட எழும்பி. இஞ்சிக்கிழங்கும் ஒருதுண்டு போட்டு கடவைச்சக் கொதிக்கக் கொதிக் ஒரு அச்சாக் கடுங்கோப்பியாக் கொண்டுபோய் வைச்சிருந்து, 'எப்ப வருவார் எப்ப வருவார்' எண்டு காத்துக்கொண்டிருப்பன். என்ற ராசா அவர் கரையில ஏறி வரோசு முந்தி, நானே தோணியில கொண்டு போய்க் குடுப்பன்.

முன்னம் ஒருக்கா, அது இன்டைக்கெண்டது போலக் கிடக்கு. ஒரு நாள் உவள்தான் என்ற கடக்குட்டி அக்கினேசுவயிகதில- பெறுமாதம். எழும்பக் கிழும்ப ஏலாது. காள் கையெல்லாம் இந்தக் கணியம் பூசணிக்காய் வீக்கம் வாத நீர் வந்து முட்டிப் பிடிச்சகாக்கும், அங்கால இஞ்சால திரும்பிக்கி டும்பி ஆட அசுப்பிரிய ஏலாது. ஒரே முட்டு, என்ன செய்யிரகெண்டு ஒருமாதிரிக் தக்கிமுக்கி திருந்தாதி மணி கேக்க எழும்பிக் குசினிக்க போனன், பலார்பத்தி நல்லா விடிஞ்சும் போச்சு, நாரி வளையக்கினைய மாட்டெண்ணுட்டுது. அவள் பிறந்த புறகும் வீட்டில காட்டிற

றுங்கியாட்டடீதான் வயித்துக்கையும் கிடந்து படாத பாடு படுத்தினவன் 'ஹி ஹி ஹி' அவள் பாடுபடுத்தினவள்தான். ஆனா, எனக்கென்னவோ அவளிலதான் டாசம்.

நோக்காடு எழும்பியிட்டுது நாரிய வந்து பூட்டிப்பிடிச்ச அடிவயித்தை தெரிச்ச அடைசிக் குத்தத்துவங்கியிட்டுது. அண்டைக்குக் கோப்பியும் வைக்கேல்ல; கடக்கரைக்கும் போகேலாமப் போச்சு. போய் அந்தக் கிடைதான். என்னமோ அந்தோனியாரின்ரை புண்ணியத்தால ஒரு விக்கின முழில்லாம, காலம்பற எட்டு மணிக்கெல்லாம், என்ற செல்ல நாச்சியார் வந்து புறந்தா ஹி ஹி ஹி மனுசனைக் காணாதது எனக்கென்னவோ மனம் சரியில்லை. ஒன்பது பத்து மணிப்பால அவர் மனுசன் வந்து சிரிச்சுக்கொண்டு சாக்குத் தட்டிய நீக்கி. 'என்னப்பா சுகமே?' என்று என்னப்பாசதுக் கேட்டுப்போட்டு புள்ளயின்ற பட்டுச் சொக்கையில கைவிட்டுத் தடவி எடுத்து, என்ற முகத்தைப் பாத்துக் கொண்டு, 'த்சொ' என்று கொஞ்சிப்போட்டுப் போனார். எனக்கு எப்பவோ புள்ள சுமை றங்கியிட்டுது ஆனா, அவரைக் கண்ட புறகுதான் என்ற மனசில சுமை றங்கிஞ்சிது. அப்புடியெல்லாம் எங்கட காலத்தில தாங்கள் புரியன் பொஞ்சாதி பெண்டு கரிசினையாய் நடந்கம். ஆனா, உவள் முத்தாரிக்கு இப்ப ஆரில உந்தக் கரிசனை' இதைச் சொல்லப் போகத்தான், அவள் ஏறிப்பாஞ்சு கொண்டு என்னைப் பாத்துக் 'கள்ளி'யெண்டு சொல்லிப்பிருக்கிறாள்

ஃ

ஃ

ஃ

நான் அப்புடி என்ன செய்தான்? அதையும் சொல்றன்...

"ஹாய்... ஹாய், சூய் அறுந்து போவான்ர காகமும் தெடுக்கக் கரையது. புள்ள அக்கினைகதான் கொழும்பால வரப்போராளாக்கும் சரி, சரி. போ; போய் எங்கினயன் கிடந்து கத்து எடியே பேந்தும் பார்... ம்... சூய் ஹாய்... ஹாய்"

தோமாசரும் மரியாரும் கரைக்கு வரேல்லெயெண்டு, நான் அதுகளைப் பாத்துக்கொண்டிருக்க, வான் காரணைக் கண்டிட்டு, அவனுக்கு எல்லாத்தையும் கொட்டிக் குடுக்கத் தெத்திக் தெத்தி ஓடுறானவை. என்ன செடுபிடி? தோமாசராக்கள் வற்காப்பறகு கிடக்கிற மீனை ஒருசாலா க் கூறிக் குடுத்தாலென்ன? இம்மட்டுக் காலமா வாடியில. இப்புடித் தான் கட்டுப்பாடு இருந்து வருது. கடலில போனதுகள், அதுகளுக்கு என்ன தீங்கு நடந்தது, அதுகளின்ர கால் கைக்கு ஏதும் விக்கினமோ வெண்டு எந்தப் புளுக்கச்சியன் யோசிச்சப் பார்த்தானவை? 'மற்றவை எக்கேடு கெட்டுப் போனாலும் காரியமில்ல, நாங்கள் மட்டும் நல்லாயிருந்திட்டாப் போதும்' எண்டு, மற்ற மனிசர் மாஞ்சாதியப் பற்றி எல்லுப்போஸ்யும் எண்ணாம இந்த நாய் தின்னாக் காசுக் காசுக் கவடு கிழிய ஓடுறானவை. எல்லாரு பெரிய வேதக் காறராம். 'உண்ணைப்போல உன்ர அமலட்டையானையும் தேசியெண்டு எங்கட ஆண்டவர் வேதத்தில சொல்லியிருக்கிறதை, இவே சுபமா படிச்சு, உலக ஒப்பினைக்குப் பாடம் பண்ணுறதுதான். தாங்கள் அதுமாதிரி எப்பனும் நடவாயினம். இவயளால தான் எங்கட ஊருக்கும் நாசம் வருது.

ஆருக்கு என்ன கெடுமதி செய்தன்? நான் எவெயெண்டும் பாராம ஓரவங்கிஷமில்லாம நடக்கிறதால தான், இம்மட்டுப் புள்ளயளைப் பெத்தும் ஆருக்கேனும் பின் செல்லாமல் இருந்து என்ர இந்தப் பெபாட்டுக் குடிசைக்குள்ள ராசாத்தி மாதிரிச் சீவிக்கிறன்.

“ம்பா... ம்பா...”

“இதாற்றயடி இந்த மாடு! அவள் எமலியாளின்ரயாக்கும்? உஞ்ச ஊச்சி ”

சங்கதியச் சொல்லிப்போடுவமெண்டு பாத்தா, அவள் 'கள்ளி'யெண்டு சொன்ன சொல்லாக்கும், அதைச் சொல்லி மூடிக்கவும் மனம் வருகுதில்ல நினைக்க நினைக்க உண்ணுனை பொல்லாத ஆவேசமாக கிடக்கு.

“இஞ்சபார் இதுக்குள் இதுகளின்ர கூத்தை? சிக்... அடி காகம் கரைஞ்ச பிறகால இந்தச் சனி நாய் எங்கி னைக்கையோ கிடந்து நாறல் மீனைத் திண்டிட்டு வந்து முன் னை நிக்குது ம் புழுத்த நாத்தம். உனக்கு வேற இட மில்லையா? எங்கு ன் போவன் அடி சூய் - போங்கால—

உவள்தான் உவன் மத்தாரி யெண்டவள், அவன் ராச துறையின்ர வாளைத் தேடிப்போற அவசரத்தில ஒரு கூறு மீனை, அப்பிடியே பறியோட தோணியில விட்டிருப்போட டாள். போனவன் மீனைக் குடுத்துப்போட்டு இந்தப் பறி மீனை எடுத்துக் கொண்டு போ, அதுகூட இல்ல அதை மறந்திட்டுப்போய் அவளவயோட குமுதம் குத்திக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தக் களபுளேக்க ஆர் அதை எடுத்தினமோ எனக்கெப்பிடிக் தெரியும்? என்ன மாயமோ அதைக் காணைல்ல நான் புறிஞ்சு எங்கினயோ ஒரு பக் கத்திலபோய் நிண்டிட்டன். அவள் அதை அந்தவுடன என் னிட்ட ஒரு சொல்லுக் கூடச் சொல்லாம, 'திரேசி அக்கா தான் அங்கினேக்க நிண்டவ, அவதான் எடுத்திருப்பா?' எண்டு அந்த எலும்பில்லாத நாக்கால, வாய்க்கு வந்தாப் போல சொல்லிப் போட்டாளாம் வானடியில போய் அவ என்ன மயக்கத்தில் நிண்டவ? அவளுக்கு வந்த நீரேத்தத் தைப் பாரன். அப்பிடி என்னில சமுசயப்பட்டவன், 'வாடி நான் அந்தோனியார் கோயிலில - அவரின்ர சுருவத்தில தொட்டு மொழுகுதிரி கொழுத்திறன், 'நீ தான் அந்த மீனை எடுத்தனி' எண்டு வந்து, அவரின்ர மதாவில் தொட்டுச் சத்தியம் செய்யடி எண்டு ஆள் சொல்லி அனுப்பி விட்டன். அதுக்கும் சம்மதியாளாம். அல்லாட்டி நானெண்டாலும் சத்தியம் செய்யிரன்றி வாடி' எண்டன், அப்ப பாருங்கோ வன் அவளின்ரை நாயத்தை? அதுக்கும் முன்னிக்காளாம். தான் உள்ளாரும் கள்ளாளுமா ஒளிச்சு விளையாடுமாப்போல அவள் என்னையும் நினைச்சிட்டாள். என்னத்துக்கு என்ர வாயத் துறப்பானெண்டு இம்மட்டு நேரமா அடக்கிக் கொண்டு இருந்தான். இனிமேல்பட்டு இதையும் கேட்டுக் கொண்டு சம்மா இருக்கவோ?

ஏன் எனக்கென்ன ரகசியம் ஒண்டும் தெரியாதெண்டு நினைச்சிட்டாளே? பகும். ஈ மொச்சாப்பேலவான் முட்ட விளக்குமாத்து ஈக்கில் கணியம் இந்த அடுக்கில சனம் குவிஞ்சுகொண்டு நிக்கக்க, கட்டின புருயனுக்கும் மறைச்ச, அப்புடியே முழு மீனையும் பறியையும் ராசதுரையெண்டவனுக்குத் தூக்கி என்ன உருசயில எடுத்துக் குடுத்தவளெண்டு எனக்கென்ன தெரியாதாக்கும்? எனக்கெல்லாம் பாக்கியம் சொன்னவள். உதுதான் சங்கல். எடிய கோதாரி; நீ குடுத்தனி குடன்றி; அதுக்கு எனக்கென்ன? அதுக்கென்றியாததை 'ஒண்டும் தெரியாத கன்னி என்னைப் பிடிச்சாட்டுது சன்னி' எண்டு விண்ணொ கொத்துவான்? உப்பிடித்தான் ஒவ்வொருத்தரும் புழையச் செய்துபோட்டு தாங்கள் அர்ப்புடாமல் இடுக்கிறதுக்காகச் சும்மா கிடக்கிறவேயினர தலையில தூக்கிப்போட்டுத் தப்புறதுக்குப் பாக்கினம். அதெல்லாம் இந்தத் திரேசியிட்ட அனியாது.

எக்கணம் அவள் என்ற அக்கினேசு இந்த நேரத்தில முன்னால நிண்டாளெண்டால் இத்தறுசியில உவள் முத்தாரியினர வாயப் பண்ணுடையாட்டம் தான் கிழிச்சு வைப்பான். என்ன செய்யிறது? அதுதான் எனக்கு ஒரு ஆறுதலெண்டு பாக்க, அதுவும் எங்கினயோ கண்ணுக்கெட்டாத தேசத்தில போய்க் கிடக்குது. எங்கெயெண்டாலும் அதுதன்ர புரிபடுதே தேனும் பாலுமா சுகமா இருக்குதே அது எனக்குக் காணும். அதுதானே நான் இந்த அந்தோனியாரிட்டக் கேட்ட வரம்.

அதுவும் இப்ப மூண்டு புள்ளக் காரியாப் போட்டுது. ரண்டு பொட்டைக் குஞ்சையும் ஒரு ஆண் கொந்தலையும் அந்தோனியார் அதுக்குக் குடுத்திருக்கிறார். இப்பயும் இந்தக் கோசு தலமுக்கு நிண்டு போச்சாம். கடுதாசியும் போன செவ்வாக்கிழமைதான் வந்திருக்கு. தலைப்புள்ள இப்பரண்டு படிக்குது; பொடி பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போற வயதாப் போச்சு குடும்பம் பெருத்த நேரத்தில ஏன் மேலைக்கும் கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் கிடப்பான்? இந்தப் புள்ளப் பெத்துக்கு வந்து இஞ்சினேக்க ஒரேயடியா ஊரோட

இருந்தா எனக்கும் இந்த வயதுபோன நேரத்தில ஆறுதலாயிருக்கும்; மற்றவளவேபும் வாய்க்கு றுங்கியாய் எனிமேல் பட்டு எழுந்தமானமாக் கதையாளவை. இருக்கிறவன் சரியா இருந்தா சிரைக்கிறவன் செம்மையாச் சிரையானே?

எல்லாச் சங்கதியையும் ஒருமிக்க எழுதி ம் ஆரைக் கொண்டு எழுத...? உந்தப் போட்டை உங்கினேக்க நிண்டு விளையாடினாள், எங் அதுக்கிடையில் போட்டாள்?

“எடிய புள்ள ஜெயமணி”

“கூ, கூய்...”

“டியோய்... இஞ்ச வா ஒரு கடுதாகி எழுது ”

எங்க ? ஒயெண்டாள் ஆனைக்காணன். பிராந்தினைக் குப் போட்டாளாக்கும்? சரி, வரட்டுக்கு. வந்தாப் புறகு மருமோனுக்கு ஒரு கடுதாகி எழுதிப் போடுவம். அதுவும் நான் பெத்த என்ற புள்ளையாட்டம். நாலு பத்துக் காரியம் தெரிஞ்சவர். நல்தைச் கேப்பார். அதினர் தங்கமான குணத் தாலதாள் என்ற உக்கினேகம் ஒரு சண்டை சள்ளு இல் லாமச் சந்தோசமாக் குடும்பம் நடத்துது.

எடிய முத்தாரி இரு இரு. எல்லாத்துக்கும் என்ற அக்கி னேக வரட்டுக்கு; உனக்குச் செப்படி வித்தையள் செய்து காட்டுறன். ம்கும். என்னைப் பாத்துக் 'கள்ளி'யெண்ட உனக் குச் செம்மையாக் காட்டி வைக்கிறன்.

ம்... என்னையும் அப்புடி நினைச்சிட்டாளே. முத்தாரி எண்டவர் என்னை ஆரெண்டு நினைச்சுக்கொண்டாள்? புளுக் கச்சி. பொறு பொறு; எல்லாத்துக்கும் அவள் புள்ள அக்கி னேக வரட்டுக்கு. எல்லாரையும் செக்ாட்டி வைக்கிறன்.

உபதேசியார் கை கட்டிக் கொண்டு நின்றார். மூப்பரும் மொடுதாமும் தூங்குகிற கோழியாட்டம் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு சங்கிலித் தாமுக்குப் பக்கத்தில் சாஷ்டாங்கமாக அமர்ந்து கொண்டனர். 'கோக்கி' ஒரு கண்ணையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஊலத்தான். சுவாமியார் அதில் அமர்ந்து கொண்டார்.

★ தண்டனை

“அப்பையா கோயில் குளமெண்டு இல்லாம இருந்தான். இப்ப விசர் பிடிச்சுச் செத்துப் போனான்”

ஊர்ச் சனங்கள் அள்ளுப்பட்டுக்கொண்டு அவன் குடிசையைத் தேடி ஓடினார்கள்.

பரபர பாக விழுந்தடித்து ஓடிய சனம், மிருகக் காட்சிச் சாலைக்குள் புகுந்து 'விடுப்பு'ப் பார்ப்பவர்கள்தோல் பிரேகத்தைப் பார்த்து அருவருகது முகத்தைச் சுழிப்பது மாக வெளிபையும் முற்றத்திலும் கூடி நின்று 'குசகுச'த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“சுவ மிபீட்ட ஆள் விட்டிட்டியளோ?” என்று கேட்டார் ஒருவர்.

“விட்டாச்சு. ஆனால், சுவாமி குருசுமணி குடுப்பாரெண்டுமட்டும் நினையாதையுங்கோ” என்று மறுமொழி சொன்னார் துண்ணோருவர்

“குடுப்பாரெண்டு நானும் நம்பேல” என்றார் அடுத்தவர்.

“அவன் சாகமுந்தியே, எட அப்பையா, கோயிலுக்குப் பத்திலொண்டு குட்டா; ஞாயிற்றுக்கிழமையில் கடலுக்குப் போகாதையடா. கொப்பியாரிச்சுச் சற்பிரசாதம் எட்டா, ஞாயிறு - கடன் திருநாளில பூசைக்குப் போடா” வெண்டு நான் சொன்னான். அவன் கேட்டாத்தானே?”

“இப்ப நன்மை தின்மை தில்லாமல் செத்துப்போனான். எக்ஷணம் அவன்ர ஆத்துமம் நரகத்துக்குத்தான் போகும்.”

“கெடுகுடி சொற்றோளாது. சாகுடி மருந்துண்ணாது. நாங்கள் என்ன செய்யிறது? அவன்ர ஆத்துமம் கெட்ட ஆத்துமமாப் போட்டுது. அது போற இடத்துக்குப் போகும் தானே?”

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ, சுவாமியிட்டப் போன பொடியன் வாறான். என்னெண்டு கேப்பம்?”

“குருசு மணிகைக் காணெல்ல. வெறுங் கையோடதான் வாறான்போல கிடக்கு”

எல்லோரும் பொடியன் வாற திக்கை வாய் பிளக்கப் பார்த்தனர்.

குருசுமணி எடுத்துக்கொண்டு வரப்போன பொடியன் வெறுங் கையோடுதான் வருகிறான்.

“சுவாமி என்னவாம்?”

“அவர், உங்களைல்லாரையும் ஒருக்காக் கோயிலடிக்கு வரட்டாம. சங்கிலித்தாமையும் கையோட கூட்டியரட்டாம்”

“பாத்தியளே, நான் சொன்னன் இப்ப எப்படி?”

“சுவாமி கூப்பிடுறாராம். பேந்தென்ன நிண்டு யோசிக் கிறியள்? வாருங்கோவன் போவம்”

பெரிய 'பிளான்' பேட்டுக்கொண்டு ஆளை ஆள் திரும்பிவிட்டார்கள் ஒடிவந்த பெண்களும் தங்கள் புருஷன்மார் திரும்பும் போது தாங்களும் 'இதில கலக்கப்படாது. என்ற ஒழுக்கத்திற்கிணங்க, மெதுவாக எழுந்து நடுவி' நடையைக் கட்டினார்கள். 'ஊரோடு ஒத்தோடி'க்கொள்ள வேண்டுமாம். பித்துப்பிடித்துக்கொண்டு எல்லோரும் சொன்னால் கூட கிணற்றுக்குள்ளேயும் கூடிவிழ' அவர்கள் ஆயத்தம். அவ்வளவு 'ஒற்றுமை'.

அப்பையாளின் மென்சாதி. புழுதி படிந்த வெறும் மேனிக்குடன் கோஷணத்தோடு நீற்கும் தனது குழந்தைகளைக் கட்டிப்பிடித்தக்கொண்டு ஊரோடுக ஒப்பாரி சொல்லிப் பெருங் குரல் வைத்து அழுதாள்.

வீரச்சமத்தனெண்டு - என்ராசா
 விடியமுன்னம் பாயிழுப்பாய்.
 மெத்தச் சமத்தனெண்டோ - ராசா நீ
 மேலைக்கடல் போயிடுவாய்,
 கொண்டலடிச்சாலும் - ஐயா உன்ற
 கோலத்தில மாத்தமில்லை.
 கச்சான் அடிச்சாலும் - ஐயா நீ
 கடுகளவும் அஞ்சாயணே.
 அலறிபன் பாலரெர்லாம் - இஞ்ச இனி
 றெனக்குத் தஞ்சமணை?
 தனிக்கப் பிடிச்சினமே - ஐயா என்ச
 தாலியைப் பறிச்சினமே
 ஆலாய்ப் பறந்தாலும் - இப்ப என்னை
 ஆரெண்டும் கேளாயினம்.
 ஆளிபிரியேக்க - துரையெனக்கோர்
 அறுதலைச் சொன்னியோனை?

சிறுவர்கள் தாயின் முகத்தையும் செத்துக்கிடக்கும் தங்கள் அப்பன் சடலத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்து ஒலமிட்டழுகிறார்கள். அவர்கள் கண்ணீர்வந்து வழிந்து தேங்கிய கண்ணீர் வடுக்கள், புழுதிபடர்ந்த அவர்கள் முகங்களில் படர்ந்து சுயந்து உப்பிக்கிடந்தன. சொறி

பிடித்த நாய்க்குட்டிகள் மாதிரி அவர்கள் மேனியடங்கலும் பெருக்குகள் வெடித்துப் பாய்புச்செட்டை போன்றிருந்தன.

கேவிக் கேவி அழும்போது சின்னஞ் சிறுவர்களின் வலுவிழந்த விலா எலும்புகள், மாமிசத்தின் முள்ளுகளைப் போல் புறப்பட்டு பீறிட்டுக் குத்திநின்றன. தேகத்தின் தோலும் சவ்வு அவர்களின் அவலட்சண எலும்புக் கூடுகளுக்கு மேலால் புரளுடபோது பாம்பு நெளிவது போலிருக்கின்றன. பார்க்குடபோது பரிதாபமாகவும் அருவருப்பாகவு இருக்கின்றன.

தனது புருஷனை எடுத்து அடக்கம் செய்யக்கூட 'ஊச் சனங்கள் வரமாட்டார்களோ?' என்று கவித்துக் கொண்ட பொன்னாயம், பிரேதத்தின் காலடியில் கிடந்து தேய்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

காடையில் மரித்த அப்பையவின் சடலம் மாலைவரையும் சேடுவாரற்றுக்கிடந்தது 'பாவவாளி', 'கெட்ட ஆத்தமம்' என்று ஊராரின் பலவிதமான பழிச் சொற்களுக்கும் ஆளாகிக் கொண்டிருந்தது.

முன்பெல்லாம் கடலுக்குப் போய் வந்ததும் சோற்றுப் பெட்டியை அவிழ்த்து நாளாந்தம் 'கட்டுச்சோறு' தின்னக் கொடுக்கும் தன் எஜமான், இன்று காலை தொடக்க மாலை வரை எழுந்திருக்காமல் ஓர படுக்கையில் கிடப்பதையும், படுக்கையைச் சுற்றி வீட்டிலுள்ள அணையரும அழுதுகொண்டிருப்பதையும் உற்றுப்பார்சதுக் கொண்டிருந்த நாய, தெருப் படலையடியில் போய் நின்று ஊளையிட்டது. அதைச் சகிக்கமாட்டாக எதிரவீட்டுக்காரன், எரிந்து புசைந்து கொண்டு, 'அவ்வளவு ஆத்தமம் நரகத்துக்குப் போனதை அறிஞ்ச அவ்வளவு நாய்கூட ஊளையிடுகிறது. அதுக்காக, எங்கட வீட்டைப் பாத்துக்கொண்டிருந்துதேசனியன். சீ அடிநாயே' என்று ஆத்தமம் பரிட்சை நடத்தி மேட்சத்தைக் கண்டு பிடித்த மகான்போல் சினந்துகொண்டு ஒரு கல்லை எடுத்து எறிந்தான் கல்லு அதன் விலாவில் சளக், கென்று பட்டதும், 'நாய் நாய்' என்று கத்திகொண்டு காலைத் தூக்கி நொண்டியடி ஒடியது.

அந்த நாட்களில் ஊரில் செல்லம் பிடித்த சில குழந்தைகள் சோறு தின்ன மறுத்து அடங்காண்டு அழுதால். அவற்றின் தாய்மார்கள் "ஐயோ, ஒறுவாய் அப்பையா பிடிச்சுக்கொண்டு போகப் போகூடா. பங்கபார் ஒறுவாய் அப்பையா வாறான்" என்று பயங்காட்டி, தங்கள் குழந்தைகளைத் தேற்றி உணவூட்டுவார்கள் அப்படி ஒரு 'பயங்கரப்பிறவி' யாகத்தான் அந்த ஊரில் அப்பையா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டான்.

ஆனால் ... ?

கள்ளுக் குடிக்கும்போது துரும்புகளை வடிப்பதற்கென்றே நீளமாக அடர்த்தியாக வளர்த்துவிட்ட ஓறணவன் மீசை திரண்டு உருண்ட திரளான தோள்கள். சதை சதையாகக் கிழங்குபோல் திரட்சியான சாவாங்கம் நிமிர்ந்து அகன்ற நெஞ்சு பக்கம் இடிந்து அவலட்சணமாகிவிட்ட கோணல் வாய், நெருப்புக்கொள்ளிபோல் சிலந்த கண்கள், இமைவெட்டாத உறுத்தற் பார்வை - இப்படியெல்லாம் காட்சிதரும் 'மனிதன்' தான் இந்த ஒறுவாய் அப்பையா.

அவனோ குழந்தைச் செல்லங்களைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொஞ்சுவதற்கு ஆசைப்பட்டு அவர்களை அணைத்துத் தூக்க ஓடுவான். குழந்தைகளோ அவனைக் கண்டால் வீரிட்டுக் கொண்டு குடல்தெறிக்க ஓடுவார்கள். இந்த ஏமாற்றத்தினால், "நாசமாய்ப்போற பிள்ளையள் ஒண்டாவது கிட்ட அண்டுதில்லையே?" என்று மனம் நொந்து கண்ணீரே விடுவான்.

ஒருநாள் ஊரிலுள்ள குழந்தையொன்றைத் தெருவில் கண்டவன், தள்ளாடும் வெறியிலும் கரங்களால் அதை அரவணைக்கப் போனான். அது, 'ஐயோ அம்மா' என்று கத்திக் கொண்டு ஓடிப்போய் அமமாவிடம் முறையிட்டது. அம்மா புருஷனுக்குச் சொல்ல, புருஷன் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு அப்பையாவின் வீட்டுக்கே வந்து 'நாயா' கேட்டுவிட்டு, "அப்பையா, கடைசியாகச் சொல்றன், இனிமேல் பட்டு இப்படிச் சேட்டையள் விடாதை சொல்லிப்போட்

டன். நீ கோயிலுக்குப் பத்திலொண்டுப் பணம் குடுக்கிறாயில்லை. பூசைக்குப் போறாயில்லை, ஞாயிறு - கடன் திருநாளென்றும் பாராம அந்த நாளில பாத்துக் கடலுக்குப் போறாய். உன்ர சையால எங்கட பிள்ளையனைத் தொட்டால் அதுகளும் நரகத்துக்குத்தான் போகும்” என்று சொல்லி அப்பையாவைக் கண்டித்து விட்டு, தன்னை ஒரு மோட்சராச்சியத்தின் பிரதிநிதியென்பதை எண்ணித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்.

அப்பையா எதுவுமே பேசவில்லை. அழுதான்.

தன்னைக் கண்டதும் குழந்தைகள் ஏன் இப்படிப் பயந்து ஒடுகிறார்கள் என்பதை இதனைக் காரணமாகக் கொள்ளவும் அவன் மனம் ஒப்பவில்லை குழந்தைகள் மட்டுமா? வயதுவந்தவர்கள் தொடக்கம் ‘பெண்புரக’கள் கூட அவனுடைய பயங்கரத்தோற்றத்திலும் மிரட்டற் பார்வையிலும் பயந்துதான் இருந்தார்கள். அவனுக்குச் சிரிப்பு வராது சிரிக்கமாட்டாதவனின் நெஞ்சில் இரக்கமோ அன்போ கிடையாது என்பது அவர்களின் அபிப்பிராயம், ஆனால், அவனோ வேறுவிதமாகத் தன்னைப் பற்றிக் கற்பனைபண்ணிக் கொண்டான்.

‘நான் கோயிலுக்குப் பத்திலொண்டுக் காசு குடுக்காம ஞாற்றுக்கிழமையில கோயிலுக்குப் போகாம சைவக்காற அஞ்ஞானியளோட கூடிக்கொண்டு கலுக்குப் பேறதுதான் அவங்களுக்குப் பொருமை. அதுக்காகத் தாங்கள் எல்லாரும் சேந்து உன்ர குடும்பத்தையும் ஊரால - கோயிலால கழிச்சவைக்கப்பாக்கிறார்கள். தங்கட பிள்ளையனையும் என்னை சேரவேண்டாமெண்டு கெட்டபுத்தி சொல்லிக் குடுத்திருப்பாங்கள் ..... ?

மேலும் யோசிக்க அப்பையாவுக்குப் ‘பொல்லாதகோபம்’ வந்தது. திடீரெனச் சதிரத்தை உலுப்பிக்கொண்டு “நான் ஒருக்காக் குடிச்சுப் போட்டுவந்து இவங்களுக்கு இண்டைக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிடுகிறன் பார்” என்று குளுரைத்துவிட்டுப் போனவன், மாலைக் கருக்கலின் போது

சின்னாச்சியின் முச்சந்தியில் வந்து நின்று, வில்லுக் கத்தி ஒன்றை விரித்து மடிக்கூள் செருகி வைத்துக்கொண்டு புறங்கை கட்டியபடி அங்குமிங்குமாக நடந்தான்.

இந்தக் கொழுவல் வெளிக்குத் தெரிந்துவிட்டதால் அன்று அந்தப்பக்கத்தால் ஒரு குருவிகூடத் தலைகாட்டவில்லை. தன்பாட்டுக்குப் பேசினால் ரோசம் கிளம்பி எவனாவது முன்னுக்கு வருவான்' என்ற நினைப்பில் வாய்க்கு வந்தபடி கூச்சநாச்சமில்லாமல் பேசத் தொங்கினான்,

“டேய். அப்பையன் தனிச்சவன்தான்ரா. எவனெண்டாலும் முன்னுக்கு வாராங்கோடா பாப்பம். விட்டு வாங்கிற போக்கிலியன் டேய் ஏன்ரா கோயிலுக்குப் போறியன்? கள்ளப் பாவஞ்செய்யிற நீங்கள்தான்ரா கோயில் கோயிலெண்டு சும்மா விழுந்தடிச்சுக் கொண்டு ஓடுறியன் ”

வேலியோடு வளவுக்குள் அவன் மூத்த மகள் வந்து நின்று “எண்ண அப்பு, ஆச்சி உன்னை வரட்டாம். வாணை” என்று அழைத்தாள். மகளைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே “நீ போ பிள்ளை. உன்ர கொப்பன் இண்டைக்கு மறியலுக்குப் போப்போறான், நீ போ ” என்று அதட்டிவிட்டு, “டேய், பேச்சிலியன் ஆரெண்டாலும் வாராங்கோடா” என்று பிறகும் பேசத் தொடங்க, “உதில நிண்டு ஏன் வீணாய்க் கதலிக்கொண்டு நிக்கிராய்? வாவன். வந்து முழுசிப் போட்டுப் படன்” என்று சினத்தோட அழைத்தாள் பொண்ணரியம்.

“ஏன்ரி, நீதான் ஒரு துணையெண்டு பாத்தா. கட்டின பெண்டில் நீயும் உவங்களை போல என்னை வெருட்டப் பாக்கிராய், என்ன? அப்பையனைத் தெரியுமெல்லே ? நான் பேந்து வந்து முழுசிறன், நீ போ ”

ஒரு முறைப்பு. பொண்ணரியம் ஆத்தாக்கடைசியில் “என்ன கூத்கையெண்டாலும் நடத்து” என்றாள். அத்துடன் விட்டுக்கு வந்து விட்டாள்.

அப்பையா திரும்பிப்போது ஆவேசத்தில் என்னவோ எல்லாம் பேசினான் வில்லுக்கத்தியை மடிக்குள்ளால் எடுத்து ஒரு தடவை பார்த்தான். பக்கத்தில் கிடந்த கிளவந்தடி ஒன்றை முறித்துச் சீவிக்கொண்டே அம்மாறு போட்டான்.

“டேய், அப்பையனை எல்லாரும் சேந்து கழிச்சுத் தனிக்கப் பிடிச்சாப்போல, நாளைக்கு அப்பையன் உங்கட வீட்டுக்குத்தான் வரபோறனெண்டு நினைச்சிட்டியளாக்கும். ஆனா, நான் செத்தாலும், என்ர வீட்டு நாய்கூட உங்கட முத்தம் மிதிக்காததா ஞாயிற்றுக்கிழமையில நான் கடலுக்குப் போய்த் தனிய உழைக்கிறெண்ட பொறுமையில, சுவாமி சொன்னதெண்டு, எல்லாருமாச் சேந்து எனக்கு ஆமிச்சட்டம் வைக்கிறியளே? டேய், அற்பன் பொறுக்கியள். உங்களுக்கதான்ரா ஊத்தை கிடக்கு அதை மூடி மறைக்கிறதுக்கு என்னிலயே கயிறு திரிக்கிறியள்? ஆருக்கடா புலுடா விடுறியள், இந்த அப்பையனுக்கோ...? டேய் பெண்ணையங்கள், வெளிக்கிட்டு வாருங்கோடா ஒருக்காப் போய்க் கம்பி எண்ணிப் பாப்பம்..”

துணிந்து எவரும் வரவில்லை. நேரம் இருட்டிவிட்டது அவனும் பேசிக் களைத்துவிட்டான்.

குப்படிப் பல சம்பவங்கள் அவன் வாழ்க்கையில் முன்பு நடந்தேறியிருந்தன.

இப்போது அந்தச் சடலம் தேடுவாரில்லாமல் கிடந்தது. பொன்னரியம் அவன் கால்மாட்டில் கிடந்து தேய்பித் தேய்பி அழுதுகொண்டிருந்தான்.

மாலை ஆறு ஆறரை மணி.

வழக்கத்திற்கு மாறாக மாதா கோயில் மணிச்சத்தம் அவலமாகக் கேட்டது.

தீ அணைக்கிற படைபோல் எல்லோரும் அள்ளுப்பட்டுக்கொண்டு கோயிலைத் தேடி ஓடினார்கள். கவசமியார் வெளி விறுந்தையில் உலாத்தியபடி புத்தகமும் செபமாலை யுமாகச் செபஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

வந்த சனங்களைக் கண்ட சுவாமியார் மெதுவாகக் கை உயர்த்தி, முகவாய்க் கட்டை தொடக்கம் தனது நீண்ட வெண் தாடிவைத் தடவிக்கொண்டார். அவர் பேசிய வெள்ளைக்காரத் தமிழ் அவர்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒன்று.

“அடுத்தார்ப் பக்கம் எத்தோதும் வாதுங்கோ. அது ததி, சங்கிலித்தகாம் எங்கே?”

“நான் இஞ்ச நீக்கிறன் தேவரீர்” என்று சங்கிலித்தகாம் குரல் கெடுத்தார்.

“அப்ப ததி, மெத்தச் சந்தோதம்” என்று தனது மகிழ்வைத் தெரிவித்துக்கொண்டார்

உபதேசியார் கை கட்டிக்கொண்டு நின்றார். மூப்பரும் மொடுதாமும் தூங்குகிற கோழியாட்டம் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு சங்கிலித்தாழ்க்குப்பக்கத்தில் சாஷ்டாங்கமாக அமர்ந்து கொண்டனர். ‘கோக்கி’ ஒரு கதிரையை எடுத்துக் கொண்டு வந்து வைத்தான். சுவாமியார் அதில் அமர்ந்துகொண்டார்.

வந்த அனைவரும் சப்பாணி கட்டிக்கொண்டு வெகு அடக்க ஒடுக்கமாகக் கீழே - தரையில் இழுந்தனர். சட்டை போட்டிருந்த ‘இளந்தாரி’ப் பொடியங்களைத் தவிர ஏனையோர் தாங்கள் போட்டிருந்த சால்வைகளைத் தோள்களிலிருந்து எடுத்து மடியிலும் கக்கத்துக்குள்ளும் வைத்துக் கொண்டு மரியாதை செய்தனர். அவர்களுடைய பயபக்தியையும் விசுவாசத்தையும் கண்ட சுவாமியார் சங்கிலித்தகாமைப் பார்த்து, “எத்தோதும் நல்த விதுவாதிகல் ” என்று சொல்ல, சங்கிலித்தகாமும் குழைந்து நைந்து சிரித்துக் கொண்டே, “ஆம் தேவரீர்; எல்லேரும் நல்ல விசுவாசிகள்தான்” என்று பதிலளித்தார்.

இதைக் கேட்டு உள்ளம் பூரித்த சிலர், ‘ஈ’ என்று தேக்கமாய்ச் சிரித்தனர். கொஞ்சம் நாகரிக்கமானவர்கள் ‘எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் பாணியில் ‘கலகல’ வென்று வேடிக்கைச் சிரித்தனர். சங்கிலித்தகாமும் உபதேசியாரும்

பாடம் ஒப்புவிக்கும் மாணாக்கராகக் கைகளைக் கட்டியவண்ணம் எழுந்து நின்றார்கள். கோக்கியும் ட்ரைவரும் விரைந்தை ஓரத்தில் நின்று 'விடுப்பு'ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கோயில் குத்தகை- அதாவது பத்திலொன்றுக் காணிகளாகப் பணக் கணக்குக் கொப்பியை அவுரூர் அப்பா சுவாமியிடம் கையளித்தார்.

அந்தக் கொப்பியில் அப்பையாவின் பெயர் மட்டும் வெறுமனே கீறிட்டுக் கிடந்தது.

பத்திலொன்றுப் பாக்கிப் பணத்தை வசூலிக்காததினால் அந்தக் கோட்டுக்கு நேரே 'வரவு' என்று எழுதியிருந்தார் அவுரூர் அப்பா. மொத்தமாகச் சுமார் நூறு ரூபாய்க்கு மேல் இப்போது ஏறிவிட்டது. பழைய கொப்பியை. வரவுழைத்துப் பார்த்தார். அதிலேயும் பெயர் மட்டும் இருந்தது, பணம் கொடுபட்டிருக்கவில்லை.

'அட பாவி'

சுவாமியாருக்க ஆத்திரமும் மணஸ்தாபமும் சினர்ந்தன. உடனே அவர்களைப் பார்த்து "அப்பையா கோவிதுக்கும் வாதகில்லே?" என்று கேட்டார்.

சங்கிலித்தாம். "ஓம் ஆண்டவரே, அவனும் வாரேல்ல, புள்ளையனையும் விடுறேல்ல" என்று விநயமாகப் பதிலளித்தார்.

மொடுதாம் எழுந்து "அவ்வர பொஞ்சாதியும் கோயிலுக்கு வாரேல்ல" என்று கூறி இருந்தார்.

"அப்போ... அவன் கெத்த ஆத்தமம், குதுது மணி குதுக்க ஏலாது. அந்தப் பிதேதக்கைக் கோவிதுக்குல்லே கொந்து வத வேந்தாம் நான் ஆதீர்வதிக்க முதியாது" என்றார் சுவாமியார்.

"தேவரீர், கேக்கிறமெண்டு கோவிக்க வேண்டாம். கோயிலுக்குப் பக்கத்துக் காணிக்கையும் குடியிருக்க அடுக்குப் பண்ணிவைன். அவ்வர செத்த வீட்டுக்கும் ஊரவை போகப்படாதுதானே"

“அதுக்குப் போதந்தாய் போகலாம், போகாத்தியும் காதியமில்லே...”

சடுதியாக எல்லோரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துவிட்டு “அப்ப நாங்க ஒருமித்துப் போகாமல் இருக்கிறம் தேவரீர்” என்று சேர்ந்து சொன்னார்கள்.

“அதுதான் நல்தது; நீங்கல்தான் உத்தம விதுவாதமான பில்லைகல்...”

“நாங்கள் போட்டு வாறம் தேவரீர்; சுவாமிக்கு ஸ்தோத்திரம்”

“ஓ... ஆதிர்வாதம்...”

அன்று பொழுது மமைந்துவிட்ட பின்னும், ஊரில் உள்ள எவராவது சேத்த விட்டை எட்டியும் பார்க்கவில்லை.

‘உத்தம விசுவாசிகளான’ அவர்கள், பாவம் செய்து கெட்டுப்போன ஆத்துமாவான அப்பையாவையும் அவன் பெண்சாதி பிள்ளை குட்டிகளையும் ஊருக்குள்ளே புறக்கணித்துவிட்டு, தாங்கள் மட்டும், நித்திய பேரின்ப மோட்சராச்சியத்துக்குப் போக வழிதோடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பல காலமாக அப்பையாவோடு கூடிக்கொண்டு கடலுக்குப் போய் வந்த அயலூரார் பொன்னரீயத்தின் பரிதாப நிலை கண்டு வந்து, அவ்வூரில் உள்ள விசுவாசிகளுக்குத் தெரியாமல் அந்தப் பிரேதத்தைக் கொண்டு போய்ச் சுவக்காலையில் அடக்கம் பண்ணிவிட்டார்கள்.

ஏற்கனவே அந்த ஊரில் ‘பத்தில் ஒன்றைப் பிய்த்து எறி’ கூறி மதப்புரட்சி அப்பையாவுக்குப் பக்கபலமாய் நின்று அவனை உள்ளன்போடு நேசித்த பாசுசிங்கம் மட்டும் அவ்வேளை பணிவிடை செய்தான். அப்போது அந்த நாய் தெருப்படலையருகில் போயிருந்து பிரேதத்தை எடுத்துக் கொண்டுபோன வழியைப் பார்த்த ஊரையிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அடக்கம் செய்து விட்டு வந்த பாலசிங்கத்தைக் கண்ட நாய், ஒடிப்போய் அவன் கால்களை நக்கிக் கொஞ்சியது.

பாலசிங்கத்தின் கண்கள் சிவந்து கலங்கின.

பொன்னரியம் தேம்பி அழுதுக்கொண்டிருந்தாள்; தாயைப் பார்த்து சூழந்தைகளும் ஓடிட்டுக் கதறிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மறுநாள் விடிந்தது.

கோயில் மணி 'டாங்' கென்று வழக்கம் போல் கேட்டது.

கெட்ட ஆத்துமாவின் அடக்கத்துக்குப் பின் அந்தக் குடியை எட்டிப்பார்க்காத உத்தம விசுவாசிகள் அன்று கோயிலில் நிகழ்ந்த பிரார்த்தனையின் போது 'இறந்துபோன அப்பையாவின் கெட்ட ஆத்துமா' நரகத்துக்குப் போகாமல் மூக்தி அடைந்து மோட்ச ராய்ச்சியத்துக்குப் போகச் செபித்தார்கள்.

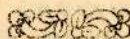
சங்கிலித்தாம் ஆசாரஞ் செப்பினார்.

"இறந்துபோன அப்பையாவின் கெட்ட ஆத்துமா நித்திய நரக ஆக்கினைக்குள்ளே ருந்து மோட்சராய்ச்சியம் சேர்வதற்கு யேசுநாதர் கருணைபுரிய வேண்டுமென்று மன்றாடி ஒரு பரமண்ட மந்திரம் ஒதுவோம்....."

ஏனைய விசுவாசிகள் செபிக்கிறார்கள்:

"பரமண்டலங்களிலே இருக்கிற எங்கள் பிதாபவ..... உம்முடைய ராய்ச்சியம் வருக..... அன்றன்றுள்ள எங்கள் அப்பம எங்களுக்கு இன்று தாரும் எங்கள் கடன்காரருக்கு நாங்கள் பொறுக்குமாப்போலே நீரும் எங்கள் கடன்களை எங்களுக்குப் பொறும், எங்களைச் சோதனையிலே பிரவேசிக்கவிடாதேயும். தீமையில் நின்று எங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளும், ஆமென்"

1961 தினகரன்

பொழுது மைம்மல் பட்டுப் பூமியும் கருகிக்கொண்டு வர, அண்ணனும் கோட்டைச் சந்திக்கு வந்து விட்டார். அவரது தூரகிரீஷ்டம், சந்தியில் அவர் எதிர்பார்த்த அந்தப் பெட்டையைக் காணவில்லை.

★ நேர்த்திக் கடன்

“உவள் ஒரு சரியான திடுமலிக் குமரி. சோக்கான மெனீயைப் பொட்டை. அறுவாள் நல்ல சட்டையாப் போட்டுக்கொண்டு ஒதுக்கமா நில்லாம, இந்த நடுச்சந்தியில் இளிச்சுப் பிடிச்சுக்கொண்டு என்ன கண்டறியாத விடுப்புப் பாக் குது .....?”

“போச்சுடா, ஆரோ அவசரமாக வாறான். வாறவனும் இளவட்டம் தான்.....?”

“உவள் ஒரு நாய்ப் பிறவி, சிரிச்சமணியம் அவனைத் தேடியல்லே போறான்? படு தோறை.....”

“சனியன் இளிக்கிற விறுத்தத்தைப்பார். மூதே வி, போற வாறவங்களுக்கெல்லாம வாயத் துறந்து கசட்டுதே?”

மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் மனுசனாய் நிற்கவில்லை, அவர் நெஞ்சு கெந்தகித்தது.

அப்போது.....

“அய்யா துரோய், ஏதாச்சும் தாங்கையா” என்ற என்ற குரல் கேட்கவே, அண்ணன் திருப்பிப் பார்த்தார்.

துரை, அசட்டையாகச் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டுத் தழாவி, சில சில்லரைகளை எடுத்து அவள் ஏந்திய சூவளைக்கூள் எறிந்து விட்டு நடந்தார்.

“அச்சாத் தொரை, நீங்க நல்லாயிருக்ககோணும் தொரை”

‘சிச்சி இவளின்ர தொழில் இதுதானா?’

இதுவரை தொண்டைக் குழியில் ஊனம் வழிய ‘அவ, வைப் பாரீத்த மரியாம்பிள்ளை அண்ணை கண்ணில் இவ இப்படி ஏந்தி ‘வாங்கும்’ காட்சி மிளகாய்ப் பொடி தூவிற்று.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணருக்கு இது முகத்தில் ‘பளார்’ அடி, ‘சடா’ ரென்று அங்கிருந்து விலகினா. இருப்பினும் அண்ணனுக்கு எந்த ஒரு வேலையும் நேர் சீராக ஓடவில்லை. அனலாக உந்திய அவர் மேனியில் இப்போது சோர்வு தட்டிற்று. அதனால் ‘ஹாவ்டே லீவ்’ போட்டு விட்டு மத்தியானத்தோடு ‘போடிங்’கிற்குத் திருப்பினார்.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் அசல் யாழ்ப்பணி, வலு கடுவலான மத விஸ்வாசி. கொழும்பிலே துறைமுகக் கப்பல்களில் வேலை, சீவியம் ‘போடிங்’கில் தான். ஆள் தனிக் கட்டையல்ல, பெண் கொள்ளாத இளந்தாரியுமல்ல கலியாணம் செய்து பதினைந்து பதினாறு வருஷம் அரை டசினுக்கு மேல் பெத்துப் பெருக்கி விட்டாள். பெரிய குடும்பஸ்தர். பொடி பொட்டைகளாக மொத்தம் ஆறுக்கு அண்ணன் அப்பன். இந்த ஆறும் போக அவவுக்கு வயிறு அழிந்தது’ மூன்று உருப்படியாகப் பார்த்தால் கணக்கு ஒன்பதாகிறது. அவவுமோ வருஷக் கொத்தி. இந்தக் கோசம் அவ பெறு மாதம். ‘ஏழு மாசத்தில ஆறு கடக்கப்படாது’ என்று நாலு பத்துத் தெளிந்தவர்கள் எழுதியிருந்தார்கள். என்னாலும், அண்ணர் கடைசி வரை வைத்திருந்து விட்டுப் போன கிழமை தான் பெறுவுக்காக அவவை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டு விட்டு வந்து ஆறியிருக்கிறார்.

வந்து கால் ஆறவில்லை, அதற்கிடையில் இந்தக் கூத்து அது அந்தப் போடிங்கின் சாக்குக் கட்டுலால் வந்த சூடோ, அவரோடு இருந்த தங்கராசா மாண்டரின் பழக்க வழக்கத்தால் ஏற்பட்ட தோஷமோ சொல்ல முடியாது, தங்கராசா மாஸ்டர் பள்ளிக்கூடச் சட்டம்பியல்ல, அவருக்கு இவர் ‘மாஸ்டர்’ அவ்வளவுதான்.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் மாசத்தின் முதல் வெள்ளிக் காரன், ஒரே கோயிலும் ஜெபமும் தான். ஆளும் தானும் தன் பாடுமாயிருப்பவர். வலிய இழுத்துப் பேசினாலும் ஏனென்றும் வாய் விட்டுக்கேளார். சாரைப் பாம்பு போல ஒருவித சோலி சுரட்டுக்குமே போகமாட்டார். ஒரு பரம சாது.

இப்பேர்ப்பட்ட மரியாம்பிள்ளை அண்ணன்தான் இப்போ பேரடிவற்றகு வந்து அமைதியாக இருக்க முடியாமல் அந்த ரப்படுகிறார்.

'அப்போதை அவளைக் காணேக்க பட்டப் பகலாய் போச்சு. அப்பமட்டும் எப்பன் மைம்மல் பட்டிருந்தால் ஆளை வடிவாய் அமத்தியிருக்கலாம். எண்டாலும், யுந்தக் கொழும்பாளவைக்கு எந்த நேர மென்டிருக்கே?' என்று ஒரு கணம நினைவூறினார்,

மறு கணம் அவர் ஆசை முயல் பாய்ந்தது:

'மருதானையிலிருந்து 'வசு, எடுத்து, கோட்டைப் பொலிஸ்ரேசனுக்குப் பின்னால் றங்கி, ஆசுப்பத்திரி ரோட் முச்சந்தியில் ஏறினா, அங்கினேக்க அவளைக் காணலாம் நிண்டாளெண்டா, வாச்சுப்போம்..... ..'

உடனே வெளிக்கிட்டுப் போக 'அவுக்' கென்று உன்னி எழுந்தார். நாரி இழுப்புவந்து தடி முறிந்த மாதிரி 'நொறுக்' ஐட்டது. 'கோதாரியில போன நாரிப்பிடிப்பு இன்னும் விட்டபாடில்ல' என்று மனம் வெதும்ப வெளியில் வந்தார்.

அப்படி 'குஷ்யாக வரும் போது சொல்லிவைத்தாற் போல அன்றைக்கென்று தான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 'அவ்வுடைய கடிதமும் வந்தது.

அக்காவின் கடிதத்தைக் கண்ட போது அண்ணனின் இதயம் கலங்கிக் கூழ் முட்டையாகி விட்டது.

'வயித்தின வாயில இருக்கிறவ, என்னபாடேர்? தனது கட்டிய புருஷனுக்கென்று ஏதாவது விசேஷமாக எழுதி ரூப்பா'

பிள்ளைப் பெறுவுக்கு முந்தியே லீவு போட்டுவிட்டு எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் வீட்டுக்குப் போய் வருவது அண்ணன் வழக்கம். அப்படித்தான் அவ எழுதியிருப்பா என்ற திணைப்பில் அதைப் பிரித்து வாசித்தார். அண்ணன் எதிர்பார்த்தபடி தான் அவவும் எழுதியிருந்தார்.

அதிலே ஒருசு அடையாளம் உட்பட எழுதியிருந்த வெவ்வேறு தெய்வ வேண்டுகல்கள் போக, இஞ்ச ஆளணியில்லை 'நாள்ச் சரக்கும்' நேர காலத்தோட வேண்ட வேணும். ஆளமட்ட, முந்தின பிள்ளைப் பெத்துகளுக்கு வந்து போன மாதிரி, இந்தக் கோசும் வாருங்கோ" என்று கண்டிருந்தது வாசகம்.

அவ அவரை நம்பித்தான் அப்படி எழுதினான். ஆனால், அண்ணன் இந்தக் கோசு சந்தகம் பண்ணி, "இப்ப லீவு கீவு எடுக்க ஏலாது. பிள்ளையை நல்ல சுகமாகப் பெற வேணுமெண்டு இஞ்ச கொழும்பு கொச்சிக்கடை அந்தோணியார் கோயிலுக்கு தேந்து ஒரு கட்டு மொழுகுதிரி கொளுத்திறன். நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை, அந்தோணியார் சுகம் தருவார். எல்லாத்துக்கும் பிறகு வாறான்" என்று நாலு வரி எழுதி அனுப்பி விட்டு, போகவிண்டிய ஸ்தலமான கொழும்பு கோட்டைக்கு, 'சடா, ரென்று கிளம்பினார்.

பொழுது மைமல் பட்டுப் பூமியும் கருகிக் கொண்டு வர, அண்ணனும் கோட்டைச் சந்திக்கு வந்து விட்டார். அவரது தூரதிஷ்டம், சந்தியில் அவர் எதிர்பார்த்த அந்தப் பெட்டையைக் காணவில்லை.

அவர் முகம் தொட்டாற் கருங்கி போல் 'சட்'டென்று குமபிபது

'டொக்கட்'டுக்குள் போட்ட கைகள் தாமசத் துழாவ நாலா பக்கங்களும் கண்களைச் சுற்றிக் கொண்டு பெரிய ஒரு 'துரை' போல, சாலை ஓரம் அங்குமிங்குமாகக் கால்களை எறிந்து மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அச்சா. அண்ணனுடைய 'அது' இரண்டு நிமிஷத்தில் அங்கே வந்து விட்டது.

அண்ணன் தலை கால் தெரியாமல் பதறினர்.

ஆசை, நாணம், பயம் ஆகிய உணர்ச்சிகளால் தாக்குண்டு, அவற்றைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கனலாய் எரிந்து தீயும் உடற்கட்டை, கேவலம் ஒரு சாதாரண நாணத்தின் உள்ளடக்க நரம்புகளால் தாக்குப் பிடித்தபடி அவர் மறுபடியும் சுற்றிப் பார்த்தார்.

அறிந்த முகங்கள் அங்கே தென்படவில்லை.

இனி என்ன, யோகம்தான். யாரும் நின்றால் கூட இனங்கண்டுகொள்ள முடியாது.

நல்ல செக்கல் பொழுது.

கொட்டுக்குள் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்க, அவராக வலிந்து கொண்ட தென்பும் உறுதியும் ஒருவாறு அவரை ஆட்கொண்டன.

அப்பவும் ஒரு கணம் அவர் யோசனை பயங்கரமாகத் திசை திரும்பியது.

‘கடையங்கள் ஆரெண்டாலும் இந்த நேரம் தீண்டு இதைக் கவனிச்சா... ..?’

கிலுக்கட்டியாக ஆடும் உடலையும், வெடவெடத்து உதறி எடுக்கும் நெஞ்சையும் அவருடைய ஒரு அற்ப ‘ஆசை’ யானது உள்ளூர் அவரை மாய்த்துக் கொண்டது.

அவ்வேளை யாராவது இனந்தெரியாமல் மெதுவாக வந்து ஒரு ‘டேய், போட்டால், ஆள் அப்படியே காலியாகி விடுவார். அப்படி அண்ணன் அங்கே அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சற்றுக் கொஞ்ச நேரம் கணங்கி, பின் பக்கமாகக் கழுத்தைத் திடுகிப் பார்த்து விட்டு, ‘அவுக்’கென்று ‘அவ’வுக்குக் கிட்டப் போய். ஏய் .....ஏய்..... இஞ்ச வா-இப்படி வா” என்று நாக்குதறி அவர் வாய் அழைக்க, சரீரமோ மிருதங்க ஆவர்தனம் செய்து ஒரு ‘கிறுத்தா’ போட்டது.

“ஐயா தொரை. ஏதாச்சும் தாங்க தொரை” என்று வழக்கம் போல் கேட்டுக் கையை நீட்டினான், அவன்.

உடனே அண்ணன் பெரும் அந்தரக்காரரானார்.

அண்ணன் எடுத்துக் கொடுத்த ஐந்து ஸ்பாய் ‘நோட்டையே அவ பவ்வியமாக வாங்கி, அதைச் சற்று உற்றுப் பார்த்தது. பின் ஒரு சந்தேக வினா எழுப்பி, வியப்பில் மூழ்கிய முகத்தோடு மௌனமாகச் சாரை போல் திரும்பினான்.

தொரை சல்லியைப் பாக்காமத் தந்திட்டு முழுசுறாரோ? என்று நினைத்தவன், திரும்பி நின்று, நீங்க, நல்லாயிருக்கேனு தொரை” என்றான்.

அண்ணன் நிலத்தில் நிற்கவில்லை, தேகம் பஞ்சடித்தது.

“ஏய், இந்தா, ஏய், இஞ்ச வா”

“சல்லியைத் திரும்பி வாங்கிறதற்குக்கோ?”

தாமரை இலைமெல் குதித்த நீரோட்டத்தில் மனம் தவிக்க, வெள்ளைக் கடதாசியில் தெளித்தமையாக அவ முகம் கறுத்தது.

“என்னது, என்னைக் கூப்பிட்டீங்களா?”

நுனி விரலின் விளிம்பு நகக்கை, நாணிய முக வாயில் கோணி வைத்துக் கடித்தபடி திரும்பி வந்து சிரித்துக் கொண்ட அவன், அவர் முன்னால் இடுப்புக் குத்தி, ஒரு சள்ளைத் தாக்கில் நின்றான்.

அவள் பார்வையில் பெரும் பசி.

“உன்ர பேரென்ன?”

“ம், பேரோ?”

அவவக்கு வெட்கக் சளிப்பில் சாடையா முகம் சளித்தது - ஒட்டுச்சூள்ளே வாங்கியிருக்கும் நத்தையாக விழிகள் மேலிட, வார்த்தைகள் பிணமாகின - தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டே, காற் பெரு விரலால் நிலத்தைச் சுரண்டிக் குழி பறித்த வண்ணம், “ஏன் தொரை பேர் கேக்கிறீங்க”? என்று, எடுப்பாக.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணனுக்கு அப்போது ‘கிளிக்’கிட்டு மின்னல் ஊசி ஊடுருவுவதாகப் பிரமை தட்டிற்று. ஆள், சிந்தரமாகினார்.

“வேணும், சும்மா கேட்டான்”

“என்னத்த வேணுங்கிறீங்க?”

அவ திமிறிக் திமிறச் சிரிக்கும் போது முகத்தில் மத்தாப்புப் பூக்கள் சொரிந்து கொண்டிருந்தன.

“நீ, எங்க இருக்கிறீ?”

“அய்யய்ய, அவதிர ஆசையைப் பாருங்களேன்”

அவ நினைவில் மிடுக்கு ஏறி, பரிகாசம் துள்ளியது

“ஏன் தொரை, ஒங்களுக்கு ‘வேணும்’டா பேசாம அப்புடியே வற்றத்துக்கு அங்கால ஏன் ‘சும்மா’ என்னத்தையோ ஒப்பினைக்குக் கேக்கிறீங்க?”

அவர் நோக்கத்தை அவ அறிந்து விட்டா, விஷயம் பெரும் வெற்றி.

அண்ணர் பறக்கச் செட்டை கட்டினார்.

“எங்க வாறது?”

தீவிர எடுபடியில் குருக் குத்திய அவனின் கேள்வியில், அண்ணர் தீய்ந்து போய் நின்றார்.

“அப்படினா வாறீங்களோ?”

“ஓம், வாறன்!”

“அது சரி, எப்பன் நிலத்தில் நில்லுங்க”

“எட பகுடி கூட விடுறாளே. இடம் கண்ட வேளை மடம் பிடுங்குற வேலை.”

“ஹி .. .. ஹி .. .. ஹி .. ..”

பற்களெல்லாம் மல்லிகைப் பூக்களாகத் தெரிய, அண்ணன் வாய் ‘ஆ’ வென்று அகன்று இளித்தது.

அண்ணன் எதிர்பாராத ஒரு எரிசரப் பாணத்தைத் திடீரென்று தொடுத்தான்.

“தொரை, கலியாணம் செஞ்சனிங்களோ?”

“ம்... ..”

“என்ன தொரை, வாய்க்குள்ள ட்டையா?”

“ஆங் .. ..”

‘கல்யாணம் செஞ்சனீங்களோ’ன்னு கேட்டேன்?’

‘..... இல்.....லியோம்!’

அசல் துரோகம் தான். ஆனாலும், அண்ணன் இதிலே வலு துணிச்சல் காரன் என்பதை எப்படியோ பிரகடன மாசிகினார்.

‘சரி, வாங்க போவம்’

‘கிண்’னென ஒரு எரி நட்சேத்திரக்கதிர் அவர் உடம்பில் ஊடுருவி எரிந்தது, கண் மூக்குத் தெரியவில்லை.

‘வேகமாகக் கிளம்பிய புயல் தன் பாட்டுக்கு அடித்த பின் தான் அமைதி கொண்டுறையும்.’

அண்ணனின் உவமானம் அசல்.

‘அற நனைந்தவனுக்குக் கூதல் என்ன கொடுகடி என்ன?’ என்றது, அவர் மனம்.

ஒருநாள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அண்ணன் பெண்சாதியின் பிள்ளைப் பெறுவை அறிவித்தது அவருக்கு ஒரு தந்தி வந்தது.

அந்த வருஷ லீவு கொழும்பிசே கழிந்து விட்டதால் அவர் ‘மெடிக்கலி’ல் தான் யாழ்ப்பாணம் போனார்.

போன இரண்டாம் நாளே யாழ்தேவியில் தரும்பி வந்து குதித்தார். வந்ததும் சிந்தனையில் அழ்ந்தார்.

அக்காவோ பெரும் நணுக்கக்காறி,

அதனால் அவ, “நான் செத்தாலும் என்ற பிள்ளைப் பெத்துககுத் ‘தரும ஆசுப்பத்திரி’யை எட்டியும் பாக்க மாட்டேன்” என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லி விட்டா இதை அறிந்த அவ மாமிக்காறி “என்னடியாத்தை, எக்கணம் ஏதேன் வில்லங்கமெண்டால் பிறகு குத்தி மாயுறதே?” என்று விஷயத்தைக் கேட்ட போது, அதற்கு அக்கா, “ஆசுப்பத்திரி வளிய போனா, ஆம்புளை டாக்டர் தர்மார் வந்து பாப்பினம். அது பெரிய கிவிச கேடு, மானம் மருவாதையான பொம்புளையன் சம்மதியாளவை. எனக்கும் அதுநான் கூச்சமாயிருக்கு” என்று தனது ‘புருஷ பக்தி’யையும் காட்டிப் பெருமை கொண்டா.

அதனிமித்தம் வீட்டில்தான் பிள்ளைப் பெறவும் நடந்தது. மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் உண்மையில் பெற்றும் நோஞ்சல் தான். என்றாலும், அக்கா பெற்றெடுத்ததோ நல்ல ஆண் குஞ்சு

இதனாலும் மரியாம்பிள்ளை அண்ணருக்கு ஒரே யோசனை. கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதங்கள் களித்து, ஒரு நாள் குழந்தை சம்பந்தமாக அக்கா ஒரு கடுதாசி எழுதியிருந்தாள். “... புள்ளைய மாதா கோயில்ல-அடைக்கல ஆச்சியின் காலடிக்குக் கொண்டு போய் அவ்வளவு சந்நிதியில் வைச்சு ‘நாளுக்கு’ச் சோறு தீத்த வேணும். ஆண் மட்ட, அதுக்குக் கட்டாயம் அல்லத் தட்டாமல் வந்திடுங்கோ”

இதற்கும் அண்ணர் ‘மெடிக்கலி’ல் தான் போனார். ‘பாவம், ஆறு ஏழு மாசமாக என்ற முகம் காணாமல் தவிச்சிருந்தவர்’

அக்காவுக்குப் பரிவும் வாஞ்சையும் இரக்கமாகப் பரிணமித்தன அவ்வகலை, ‘பாயைப் பாடடடோ?’ என்று ஆசையுடன் கேட்டு வைத்தாள்.

அவ்வளை அவர் தன்னுள் ‘இது பாவத்துக்குத் துரோகம் செய்யப்படாது. செய்தால் அது பெரும் கறமம்’ என்று எண்ணிக் கொண்டு, சும்பிப் போன தனது கை விரல்களைச் சாடையாகத் தூக்கிப் பார்த்தார்.

அவருக்கு அருவருத்தது. கடவாய்க் கணுக்குகளோ பொருக்கு விட்டு, வெடித்து, புண்ணாகப் புரையோடிக் கிடந்தன. ஒரு தடவை கறிக் துப்பிவிட்டு, பெண்சாதியைப் பரிமாறப் நிறைந்த கண்களால் நுணுகினார்.

மனம் சஞ்சலப்பட, இருமல் வேறு குமைந்து தொல்லைப்படுத்திற்று. ஒரு சாலாக மூச்சைப் பிடித்து இடமிய தால ஆள் நன்றாகக் களைத்து விட்டார் பேசுவதற்கு வாய் திறப்படாமல் அளபு வேறு அவர்கோது நெஞ்சை உயர்த்தித் தாழ்த்தியது.

‘உதென்ன உந்தக் கை விரலெல்லாம் குண்டுறு மாதிரிப் பொருக்கு வெடிச்சிருக்கு’

அழுகின்ற பாவனையில் அக்காலிடம் வெடித்துக் கிளம்பிய சந்தேக வினா, கிழித்த பனங்கிழங்கில் சதை வறுகி எடுத்த நிலைக்கு அவரை ஆளாக்கியது; அதற்கும் அண்ணர் ஒரு விளக்கம் கொடுத்தார்

“ஒரு நாள் ராத்திரி, கக்கூசுக்குப் போக வாளிய எடுத்தன். ‘அவுக்கடியேண நிலம் சறுக்கிப் போட்டுது. அந்தடியலா வாளியோட மலரடிச்சுக் கீழே விழேக்க போணி ஒண்டுக்க கிடந்த நெதுப்புத் தண்ணி தெறிச்சுக் கைமுழுதும் பட்டிட்டுது”

அக்காவுக்குச் சொல்லித்தீராத கவலையாயிற்று.

‘நல்லவேளை, அது கண்ணில் பட்டிருந்தால்! ஏதோ கண்ணுக்க வாறதப் புருவத்தோட வைச்சி அந்தோனியார் காப்பாத்தியிருக்கிறார். என்ற மண்டாட்டம் வீண்போகேல்ல, என்று அவ எண்ணிய போது, அக்காவின் இருதயம் கரைந்தது; கண்கள் கசிந்து கண்ணீராகக் கொட்டின.

“தேகத்தைக் கீகத்தைக் கவனிக்கிறேல்ல, சுவமில்லாம இருந்தாலும் ஓவல் ரைம்’ எண்டு சொல்லி நித்திரை முழிச்சு ஓய ம வேலை செய்யிறது. உப்பிடி அக்கப்பாடு படடு எங்களைக் காப்பாத்த வேணுமே? சுவர் இருந்தால் தானே சித்திரம கீறலாம் ?”

அவ சொல்ல வாய் மூடவில்லை, கண்ணீர் பொலு பொலுத்துக் கொட்டியது, துககம் தொண்டையை அடைக்க வாள்கள் இருதயத்தினூடாகப் பாய்ந்தன.

‘என்ற அடைக்கல ஆச்சி, அவருக்கு நல்ல கவத்தைக் குட்டைய தாயே!’

நெஞ்சு கரைய மனசுள்ளே மன்றாடி, மாதா கோயிலுக்கு ஒரு நேர்த்திக் கடன வைத்துப் பிரலாபித்த தனது மனைவியை, அண்ணன் ஏக்க வழிகளால் நோக்கிக் கொண்டேயிருந்தார்.

காலையில் அவர் தானாக எழுந்திருக்கவில்லை. பாயில் தீய்ந்து போய்க் கிடந்த அவரை, அக்கா போட்டுக் கொடுத்த முட்டைக் கோப்பிதான் தட்டி எழுப்பியது.

அந்த வாரத்துடன் ‘மெடிக்கல் லீவு’ம் முடிந்தது.

அண்ணன் சேமமே கொழும்புக்குக் கிரும்பினார். கொழும்பு அவரை உறங்க வைத்தாலும் அண்ணனோ கொழும்பை உறங்க விடாது 'நொடு நொடு'த்துக் கொண்டிருந்தார், கொழும்பிலே யார் கேட்க இருக்கிறார்கள்?

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் கழிந்து, ஒருநாள் அவர் மனைவி, பச்சாத்தாபத்தோடு எழுதிய ஒரு கடிதம், உண்மையாகவே அவரின் இருதயத்தைக் கசக்கிச் செக்காட்டியது.

கண்ணீர் வெம்ப அதை வாசிக்கலானார்;

'அண்ணை மேரிமாதாவை மூன்றாண்டு வாழும் என்மேல் பட்சம் மறவாத ஆசை நாயகர் அறிவது என்னவெண்டால், நாங்கள் எல்லோரும் அச்சேட்ட அடைக்கல மாதாவின் கருபையால் நல்ல சுகமே இருக்கிறோம். அதுபோல நீங்களும் உவ்விடம் நல்ல சுகமே இருக்க, கோடி கோடி அற்புதரான கொச்சிக்கடை அந்தோணியாரைப் பாத்து அனுதினமும் மண்டாடி வருகிறோம்.

ஒரு வியளம். அது என்னவெண்டால், நீங்கள் இந்தக் கோக வந்திட்டுப் போன பிறகு, என்ற வாயில கொஞ்சம் அவியல் தாவியிருக்கு. தேகமும் ஈக்கில் மாதிரி மெலிஞ்சு வருகுது. பால் குடிக்கிற புள்ளையும் இருமுது. அது கறமம், அதுக்கு வாய் கீய் எல்லாம் அவிஞ்சு போய் இப்ப பரியாரி சுப்புறுமணியத்திட்டக் காட்டுறம். அது பச்சைப் பாலன், வாய் துறந்து பால் குடிக்குதில்லை எல்லாம் ஆண்டவன் சிததம் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். அச்சேட்ட அந்தோணியாரும் அடைக்கல மாதாவும் எப்படியோ சுவல் தருவீனம்.

நீங்கள் நல்லாச் சாப்பிட்டுத் தேகத்தைக் கவனியுங்கோ. அதுதான் முக்கியம். சுவர் இருந்தாததான் சித்திரம் கீறலாம்? உங்கட கசுமே எங்கட பாக்கியம்.

உங்கள் அன்பான மனைவி,

ம. பெர்ணபேத்தம்மா.

கடிதத்தை வாசித்து முடிக்க, அவருக்கு 'விஷயம்' முற்றாகப் புரிந்து விட்டது. அப்போது அவரின் சுய உணர்வு செத்து, அவர் முகத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது.

நெஞ்சு களித்து அழுந்த, விறைப்பெடுத்த முகவாய்க் கட்டையைச் சால்வையால் அப்பியாடி எழுந்த போது, விம்மி, வந்த அழுகையை அவரால் அடக்க முடியவில்லை.

பனங்கற்றூளைச் சாறுக் கண்கள் நீர்தது பி மினு மினுக்க, எடுத்த துவாயால் வாயைப் பெ த்திக்கொண்டு, விழியுருட்டி மேலே பார்த்துப் பிரலாபித்து அழுதார்.

‘அச்சேட்ட அந்தோணி முனியோரே! அது ஒண்டும் அறியாத பாவி; எப்பனும் வஞ்சகம் இல்லாதது. அதுக்கு எந்தக் கெட்ட வருத்தமும் வராமல் காப்ப த்துராசா. நான்தான் பாவகாரன். வேணுமெண்டா என்னை வருத்திச் சாக்கொல்லு. அதி அற்புதரே! வாற கிழமை நான் சம்பளம் எடுத்த கையோட உன்ர ஆலயத்துக்கு ஓடி வந்து ஒரு கட்டு மொழுகுதிரி கட்டாயம் கொழுத்திறனணையப்பு அதுக்கு மட்டும் நோய் வராமல் காப்பாத்தி நல்ல சுகத்தைக் குடுராசா . . . !

ஐப்படி யெல்லாம் மனசு கதற ஒரு நேர்த்திக் கடன் வைத்து மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் சாறு பிழிந்த தக்காளிப் பழமாக, துவைத்த கண்களும், நெகிழ்ந்த நெஞ்சுமாக அழுது கொண்டு கொச்சிக்கடை அந்தோணியார் கோயிலைத் தேடி விரைந்தார்.

போய்க்கொண்டிருக்கும் போது, அந்தக் கோயில் வீதியோரத்திலே, அந்தக் கொழும்பு - கோட்டைச் சந்தியிலே சந்தித்த அவரின் ‘ஆசை’க்கினிய பிச்சைக்காரி, புழுக்கள் கெந்த, தேகம் பொருக்கடித்துப் பிரேதமாய்ச் செத்துக் கிடந்தாள்.

ஐயோ என்று அவர் ஆத்துமா வாயடங்கிக்குழறியது அண்ணன் அன்று வேலைக்குப் போக வில்லை. ஆள், .அப்ஸ்ன்ற’

முத்து இலக்கிய உலகில் கமார் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கிடையில் ஆற்றிய பற்றுசியுடன் காத்திரமாக எழுதிவரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் இதுவரையில் 350க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், ஒன்பது குறுநாவல்களையும், பத்து நெடுநாவல்களையும், பல குட்டிக் கதைகளையும், பல வானொலி நாடங்களையும், உடைச் சித்திரங்களையும், பல்வேறு இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் எழுதினார். தோடு, வீரந்த ஆற்றலின் வெளிப்பாடாக "உணர்வூற்றுருவகச் சிற்பர்" என்னும் தொடரில் பரிசேஷ இலக்கியமொன்றினையும் நூலுருத் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு தந்ததெனினார்.

எஸ். ஏ. நவஜோதி, ஜீவா, ஜெகா, ஜெகனி, நவமணி, அருளம் பலவன், குறுமுனிவர், ஆலடிப்பப்பன், பண்டிதர் என்ற புனைப்பயர்களில் புகுந்து நாட்டிற்கு நல்லிலக்கியங்கள் பலபடைத்தவரும் மக்கள் எழுத்தாளர் அகஸ்தியர், இரு சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள் உட்பட பல இலக்கியப் பரிசுகளும் பெற்றுள்ளார். அரசாங்க ஊழியராக இருந்து இளைப்பாறிய இவர், நாட்டில் ஏற்பட்ட பதட்டம், நெருக்கடிகளால் மிகவும் அச்சுறுத்தப்பட்டு பாதிப்புக்குள்ளானவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தற்போது, பிரான்ஸில் வசித்துவரும் மக்கள் எழுத்தாளர் அகஸ்தியர் அவருக்கும் இலக்கியப்பணி செய்து வருவது அனைத்து புகுரியது.

முற்போக்கு இலக்கியத்தில் ஆழமாக - கனகாத்திரமாக வெற்றி கண்டுள்ள இவர் மணிவிழாக் கொண்டாடிய பின்னரும், இவரும் இடைவிடாது எழுதிவருவது அவரது தனித்துவச் சிறப்பம்சமாகும்.

